

БЕЗСМЪРТНИЯТ ВОИН

КОНАН

НАЕМНИКА

ДЖОН МАДОКС
РОБЪРТС

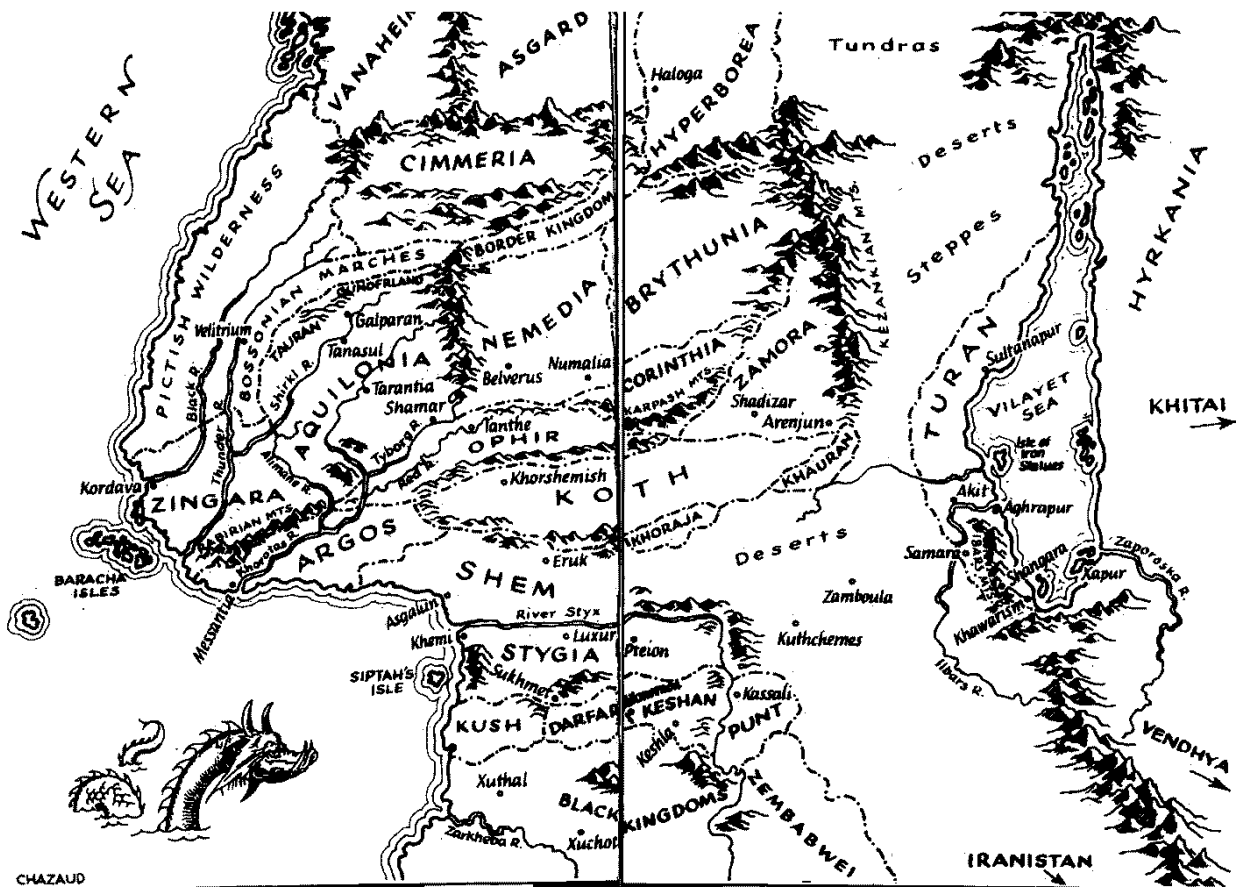
Война на магьосници!
Война на стомана!
Война на два свята!

ДЖОН МАДОКС РОБЪРТС КОНАН НАЕМНИКА

Превод: Георги Стоянов

chitanka.info

Изхвърлен на брега на най-далечните северни райони на Британия, Конан полага клетва да служи като наемник на високомерната, красива кралица Елкуина. Скоро силният варварин е въввлечен във война срещу двама крале, които искат да заграбят земите на Елкуина и срещу магьосника Илма, кроящ планове за господство над целия Север и с нечисти помисли към кралицата. От напоените с кръв снегове на горите на Британия до магьосническата Преместваща се страна се водят битки. Мъртвите стават да се бият, но победата може да извоюва единствено Конан Наемника.

ПЪРВА ГЛАВА

МОРЕТО НА БУРИТЕ

Ужасната буря вилнееше вече три дни и три ноци. Морето се бе превърнало в разбунтувала се армия от огромни бучащи планини, сражаващи се една срещу друга както великаните и боговете в древността. Не случайно наричаха Вилайет Море на бурите, Майка на вълните и с други имена, изразяващи страхопочитанието на хората от начина, по който обикновено спокойното вътрешно море съвсем неочаквано се превръщаше в жесток първичен хаос, гробница на моряци.

Мъжът, когото вълните безмилостно подмятаха завързан за остатъка от мачтата и парченце от палубата, не мислеше за тези неща. От средата на втория ден на бурята, когато корабът беше разбит от непрестанното блъскане на морето, той се носеше по вълните. Сега вече беше почти в безсъзнание от подмятането на вълните и вцепеняващия студ на водата и успяваше да поддържа в ума си единствена мисъл: че бурята го отнася на север, а там Вилайет се стеснява. Скоро щеше да бъде изхвърлен на брега и това бе единствената възможност за спасение. При приближаването на брега трябваше да се освободи от мачтата, иначе имаше опасност да бъде смазан от тежката греда, когато тя бъде запратена на брега или върху скалите. В кожената ножница на пояса му беше втъкната дълга крива котианска кама и мъжът често опипваше дръжката ѝ, за да е сигурен, че ще може да я хване, щом настъпи решителният момент. Единствено това ангажираше съзнанието му, докато бурята виеше като хиляди агонизиращи демони, а морето се гърчеше под безмилостните удари на вятъра.

Дооз стана рано сутринта след бурята да събере изхвърленото на брега. При такива случаи морето довлечаше много интересни неща, а от време на време и такива, от които можеше да се спечели. Печалбата

никога не се постигаше леко. Той се уви грижливо с вълнена мантия от домашен плат и излезе от малката фактория, най-северната от многото на търговците братя Кирос от Аграпур. Факторията беше разположена в малък залив на западния бряг на Вилайет, където морето беше широко не повече от една левга. Тази сутрин водата беше спокойна. Вилайет беше плитко море и поради това вятърът, който само леко би набраздил повърхността на Западния океан, във Вилайет създаваше гигантски вълни. Пак по същата причина със спирането на ветровете лишеното от приливи и отливи море бързо утихваше.

Дооз намери изхвърлени на морския бряг много дънери, морски водорасли и изпомачкана растителност, повечето довлечени от юг. Намери и мъртва риба и дори морски животни, но не видя кехлибар — един от най-хубавите морски дарове. Все пак най-добрият дар на морето е претърпелият корабокрушение кораб, чийто товар може да се спаси. Дооз реши да изпрати слугите си на север и на юг покрай брега да потърсят такъв дар. Това, разбира се, трябваше да стане тайно, защото кралете по тези места смятаха всички дарове на морето за своя лична собственост. Той вече са канеше да се върне във факторията за закуска, когато видя труп.

Трупове бяха между най-често изхвърляните неща от морето и въобще нямаха никаква стойност. Моряците рядко имаха нещо ценно освен една обица, а това тяло с парче плат около бедрата очевидно не беше на богат пътник. Беше едър човек и Дооз щеше да има нужда от помощта на прислужниците си, за да избута тялото в морето. Не искаше духът на този човек да посещава неговия магазин. Духовете на удавените моряци по право принадлежат на морето — тяхната естествена среда.

Понечи да се обърне, за да поеме към магазина, но неочаквано трупът помръдна и простена. Дооз зяпна от изненада. Тази човешка грамада беше измъчена, смазана от природните стихии, посиняла от студ и въпреки това жива. Дори започна да повръща морска вода. Дооз отиде да доведе прислужниците си.

Конан се събуди в слабо осветено ниско дълго помещение със стени от суха зидария; фугите бяха затъкнати с мъх. Горната половина на едната дълга стена представляваше кепенк, закачен на панти така, че

при добро време да се отваря навън и по този начин цялата постройка да се използва като дюкян. Сега кепенкът беше затворен и покрит с дебел плат срещу вятъра. Помещението беше пълно с бали и вързопи, бурета и какви ли не стоки, някои от тях с надписи на турански. В камината гореше огън, накладен с изхвърлени от морето дърва. Солта по тях пращеше и пръскаше многоцветни искри.

Конан лежеше върху постеля от кожи, затрупан с груби вълнени завивки. Стаята се повдигаше като при бавно земетресение, но той знаеше, че това се дължи на дългото му подмятане от вълните. Не се изненада, както биха направили мнозина. Беше преживял толкова много смъртни опасности, че трудно можеше да си спомни за всички.

Усети, че в стаята има поне още двама души. Сигурно не бяха много недружелюбни, щом като не му бяха прерязали гърлото тогава, когато бяха имали възможност. Тъй като беше видял надписи на турански, Конан реши да пробва най-напред този език.

— Къде съм? — Гласът му прозвуча повече като грачене на врана, отколкото като говор на човек, но въпреки това докара някакъв дебело облечен мъж до него. Чертите му бяха турански, както и говорът.

— Добре дошъл отново в страната на живите, приятелю. Щастлив съм да ти съобщя, че това е суха земя, макар и студена.

— Всяка твърда земя е по-добра от Вилайет при буря — каза Конан. — Ти крайбрежен търговец ли си?

— Работа за братя Кирос. — Търговецът опря пръсти до гърдите си и леко се поклони. — Казвам се Дооз.

— Аз съм Конан от... — Той се канеше да каже от Червеното братство, но се отказа от намерението си. — От Кимерия. Служех на един кораб на юг оттук, когато ни застигна буря. — Стомахът му шумно изкъркори и неговият домакин даде знак на един слуга. Слугата, туранец от низшата класа, донесе резбована дървена чаша, пълна с изпускащо пара ароматно вино.

— Това ще ти пооправи стомаха — каза Дооз. — А после можем да опитаме и малко храна. Несъмнено ти отдавна не си се хранил, а стомахът ти беше доста пълен със солена вода, на което лично съм свидетел.

— Единствено препълненият ми с храна корем може да ме спре от ядене — сподели Конан вече малко по-живо и отпи голяма глътка от ароматното вино — чудесна подкрепа за един полуудавен човек. — Коя

е тази страна? Корабът ни тъкмо беше привършил посещениято си на едно селище близо до северната граница на Туран, когато ни връхлетя бурята. — Той реши, че е по-добре да не споменава, че бяха оплячкосали селището.

— Намираш се много далеч на север оттам — съобщи му Дооз. — Ние сме на не повече от петдесет левги от северния край на Вилайет, отвъд който е Страната на снежните великани и драконите. Тук няма истински кралства, само малки владения на местни вождове. Всеки от тях има претенции върху обширни земи, но никой всъщност не управлява отвъд обсега на сабята си.

Конан кимна. Това беше вярно за по-голямата част от Севера, който по своята природа все още беше примитивен и разделен на племена.

Слугата донесе блюдо с гъста яхния и купчинка плоски хлебчета, твърди и жилави като подметка.

— Наближава краят на годината, а ти си все още тук — каза Конан, докато ядеше. — Смяташ ли да останеш и през зимата?

— Ще трябва да останем — призна Дооз, напълни една чаша за себе си и наля още вино на Конан. — Последният кораб за сезона трябваше да дойде преди доста време да ни вземе и да откара в Аграпур закупените през годината стоки. Изглежда, нещо му е попречило. Може би бурята.

Конан се зачуди дали това не е бил корабът, който той и Братята бяха ограбили.

— Много неща могат да се случат на един кораб по Вилайет. Някой от местните крале ще те защитава ли през зимата?

— Може би — отговори Дооз унило. — В края на краищата от тази търговия те си набавят много стоки, които не могат да произведат сами. Те обаче са и много алчни, пък има и много разбойнически банди. Ще бъде тежка зима. Истинско щастие ще е, ако останем живи и опазим стоката.

— Кой е господарят тук? — попита Конан.

— Кралят, който претендира за тази част от брега, се нарича Одок. Неговият народ, или по-точно хората от неговото племе, наричат себе си тунгианци. Те са жестоки хора, алчни за злато и коприна, и за други луксозни стоки от юга. За да си ги набавят, търгуват с кожи на животни, които ловят, и с роби от други народи.

— И ти ли търгуваш с роби? — попита Конан подозрително. Дали пък търговецът не му беше спасил живота поради други, недотам благородни подбуди?

— Не. Ние имаме споразумение с търговска фирма „Яфдал“ да търгуваме единствено с неживи стоки, а търговията с роби да извършват те. Всъщност за превозване на роби трябва специални кораби, така че не ни е изгодно да се занимаваме и с двете. Сега тази част от търговското споразумение е невалидна, тъй като представителят на „Яфдал“ си замина преди месец.

Конан се успокои. Имаше много други въпроси, които искаше да зададе, но сънят го обори преди да успее да довърши дори само един от тях.

През следващите два дни кимериецът се възстановяваше от преживяното изпитание. На третия си беше възвърнал напълно силите и се стягаше да тръгва. Дооз се учудваше на бързото му възстановяване. Той мислеше, че Конан ще лежи най-малко месец, но като се изключеше лекото треперене през първите два дни, Конан не проявяваше никакви други последствия от преживяното. Дооз изучаваше странния варварин, който обикаляше като котка из двора около къщата и оглеждаше околността и покритите с дървета хълмове. Ако Дооз беше търговец на роби, щеше да запише в главната си счетоводна книга: „Мъж, около трийсетгодишен, много силен, черна коса, сини очи, светла, но потъмняла от слънцето и вятъра кожа, висок и як, със здрави зъби, северняк по произход, първокачествена стока“.

Дооз, увит като пашкул във вълнени дрехи, пишеше при оскъдната слънчева светлина на започващата зима с четчица върху свитък, поставен на ниска маса. Конан седна до него. Кимериецът носеше туника от вълча кожа, дадена му от Дооз, дебели сандали и над тях гамаши също от вълча кожа. Това облекло оставяше ръцете и бедрата му голи, което отговаряше добре на северняшката му кръв.

— Какво пишеш? — попита той.

— Лаская се от мисълта, че съм малко нещо учен и тъй като, изглежда, ще прекарам доста време тук, обогатявам описанията на пътешествията си, макар че, Митра ми е свидетел, за тези северни страни няма кой знае какво за писане.

— Водят ли се много войни по тези места? — заинтересува се Конан.

— Защо питаш?

— Защото трябва нещо да върша. До напролет тук няма да пристигнат никакви кораби, а пък аз, когато не съм на кораб, служа като войник. Ако тук има война, ще мога да си изкарам хляба.

— Остани при мен — предложи му Дооз. — Твоята компания ми е приятна. Ти си пътувал надалеч и с удоволствие бих слушал разказите ти за посетените от теб места. Имаме достатъчно храна за зимата, пък и местните рибари и ловци често идват да си купят някои неща срещу своя улов. Няма да останем гладни.

— Много мило от твоя страна, че ми предлагаш да остана — отвърна Конан, — за което ти благодаря. Но не е в характера ми да си пропилявам времето в безделие. Ако можеш, ми намери оръжие. Ще ти го платя с припечеленото.

— Добре — въздъхна Дооз и започна да чертае карта върху масата пред себе си. — Тук, на север от степта, се намираме ние. Земята е хълмиста и покрита с гъсти гори, главно бор. Големи реки няма, но има много потоци. Повечето скоро ще замръзнат. Освен хората на крал Одок на север се намират торманците. Техен крал е Тотила. На изток от тях лежат земите на Елкуина, кралица на Камбрез. Говори се, че е красива, но никога не съм я виждал. И двамата крале искат да укрепят властта си като се оженят за нея. И двамата я ухажват, но тя не желае никого от тях. Двамата крале непрестанно воюват помежду си. Освен тях има и други народи и владетели, но в района единствено тези тримата са от значение.

— Изборът не е много голям — размишляваше на глас Конан. — Мисля да предложа услугите си на единия, после да видя дали другият няма да ми направи по-добро предложение.

— Не мога да разбера защо бойците си дават вид, че презират търговците — каза Дооз, — като и те също вършат разменна търговия, и то със самите себе си.

— С това, което продаваме, ние поемаме по-голям риск от вас — усмихна се Конан. — Защото ако тази ръка, която държи сабята, пострада — той сви десния си юмрук, — въпросът не може да се уреди, като се замени с друга, по-добра. — Конан отметна глава и се засмя гръмогласно. — А сега да видим какви оръжия имаш. Не познавам търговец, който да няма на склад поне една-две саби.

Дооз заповяда на слугите си да домъкнат запаса от оръжия и доспехи. Конан ги разгледа внимателно.

— Това са оръжията, които имам — каза Дооз. — За тази стока на юг няма пазар, но тук продавам по нещичко, защото настоящите или бъдещите бойци често ги търсят. От юг докарвам само остриетата на сабите, тъй като местните хора им слагат дръжки според своите разбирания.

Конан взе една сабя. Беше тежка, с острие като тяло на оса, изработена от добра стомана. Завършваше с дълъг тесен връх. Дръжката беше бронзова, обвита в кожа.

Ризниците бяха от бронзови плочки, осеяни с кабари, и стигаха само до кръста. Конан пробва няколко, докато намери една, която покриваше широките му гърди. Шлемовете също бяха от бронз, осеяни с кабари като ризниците и с допълнителни защиты за носа, бузите и врата. Някои бяха увенчани с малки украшения, изобразяващи животни. Конан избра шлем с набузници и малък сребърен глиган на върха.

За дясната си ръка намери предпазител от дебела кожа, плътно покрит с кабари от бронз. Тъй като щеше да носи щит, нямаше нужда от предпазител за лявата ръка. Щитът, който избра, беше почти като останалата част от въоръжението: кръгъл, двуслоен, от яки дъбови дъски, приковани напречно и за по-голяма здравина свързани с железни нитове. Спря се и на копие от ясен със стоманен връх. Така въоръжен беше готов за всичко, което можеше да му се случи.

— Бойците тук очевидно предпочитат бронза — отбеляза Конан.

— И умеят добре да го обработват — осведоми го Дооз. — Не могат да обработват желязото във формите, които желаят, затова го използват главно за оръжия и по-обикновени цели като свързването на дъските на твоя щит например. Това, което ти избра, представлява снаряжението на свободен боец, макар че много от тях не могат да си позволят да имат ризница от бронзови плочки и вместо тях носят ризници от кожа на лос, които не са така сигурни, както металните, но пък държат топло. Вождовете и кралете имат изкусно изработени оръжия, украсени със злато, сребро и кехлибар.

— Какъв е стилът им на бой? — запита Конан.

— Не разбирам много от военно дело — отговори Дооз, — но за мен тези армии като че ли не се различават много от обикновени въоръжени тълпи. Виждал съм армиите от Туран да провеждат учения

пред стените на Аграпур. При тях всеки човек стои на определеното му място в строя, кавалерията върви в редица, конете стъпват като един. Тук противниците се срещат на полето и размахват оръжия, докато на крака останат само едните. Не са редки случаите, когато след някоя такава битка въобще никой не остава прав.

— Значи се бият, доколкото ми е известно, като всички други северни народи — заключи със задоволство Конан. — Това е добре, тъй като аз самият съм северняк и също обичам да се бия по този начин.

— Господарю! Идват хора на коне! — извика един от слугите и Дооз погледна към гората. На фона на тъмните дървета се забелязваше малка група конници.

— Четирима ездачи — съобщи Конан. Сините му очи блестяха. — Всичките въоръжени. Смяташ ли, че те грози някаква опасност?

— Ще разберем, когато дойдат тук — отвърна Дооз неспокойно. — Ако са хора на Одок, вероятно няма да ме ограбят. Може обаче и да са бандити.

— Бандити или кралски хора — каза Конан, — не се тревожи. Само четирима са.

Дооз го погледна.

— Много си самоуверен.

Конан се усмихна.

Бойците, защитени с бронз, яздеха яки коне с неподрязани гривви и опашки. Ездачите също бяха рунтави, с кафяви или руси коси и бради, излизаци изпод шлемовете и покриващи раменете и гърдите. Всичките бяха с доспехи, подобни на тези, които сега носеше Конан. Трима яздеха в редица, а четвъртият, с украшение на стилизиран гарван на шлема си, малко пред тях. Той се обърна към Дооз, но очите му бяха насочени към Конан.

— Привет, търговецо. Ние сме хора на Одок. Нашият крал желае да знае дали по време на голямата буря отпреди няколко дни на брега не е изхвърлено нещо ценно.

— Нищо освен дърва и смет от морето — отговори спокойно Дооз. — Вие намерихте ли нещо по-ценно?

Мъжът посочи към дисагите, вързани върху гърба на един от конете.

— Малко чист кехлибар и малко корал. — После посочи Конан, който гледаше към него, без да трепне. — Кой е този? По вида му личи,

че не е от нашия народ.

Преди Конан да успее да каже нещо, Дооз отвърна:

— Нещастен моряк, изхвърлен на брега от бурята. От кораба му нищо не достигна до брега освен основата на мачтата така наkisнатa с катран, че не става дори за горене.

— Не ме ли чу, че попитах дали нещо ценно не е изхвърлено на брега? Ако този човек е изхвърлен, тогава той е част от даровете на морето, които принадлежат на краля. За такъв здрав едър мъж търговците на роби ще дадат добри пари.

Беше време, когато за думи като тези Конан би разцепил черепа на човека, но възрастта и опитът го бяха научили да бъде благоразумен, особено в непознатa страна.

— Нямам никакво желание да споря с теб тук, в дома на моя приятел — тихо каза той. — Но ако ти наистина искаш да ме продадеш на търговците на роби, да отидем на онова поле отсреща и там ще те изкормя и с червата ти ще удуша твоите приятели.

Дооз пребледня, но човекът с гарвана на шлема се усмихна.

— Говориш доста невъздържано за сам човек, срещу когото стоят четирима.

— Теб ще убия пръв — обясни Конан — и тогава ще бъдем трима срещу един. Често съм се бил сам срещу трима и рядко се е налагало да нанасям повече от три удара, за да уредя въпроса. — Той се усмихна спокойно.

— Глупав самохвалко! — изрева ездачът. — Имаш късмет, че този търговец се радва на покровителството на краля. Но се пази да не те срещна извън този дом. — И без да даде възможност на Конан да му отговори, той обърна коня си и излезе от двора, последван от другите.

— Постъпката ти беше доста рискована — каза Дооз, щом успя отново да си поеме дъх. — За тези думи можеха да те съсекат, без да им мигне окото.

— А според теб какво трябваше да направя? Да им се предам като стока за продан? Освен това нямаше от какво да се страхувам. Този с гарвана на шлема, макар и целият в бронз, е просто самохвалко. Пет пари не струва. — Той удари Дооз по рамото и търговецът чак залитна. — Хайде, приятелю, време е за вечеря. Утре сутринта тръгвам да си търся щастието.

ВТОРА ГЛАВА

КРАЛИЦАТА НА СНЕГОВЕТЕ

Конан вървеше на север. Точно сега дворецът на крал Одок не изглеждаше най-доброто място, където да изтъргува уменията си на боец, но това не го тревожеше. Би могъл да опита и при крал Тотила. Работодателите много не се различаваха. Вече бяха изминали три дни, откакто беше напуснал факторията на Дооз. Подпирайки се на копието си, той вървеше по виещия се през смълчаната гора път. Предната нощ беше паднал дълбок сняг и Конан се чувстваше щастлив, че приятелят му бе настоял да вземе дебела наметка, блуза за под туниката и вълнени панталони. Доскорошното му пребиваване в меките земи на юг бе понамалило вродените му съпротивителни сили към студа. В кимерийския му род щяха да поклатят състрадателно глави, ако го видеха така дебело облечен в такова топло време.

По тези ниски хълмове боровете бяха гъсти. Горската тишина се нарушаваше съвсем рядко единствено от зловещия вой на вълците, но това не го тревожеше. Зимата току-що беше започнала и вълците не бяха толкова изгладнели, та да нападнат човек; във всеки случай въоръжен боец, силен като него, нямаше основание да се страхува.

Конан вървеше доволен и дори щастлив. Северните страни бяха негов дом и макар съблазнителният юг да беше привлекателен, тези студени земи му допадаха повече. Той знаеше, че напролет ще пощурее от скука и копнеж за топлите южни земи, но сега беше готов за зимен бой в тази северна пустош. Все пак му потрябваха няколко минути, за да разбере, че звънът на оръжия, който му се счува, не е само в неговата глава, а е истински.

Конан се усмихна и се затича натам, откъдето идваха тези звуци. Песента на удрящи се оръжия беше любимата музика на неговия живот. Дори отдалеч можеше да различи звука на желязната сабя, захапваща бронзова ризница, пеещия крясък на железния връх на копието, плъзгащо се по шлема, глухото тракане на стоманените оръжия в дървен щит. Виковете бяха силни и продължителни. Той

разбра, че се бие малка група — или голяма, която вече привършва боя. Доколкото познаваше северняците обаче, в тази група нямаше непохватни хора.

Изкачи се на едно възвишение и видя под него тясна долина, през която се виеше път. По средата на пътя облечени в бронз бойци се биеха жестоко. Конан разгледа внимателно биещите се, за да разбере дали си заслужава да се присъедини към едната или към другата страна.

Докато се спускаше от хълма, започна да различава подробности. Биещите се мъже се бяха скупчили около двама души — мъж със сива брада и жена. Нападателят бяха по-многобройни, но на външен вид приличаха на защитниците. „Затова в цивилизованите армии се използват стандартни униформи и ливреи“ — помисли си Конан.

Вече се готвеше да седне и да се порадва на зрелището, когато погледът му се спря върху един от нападателите. Конан позна шлема с гарваново украшение на човека, който си бе позволил да се отнесе към него като към стока за продан, и това го накара да вземе решение.

Конан се спусна по склона с такъв страхотен кимерийски боен вик, че биещите се спряха да крещят. Някои от атакуващите се обърнаха да го видят, а един дори тръгна към него с високо вдигнат щит. Без да спира, Конан хвърли копие то си. Човекът вдигна щита, за да го спре, но желязното острие мина през дървото, прониза го под брадичката, разцепи я на две и излезе цяла педя от врата му.

Боецът с гарвановото украшение на шлема също съгледа Конан и извика:

— Чужденецо! Предупредих те да не напускаш имението на търговеца, глупако! Сега ела да посрещнеш смъртта си.

— Поднеси ми я лично, мерзавецо — извика Конан и се усмихна.
— Аз съм Конан от Кимерия и мога да победя когото и да било от вас!

Човекът е гарвановото украшение трябваше да отговори на това дръзко предизвикателство или да стане за посмешище в очите на другарите си.

— Аз съм Аджилулф от Тунгия и не се страхувам от никого.

И нападащите, и защитаващите се, изглежда, намериха в това добра възможност да си отдъхнат от боя и свалиха оръжия, за да наблюдават рядкото представление.

Конан усети студените сиви очи на жената върху себе си, вдигна сабя за поздрав и после насочи цялото си внимание към мъжа пред себе си. Аджилулф пристъпи напред по начин, който показваше, че умее да си служи със сабя и щит: с присвити колене и изправен гръб, с щит, готов да слезе надолу, за да предпази краката, или да се вдигне, за да прикрие главата. Ръката, стиснала сабята, беше вдигната високо и извита така, че острието лежеше наклонено над гърба му. Само с едно леко движение би могъл да удари е всичка сила главата, бедрата или краката под щита на своя противник.

Конан предпочиташе да се бие по свой начин. Той се хвърли напред, наведе се ниско и вдигна щита си почти хоризонтално. Сабята му беше ниско и доста назад. Противникът му не можеше да види нищо освен щита и очите на Конан над ръба му.

Аджилулф удари пръв, насочвайки се към шлема на Конан, но кимериецът вдигна леко щита и в същото време замахна със сабята си към крака на противника. Боецът с гарвановото украшение на шлема спусна надолу щита си, за да посрещне удара. Двете саби изтракаха върху щитовете. Аджилулф се наведе силно напред и се опита да удари над щита откритото за момент рамо, но Конан отстъпи и нанесе силен страничен удар към хълбока на своя противник. Аджилулф премести навреме щита си и отново никой от ударите не можа да достигне целта. Дватаматата отскочиха едновременно назад, а наблюдаващите бойци шумно поздравиха отличната размяна на удари.

Получили вече известна представа за класата на противника, двамата мъже внимателно обикаляха в кръг. Пот капеше изпод ръба на шлема на Аджилулф, но той беше многословен както винаги.

— Не е толкова лесно да победиш най-добрия меч на тунгианците, а, кимериецо?

Конан се усмихна зад набузниците на шлема си и внезапно атакува. Зрителите видяха само вихрушка от метал, а после ударът на кимериеца разцепи здравия щит като пергамент и счупи ръката под него.

Следващият удар попадна между крилата на гарвана, разцепи шлема на две, след него черепа и челюстите, и спря в горния край на ризницата. Конан трябваше да дръпне с всичка сила, за да освободи сабята си от ужасните останки, които допреди малко бяха Аджилулф, първият меч на тунгианците.

Конан изтръска започналите да замръзват кръв и мозък от сабята си и погледна към нападателите.

— Някой друг да желае да си поиграем на размяна на удари със саби? Ето ме пред вас, кучета, елате!

Тунгианците бяха потресени от неочакваната смърт на своя герой, но не бяха страхливци. Освен това бяха и много. Със силен рев те се втурнаха към него. Завладени от новата си цел обаче — Конан го очакваше, — те направиха грешка и се обърнаха с гръб към първоначалните си жертви, които ги атакуваха отзад и още преди нападателите да разберат, какво става, настъпи обрат.

Обратът обаче съвсем не означаваше лека битка, особено за Конан. Той беше заобиколен от врагове и единствено неговите доспехи и учудващата му бързина го спасиха. Когато някой боец го нападнеше, Конан бързо се навеждаше и избягваше удара, скачаше над сабите или приклякваше, след това удряше. В негова полза работеше и липсата на координация сред противниците му, както и желанието на всеки от тях да убие лично този опасен чужденец.

После атакуващите намаляха, тъй като повечето бяха заклани от защитаващата се — сега атакуваща — група. Накрая Конан се намери изправен само срещу един човек: жълтобрад боец с къса туника от лос. Няколко удара със сабята бяха достатъчни да разцепят щита му и Конан свърши с него с бърз внезапен удар в гърлото — най-милостивата смърт при бой.

Звънтенето на оръжията престана. Конан се огледа и видя много мъртви тела в чудати вдървени пози. Червеното на земята беше повече от бялото, оцелелите минаваха от човек на човек — да превържат своите и да доубият чуждите.

Конан заби сабята си в земята, остави щита, развърза подбрадника на шлема си и го свали. Гъстата му черна коса се разстла върху раменете. От сваления шлем се вдигаше пара. Боят в доспехи винаги е горещ.

Жената се приближи към него, последвана от сивобрадия мъж, спря и огледа Конан отгоре-додолу.

— Аз съм Елкуина, кралица на Камбрез. — Сивите ѝ очи бяха ледени. — Как попадна тук?

Такава надменна жена Конан отдавна не беше срещал, но си даде сметка, че не е време да се държи дръзко.

— Търсех къде мога да наема сабята си — обясни той и леко се поклони. — Чух дрънчене на оръжия и дойдох да видя какво става. Преди няколко дни срещнах този човек, Аджилулф, и той ме обиди. Затова реших да му дам урок по добри обноски.

— И го стори. Сега вече няма да е толкова приказлив.

— Защо те нападнаха тези разбойници, кралице? — Конан измъкна сабята си от земята и започна грижливо да я чисти.

— Да не се смяташ равен на мен, та да трябва да задоволявам любопитството ти? Аз ще наема сабята ти, чужденецо. Но не се нуждая от съветите ти. Намери си кон и се присъедини към моята охрана. — Тя му обърна гръб и се отдалечи. Сивобрадият, изглежда, се готвеше да каже нещо, после размисли и я последва.

Силно смутен, Конан привърши с огледа на оръжията си и отиде да потърси някое здраво копие. Бойците сега бяха в гората, опитваха се да хванат разпръснатите си коне. Очевидно тези хора не умееха да се бият на коне и затова ги бяха оставили. При толкова много убити имаше достатъчно свободни коне. Конан се качи на един и умислен се присъедини към охраната. Може би в края на краищата трябваше да отиде да потърси крал Тотила.

Докато яздеха — сенките им се удължаваха от следобедното слънце, — Конан се запозна с бойците от малката охрана и като опитен войник се постара да запомни имената им.

Подобно на всички, които вече беше срещал тук, те говореха някакъв вариант на езика, обичаен за по-голямата част от Севера, не много различен от онзи, който се говореше в Асгард и Ванахайм и от жителите на Аквилония. Повечето бяха светли и синеоки, косите им бяха от руси до тъмнокафяви. Никой не беше с истински черна коса като неговата. Всички мъже, които бяха достатъчно възрастни, имаха дълги бради, макар че някои бяха с частично обръснати лица, за да се виждат по-добре белезите им от рани. Те, изглежда, не обичаха боядисването или татуирането. По юздите на неколцина висяха скалпове.

Един русокос мъж с украшение на глиган също като неговото изравни коня си с него.

— Беше чудесен бой, кимериецо. Ще се радвам да бъдеш между нас. Аз съм Зигеър. — Мъжът му подаде къколещ мях. — Заповядай,

пийни бира. Малко е изветряла, но ще трябва да се задоволим с нея, докато се върнем в двореца.

Конан опъна една голяма глътка. Бирата наистина беше изветряла, но беше добра. Той върна меха на Зигеър.

— Благодаря, приятелю. Каж ми, твоята кралица винаги ли се държи така с онези, които ѝ служат?

Зигеър се усмихна мрачно.

— Такава е. Тя беше единствено дете на стария крал и от малка е надменна. Иначе е добра кралица и няма да допусне хората ѝ да попаднат под властта на някой лош крал. — Конан разбра, че под лош мъжът има предвид вожд на друго племе. — Но ти не се безпокой. Служи ѝ добре и се бий както се би днес, и тя ще се отнася към теб добре и ще те награди според заслугите ти. Кралицата ни е щедра и великодушна.

— Е, това вече е нещо — промърмори Конан. — Защо ви нападнаха хората на Одок? Ако ще се бия срещу тях, би трябвало да зная причината.

— Искаха да пленят Елкуина — отговори Зигеър. Както и повечето северняци той рядко използваше титли. — Одок я иска за жена. Говори се, че убил последната си жена, за да може да се ожени за Елкуина. Според мнозина това е умно, но според мен е варварство.

— Според вашите обичаи кралят само една жена ли може да има? — попита Конан.

— Такъв е законът. Незаконни съпруги и любовници може да има толкова, колкото смята, че може да обслужва. Много крале, тръгнали по този път, са свършвали без нищо.

— Що за крал е този Тотила, за когото чувам да се говори? — запита Конан, обръщайки разговора към желаната от него насока. — Той не ухажва ли Елкуина?

— Да, Тотила и неговият пръв магьосник биха желали да я спечелят, но тя съвсем основателно презира тази торманска свиня.

На Конан не му хареса споменаването на магьосника. През изпълнения си с опасни пътешествия живот се бе срещал с много магьосници. Все пак Зигеър не беше намекнал с нищо, че заклинанията на магьосника го тревожат особено.

— А кой е сивобрадият? — запита Конан и посочи с брадичка стареца, яздещ редом с Елкуина.

— Това е *нашият* магьосник, Рерин. Много мъдър старец. Защи́тава ни от заклинанията на Илма, който помага с магиите си на Тотила.

— А Одок няма ли магьосник? — интересува се Конан, страхувайки се от най-лошото.

— Не съм чул да има. Магьосниците са рядкост, а Тотила е по-богат от Одок.

— Кой магьосник е по-силен? — Конан знаеше, че винаги е добре да си наясно с относително силните страни на приятели и врагове.

— Не мога да кажа — призна Зигеър. — Струва ми се, че всеки път, когато единият опита някое заклинание, другият използва друго и по този начин взаимно се неутрализират. Това много ми допада.

— Наистина — съгласи се чистосърдечно кимериецът, изхождайки от собствения си опит. — Когато разни магьосници и други от този род започнат да се бъркат в работите на честните бойци, винаги настъпва беда, която оръжието не може да оправи. — Конан много мразеше проблеми, които не могат да се разрешат с оръжие.

Когато пристигнаха пред двореца на Елкуина, вече се свечеряваше. Дворецът беше разположен на върха на странно неправилна могила, издигаща се над околните полета. Стена от гигантски камъни заобикаляше върха на могилата, а върху нея бяха набити заострени колове. Масивната порта се отвори, за да влязат, и веднага подир тях отново се затвори.

Влязоха в огромен двор, осеян с малки постройки: ковачници, конюшни, различни навеси. Виждаше се и много добитък. В центъра се издигаше кралският дворец: дълга ниска постройка със стръмен покрив, покрит с торф. На покрива пасяха кози, а от високите комини се издигаше пушек. Един крал от Юга би се усмихнал, ако чуеше, че една такава сграда се нарича царски дворец, но за северняците това беше именно дворец — това беше мястото, където бойците живееха и пируваха заедно със своя крал. Те не биха го уважавали, ако не го виждат или го виждат рядко.

Стените миришеха на прясно одялано дърво и Конан разбра, че тези хора живеят тук отскоро. Той последва Зигеър до конюшнията, построена до каменната стена, и остави коня си на грижите на две-три момчета. Когато излязоха, разгледа стената. Дори на оскъдната

светлина можа да види, че е старинна, изградена от огромни камъни и цялата обрасла с лишей.

— Кой я е построил? — попита той.

— Великаните от древността — отговори някак смутено Зигеър.
— Не ми харесва. Хайде да отидем да вечеряме и да намерим сваятна бира.

Докато вървяха към двореца, Конан видя, че сваляха телата от конете. Чуваше се приглушен плач, но жените на Севера не оплакват мъртвите си с неестествени пронизителни плачове, като жените на Юга. „Добре че е началото на зимата и ще могат да изкопаят гробове — помисли си Конан — Съвсем скоро земята ще замръзне и ще трябва да държат труповете под навеси, докато се запролети.“

Вътре дворецът беше украсен повече, отколкото можеше да се предположи отвън. Макар да беше нов, върху гредите вече бяха изрязани фантастични изображения — различни плетеници, дела на герои и какви ли не странни зверове, оцветени с ярки растителни багрила. По стените бяха накачени рога на елени и лосове, а също така и завеси — и за украса, и за топлина. Подът беше покрит с плоски камъни и застлан с тръстика. В огромното огнище в центъра пукаха и пръскаха искри големи дънери. Над пламъците се въртяха шишове с месо.

Устата на Конан се напълни със слюнки, а очите — със сълзи от пушека. На дълги пейки покрай масите, направени от дъски, поставени върху дървени магарета, вече бяха насядали бойците, всички без оръжия и доспехи. Зигеър показа на Конан мястото му за спане — на стената над него имаше куки за закачане на шлема и колана със сабята, щита и ризницата, за да му бъдат подръка в случай на неочаквано нападение. Той подпря копието си на една стойка до мястото за спане, оправя нещата си и седна на пейката. Всеки мъж седеше срещу мястото, където спеше, така че нямаше никакви спорове кой къде да седне. Освен това, ако ги нападнаха дори в разгара на пируването, всеки боец можеше бързо да се въоръжи. Тези хора отделяха голямо внимание на опасността от враждебни действия.

Щом Конан седна, една девойка постави пред него голяма дървена чаша бира с висока яка от пяна. Той я пресуши на един дъх, удари чашата по дъската и тя почти мигновено беше напълнена. После донесоха чинии с големи късове пушено месо и за известно време

престанаха всякакви приказки, тъй като изгладнелите бойци си наваксаха за времето, когато бе трябвало да се задоволяват само с походни дажби.

Когато поутолиха глада си, мъжете започнаха да се хвалят с постигнатите успехи през днешната битка. Всеки разказваше за собствените си подвизи и хвалеше онова, което беше видял от боя на другите. Всички оценяваха високо приноса на Конан за изхода на битката, макар че никой не стигна чак дотам, та да признае, че ако Конан не беше дошъл навреме, всички можеха да загинат.

Конан на свой ред стана и похвали домакините, сега другари по оръжие. Той обясни някои тънкости в победата си над покойния Аджилулф, които слушателите следяха внимателно с интереса на професионалисти, които имат пред себе си майстор. Никога необременяван от прекалена скромност, Конан не омаловажи своята победа и завърши с похвали за новия си работодател и новите си другари, обявявайки желанието си да се бие срещу техните врагове. Когато Конан седна на мястото си, избухна взрив от аплодисменти, последван от многобройни наздрависи.

Накрая стана Елкуина и според обичая на Севера обсипа бойците с похвали и им раздаде подаръци. Думите, с които похвали Конан, според него, бяха доста сдържани, като се имаше предвид приносът му за победата, но пък не можеше да осъди щедростта ѝ в материалните награди. Неговият подарък беше гривна с много корал и гранати. В южните страни теглото само на златото по нея представляваше заплатата на опитен боец за цяла година. Конан нахлузи гривната на мускулестата си дясна ръка и учтиво благодари на Елкуина. Тя, изглежда, не обърна никакво внимание на думите му.

После, докато гасяха факлите, Елкуина обяви, че обредите за убитите ще се извършат на следния ден при залез слънце, и всички се приготвиха за сън. Елкуина изчезна зад завесата, опъната в края на залата, а магьосникът отиде в малката си, струпана от камъни колиба, където извършваше магьосническите си задължения. Всички останали легнаха да спят на сламата, увити в наметалата си.

На Конан още не му се спеше. Той взе една половница, пълна с ароматна греяна бира, и излезе навън, без да разбира причината за тревогите си. Дворът беше тих, тъй като всички вече си бяха легнали, а домашните птици бяха накацали под навесите. Само едно куче се

въртеше наоколо, несъмнено водено от надеждата да получи някое закъсняло подаяние от пиршеството.

Кимериецът съгледа светлина, идваща от стената над портата, пресече двора и намери стълба, направена от разцепени трупи, която водеше към дървена платформа, простираща се от вътрешната страна на стената. Над портата имаше само един часови, застанал до запален мангал. На светлината от огъня кимериецът позна един от другарите си от битката през деня.

— Привет, Хагбард — поздрави Конан. — Студена нощ, а?

Хагбард придърпа полите на покривалото си.

— По-студена от обикновено, Конан.

Наистина беше застудяло, откакто Конан беше влязъл в залата. Той подаде половницата на Хагбард и мъжът пи с благодарност от топлата бира.

— Ледените великани тази година са се отправили рано на юг — отбеляза кимериецът.

Хагбард върна половницата.

— Благодаря, приятелю. Да, това предвещава лоша зима. Ако утре стане още по-студено, не ще можем да погребем мъртвите си.

— Не ги ли изгаряте?

— Никога. Боецът се погребва с оръжията си, занаятчията със своите инструменти, жената с хурката и вретеното си. Такъв е обичаят. Дори децата се погребват с играчките си, а робите със сечивата си. Ако не можем да ги погребем утре, ще трябва да построим дом на покойници без покрив и да ги държим там до размразяването на почвата.

Конан огледа мрачния, дори тайнствен терен отвъд защитната стена. Широко открито поле, почти малка равнина, странно контрастиращо с гористите хълмове, типични за тази страна. На сияйната светлина на кръглоликата луна Конан можа да види, че сред равнината се издигат няколко стръмни хълма, все пак по-ниски от онзи, на който беше крепостта. Няколко от тях бяха увенчани с подобни каменни стени. В равнинната част имаше изправени камъни, наредени в прави линии или в кръгове. Някои приличаха на порти — два изправени камъка с една голяма каменна плоча, поставена хоризонтално върху тях.

— Откога живеете тук? — попита Конан и докосна един от трупите на оградата. По ръката му остана лепкав сок.

— Едва от средата на лятото. На старото място живяхме десет години, но нивите се изтощиха. Дивечът също намаля, рибата в потоците стана малко и решихме, че е време да се преместим.

Повечето северни народи в най-добрия случай бяха полуномади. В стари времена цели нации си бяха вземали нещата и се бяха преселвали просто заради самата промяна, в резултат на което често бяха избухвали големи войни. Най-честата причина обаче бе изтощаването на земята, обитавана твърде дълго от хора, чието земеделие бе примитивно и ниско продуктивно.

Хагбард поклати глава.

— И защо ли Елкуина избра това място! По-добре да си бяхме останали сред хълмовете и горите.

— Мога да разбера защо не ти харесва тук — сподели Конан и отпи от бързо изстиващата бира. — Мястото е неестествено с всичките тези могили и камъни, наредени в кръгове. Защо Елкуина е решила да се заселите тук?

— Тя смята, че зад тези издигнати от великани стени ще можем по-добре да се защитаваме. Не искам това да се схване като нелоялност към кралицата — продължи мъжът, — но Елкуина не притежава лидерските качества на баща си, Хилдрик. Той знаеше, че най-добрият начин да се справи с враговете е да ги убива, а не да се крие зад каменни стени.

— Що за място е това? — запита Конан и посочи към тайнствената равнина.

— Преди много време — започна Хагбард, — дори преди моят дядо да е бил роден, на това място са живели великани. Това е била тяхна крепост. Много поколения те водили война с боговете, без никоя от страните да може да победи. След това великаните наели джуджетата да им построят една голяма стена, която да опасва цялата равнина. Платата, поискана от майстора-строител, била дъщерята на краля на великаните. Стената била построена и вдигнали сватбата. Но... — дъхът на Хагбард се превръщаше в пара от студа — ... през нощта на венчавката невестата убила младоженеца. Пък и защо да не го убие — джудже за съпруг на мома великанка. И джуджетата съборили стената, а боговете нападнали и изклали великаните, които

били пияни от сватбата. От това нявгашно клане са останали единствено тези руини, но според мен духовете на избитите великани и сега продължават да бродят наоколо.

Конан придърпа наметалото си. Греяната бира се беше свършила и той вече чувстваше последиците от храната и пиенето тази вечер.

— Е, бродят, не бродят, нали са мъртви — заключи Конан. — Лека нощ, приятелю. Мисля, че е време да си потърся леглото в сламата.

— Лека нощ, Конан. Би ли събудил смяната ми? Казва се Осуин и тази вечер спи до вратата.

Конан увери Хагбард, че няма да заспи, докато не събуди Осуин, и слезе по стълбите в двора. Докато го пресичаше, забеляза светлина и се зачуди кой ли стои буден толкова късно. След това видя, че светлината идва от каменната колиба, където живееше магьосникът. Като промърмори проклятие към всички, занимаващи се с магия, Конан влезе в залата и разбуди хъркащия Осуин.

Стъпвайки внимателно между спящите тела, Конан отиде до все още светещото огнище и за радост намери полупълна кана бира, още топла от въглените. Запита се дали изборът му да се присъедини към групата на Елкуина е правилен. Сред тези голи каменни руини витаеше дух на обреченост. Конан обаче беше приел нейното злато и нейната храна, и нейния покрив, така че беше длъжен да остане, каквото и да се случи. От друга страна, нямаше навик да се безпокои за бъдещето. Намери мястото си, легна на сламата, уви се в наметалото и скоро заспа дълбоко както всички.

ТРЕТА ГЛАВА

ДВОРЕЦЪТ НА ТОТИЛА

Крал Тотила седеше умислен на високия си трон. Не намираше никаква радост в обсипаната със скъпоценни камъни чаша пред себе си, нито в пеенето на арфиста, седнал край огнището. Беше сложил лакът на голямата инкрустирана странична облегалка и подпрял глава на огромния си юмрук. Пръстите му блестяха от злато и скъпоценни камъни. Тотила беше най-богатият от северните крале, крал на силната Тормания, но мислеше за онова, което не можеше да има: кралица Елкуина от Камбрез.

Копнееше да повали красивата Елкуина в леглото си, но още повече желаше да присъедини нейните земи към своите. Осигурил се по този начин от изток, Тотила щеше да бъде в състояние да погълне Одок и неговите тунгианци от юг. Така щеше да стане най-великият крал на Севера и с такова начало би могъл да създаде такава северна империя, каквато не бе виждана от последната велика миграция на северните народи преди много поколения.

В такива мечти преминаваха дните на Тотила, макар той да не беше мекушав мечтател. Беше започнал като главатар на разбойническа банда със съвсем скромни претенции за кралска кръв. И с желязната си воля и безмилостна жестокост бе създал малкото си, но силно кралство. Имаше много бойци, а онова, което не можеше да постигне със сила, го постигаше човекът, който седеше от дясната му страна: магьосникът Илма.

Преди години този човек беше дошъл при Тотила, твърдейки, че е от Хиперборея, както и че съдбата на краля е обвързана с неговата. Тотила трябвало да му осигурява защита, а Илма щял да поразява онези врагове, които сабята на Тотила не можела да достигне. Магьосникът наистина си знаеше работата и двамата заедно увеличиха силата и богатствата си. Тотила никога не оставаше задълго доволен, а след всяка победа, след всеки покорен владетел заедно със силата нарастваше и апетитът му.

— Искам да зная какво става с Елкуина, магьоснико — каза кралят. Под него, на пейките пред дългите маси, бойците ядяха и пиеха потиснати, виждайки лошото настроение на своя крал.

— Както заповядаш, господарю — отвърна Илма. — Отивам да приготвя басейна. Моите вестители ми съобщиха... — той махна с ръка към две големи свраки, кацнали на облегалката на стола му — че след обиколка на земите си днес тя се завръща в своя дворец.

Белобрадият мъж стана. Беше облечен в кожа от северен елен, а рогата на животното украсяваха шапката му. Кости и черепи на малки животни тракаха на върви, окачени по него, пера, нокти и човки от много птици украсяваха грубото му облекло. Той взе жезъла си от мястото му до трона и тръгна към изхода на залата. Свраките заподскачаха подир него. Разговорите стихнаха. Всички се страхуваха от магьосника почти толкова, колкото и от самия крал.

Тотила разговаря известно време по различни въпроси със съветниците си, но умът му беше другаде. Не след дълго той взе шлема си от облегалката на трона. Това беше най-красивият шлем в царството му и Тотила го носеше дори когато не предстоеше никаква битка, вместо корона. Беше от бронз, покрит със злато и сребро, с две извити като човки сребърни вежди. Дълги набузници ограждаха лицето, ленти от посребрен бронз, направени във формата на пера, защитаваха врата му. Над тях върху плочи от сребро бяха изобразени бойци, заобиколили корона, а над всичко това се издигаше свиреп сребърен орел: очите му бяха изпълнени със смъртна омраза, а човката бе зейнала за плячка.

Тотила си сложи шлема и се загърна с наметалото си. То покриваше огромните му рамене и стигаше до земята: цветовете му бяха необичайно пъстри. Беше направено от скалповете на мъжете, които Тотила бе убил със собствената си ръка, и нито един от тях не беше по-нисък по ранг от вожд или военачалник. Тотила взе голямата си сабя и прекоси залата. Короната и скиптърът не означаваха нищо на север. Шлемът, наметалото и сабята бяха единствените символи на кралска власт, които жестоките северняци можеха да разберат.

Дворецът на Тотила не беше ограден със защитна стена. Кралят се хвалеше, че не се бои от никого и че няма нужда да издига такива заграждения, защото бойците му са достатъчно надеждна стена.

Тотила тръгна покрай изораните ниви, където робите му превиваха гръб, за да добият зърното за хляба и бирата на свободните

хора. Тук, на север, се отглеждаше само пшеница и ечемик. Останалата храна хората получаваха от добитъка си, от дивите животни в гората и рибите в реките. Като раса, която се храни главно с месо, северняците презираха хората от юга, които кусваха месо само веднъж или два пъти през годината.

Тотила пое по една рядко използвана горска пътека и скоро стигна до малка горичка, в която беше топло въпреки околния студ — магьосникът Илма имаше голяма власт над природните сили. В средата на горичката се намираше малко езеро, захранвано от невидим извор, от което не изтичаше никаква вода. Езерцето никога не замръзваше независимо колко силен беше студът извън горичката. Илма стоеше на брега, свраките бяха кацнали на раменете му. Тотила застана до магьосника.

— Това е станалото рано днес — каза магьосникът и докосна повърхността на езерцето с жезъла си. Върху нея се появиха разширяващи се вълнички.

Тотила наблюдаваше съсредоточено. Вече беше свикнал с тези магически изображения, макар че когато за първи път ги видя, се изплаши. Видя колона от мъже, движещи се през покрита със сняг гора, гледани отгоре като от птичи полет. Пред тях имаше други, по-многобройни, които лежаха в засада. Той присви очи, когато подробностите в картината нараснаха, сякаш наблюдаващата птица беше кацнала на дърво, за да вижда предстоящото сражение отблизо.

— Това са хората на Елкуина — промърмори Тотила — и тя е между тях. Бойците на Одок лежат и чакат. Ако знаех, че Елкуина ще напусне двореца си, моите хора щяха да я хванат. — Той погледна Илма. — Защо не ме осведоми, че ще е толкова лесно уязвима? — Не говореше гневно, макар че беше много ядосан. Не се осмеляваше да се държи грубо с магьосника, въпреки че по негова вина беше пропуснал възможността да хване кралицата. Умееше да прикрива чувствата си много по-добре от повечето северни крале.

— Това пътуване до днес беше скрито от мен, господарю. Предполагам, че магьосникът Рерин, когото виждаш до кралицата, е направил заклинание, за да попречи на моите далеч виждащи летящи очи.

Тотила само изръмжа. Не знаеше как да отвърне на възраженията на магьосника. После изведнъж извика:

— Сега попадат в клопката!

Наблюдаваше възбудено как бойците на Елкуина застават в кръг около своята кралица и се подготвят да продадат живота си на висока цена.

— Няма да могат дълго да я защитават — отбеляза Тотила, когато снегът почервеня от кръв. — Това означава, че ще трябва да я взема от Одок. — Тотила загриза нокът от раздразнение. — Ами ако той ѝ направи дете преди да го убия? Това ще бъде лошо, магьоснико.

— Наблюдавай какво става сега — каза магьосникът. Също така неочаквано, както беше започнал, боят престана. Зрителният ъгъл се промени, сякаш птицата бе обърнала глава. На хълма над бойците стоеше мъж и, изглежда, викаше, макар че те нищо не можеха да чуят.

— Какво става? — зачуди се Тотила. — Кой е този младеж? Не, това е зрял боец, въпреки че няма брада. От коя страна е?

— Ако се съди по вида му — отвърна Илма, — е от Кимерия. Моят народ добре познава кимерийците. Те живеят в една планинска страна на запад от Хиперборея. Богът им се нарича Кром. Кимерийците не владеят магьосническото изкуство, макар че като бойци са ненадминати.

— Моите мъже също са ненадминати бойци — промърмори Тотила, — а аз съм най-добрият от всички. Какво търси тук този кимериец?

— Гледай сега. Това е най-интересното. — Двамата наблюдаваха как един от бойците на Одок отиде да посрещне странника.

— Двубой! — възкликна весело Тотила. — Това е Аджилулф, най-добрият меч на Одок. Добър боец, но много приказва. — Те видяха първата размяна на удари. — И двамата се бият добре — отбеляза критично Тотила. — Сега вече се опознаха. Следващата схватка трябва да доведе до развързка. — Докато гледаха объркващата вихрушка от удари, Тотила се удряше по бедрата от възторг. — Право каза, магьоснико! Този е много опитен боец.

Останалата част от битката им донесе радост; сетне те видяха как телата на убитите бяха натоварени, как стражникът се качи на един кон и тръгна с охраната на Елкуина. А след това не остана нищо освен вдървените тела на хората на Одок, почервенялата земя и тихо падащия сняг. Картината във водата изчезна.

— Значи Елкуина има нов боец — заключи Тотила и подръпна брадата си. — Ще трябва да се срещна с него. Вече много години не мога да намеря достоен противник. Освен това — той погледна наметалото си — единствено черният цвят липсва на наметалото ми от скалпове на вождове. Такава буйна дълга коса, каквато има този скитник, ще бъде по-добра за яка дори от зимна вълча кожа.

— С този звяр в охраната — каза Илма — ще е доста трудно да хванеш Елкуина. Защо за момент не забравиш за нея и не се насочиш към Одок? Днес той е загубил много мъже и е по-слаб от всякога.

Тотила се замисли за момент.

— Не, ще го направим както съм ти казвал, магьоснико. Когато тръгна на юг, това ще бъде голям поход, и ще стигна чак до границите на Замора и Туран. Ще погълна Одок и неговото племе както рибата налапва насекомо над водата.

Илма знаеше, че тези възжеления надхвърлят възможностите дори на човек като Тотила. Северът просто нямаше достатъчно хора за удържане на такава голяма територия повече от няколко години. И все пак той желаше да направи Тотила най-великия крал на Севера. И можеше да го направи.

— Ако желаеш, мога да направя някои заклинания, господарю. Магии, с чиято помощ ще използваме съюзници, които ще изпълняват всички мои нареждания. Мои слуги ще са ледените великани на Севера и мъртъвците под снеговете.

— Не ме интересува какво ще правиш — отвърна Тотила. Не желаше да слуша повече. — Просто се погрижи всичко да е наред. Ако ми помогнеш да пленя тази жена и да я направя моя кралица, ще те възнаградя богато.

— Бъди спокоен, господарю — увери го Илма. — Върни се в двореца и пирувай с бойците си. Аз ще бъда зает тук до зори, утре през деня и през следващата нощ. А сетне... ще видим.

Тотила го остави и се отправи към двореца. Зад него Илма разбърка водата с жезъла си и започна високо, тайнствено да напява. Извън горичката беше станало още по-студено.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

БИТКАТА С МЪРТЪВЦИТЕ

На сутринта Конан се събуди, защото вратата се отвори и нахлу студен вятър. Почти замръзналият часови влезе, затвори, изтича до огнището и протегна посинелите си ръце над топлата пепел, останала от предната вечер. Конан стана, напълно разсънен както винаги, когато не беше си легнал мъртвопиян. Другите в залата започнаха да се надигат мързеливо, пъшкаха и се почесваха. В такава студена сутрин ставането наистина беше трудна работа.

Конан отиде до огнището, учуден, че един кален северняк може така да измръзне само за няколко часа, прекарани на пост през нощта.

— Добро утро, Регин — поздрави той. — Много ли е студено навън?

През тракащите си зъби човекът успя да отвърне:

— Иди да провериш!

Конан отиде до вратата, отвори я и извика:

— О, всемогъщи Кром! — И бързо затвори. Валеше сняг, а вятърът беше леден, по-студен и от най-студените зими по северните земи, които си спомняше. От далечината долиташе пукотът на замръзналите дървета.

Едно увито в кожи тяло застана до него. Елкуина.

— Отвори вратата! — заповяда властно кралицата и Конан се подчини.

Тя излезе навън. Конан се зачуди как ли стои на режещия вятър, без да прояви и най-малък признак, че ѝ е студено.

Кралицата се обърна към хората си и извика:

— Ставайте, мързеливци! Трябва да се погрижим за добитъка, ако не искаме да замръзне. Запалете огньовете и окачете всички резервни платнища по стените! — Тя махна с ръка на домоуправителя и той дотича, вдигайки вълнените си панталони. — Аслауф, вкарай колкото можеш добитък в оборите и сложи много сено. Не можем да си позволим да изгубим нито един кон, нито една крава. Прибери и

птиците в оборите или навесите. Ако трябва, ще вкараме всички животни, за които няма място в оборите, при нас, докато времето се оправи. По-добре да изтърпим миризмата и мърсотията, отколкото да прекараме една гладна зима.

— Да, господарке — отговори домоуправителят и бързо изскочи навън, последван от момчетата и робите, които се грижеха за добитъка.

Елкуина се обърна към Конан и го повика с ръка.

— Ела, чужденецо, да видим как е старецът.

В първия миг Конан не разбра кого има предвид; после си спомни за стария магьосник, Рерин.

— Един момент — отвърна Конан, спусна се към залата и след миг се върна, закопчавайки пояса със сабята си.

— Защо ти е това? — попита тя.

— Нали нае сабята ми, господарке — отговори той със самодоволна усмивка. — Без нея не струвам нищо за теб.

Елкуина тръгна към малката колиба до каменната стена. Конан се възхити на това как косата ѝ, сплетена в дебела колкото ръка плитка, се полюшваше при целеустремената ѝ походка. Формите на тялото ѝ бяха пълна загадка под дебелия мантия и кожената роба, но походката ѝ беше лека и грациозна.

— Старецът беше буден до късно нощес — сподели кимериецът.

— Откъде знаеш?

— Когато всички си легнаха, излязох и поговорих малко с часовия при портата. Когато се връщах, в прозореца му видях светлина.

— Той бодърства, за да работи за мен — каза тя. — За разлика от бойците, които се бият много рядко, но непрекъснато се тъпчат с моята храна и пият моята бира, и се хвалят с подвизите си.

Конан мрачно се усмихна. На тази жена трудно можеше да се угоди. Той похлопа на вратата на колибата и тя почти веднага се отвори. Старият магьосник явно изобщо не беше спал, но изглеждаше здрав и бодър.

Той кимна на Конан и се обърна към Елкуина.

— Влез. Имам неприятни новини.

Елкуина влезе и Конан я последва. Тя се обърна към него.

— Почакай навън, чужденецо. Никой не те е поканил да влезеш.

— Проклет да съм, ако остана на студа, докато вие с магьосника се грееете на огъня. Аз съм боец, не съм слуга. — Той скръсти ръце и се подпря на касата на вратата. Елкуина се изчерви и понечи да направи някаква язвителна забележка, но магьосникът я докосна по рамото.

— Нека да остане, Елкуина. Мисля, че този чужденец може да ни бъде от голяма полза в изпитанията, които ни очакват.

— Добре — бързо се съгласи кралицата, влезе и не обърна повече никакво внимание на Конан. — Според теб какво означава тази неочаквана атака на ледените великани? Това е неестествено.

— Наистина е неестествено, господарке. Сигурен съм, че това е работа на нашия враг, Илма.

— Кой е Илма? — попита Конан. Името му звучеше хиперборейско. Никога не бе обичал да си има вземане-даване с хиперборейците.

Кралицата се обърна към него, свъсила застрашително вежди, но Рерин отново я успокои с жест.

— Магьосник, младежо. Прави черни магии за торманския крал Тотила. Миналата нощ, когато напуснах залата след пиршеството, надуших във въздуха магия. Огледах небето, но не можах да открия неговите свраки-помощнички. Тогава разбрах, че магията му е в самия въздух около нас. Веднага дойдох тук и цяла нощ се мъчих да открия естеството на тази магия.

— И какво откри? — попита Елкуина.

Конан се разтревожи. Не обичаше магиите. Колибата на този старец беше пълна с неща, които го смущаваха. По гредите на тавана бяха окачени китки сушени билки. Наоколо лежаха в безпорядък малки препарирани животни, които не живееха по тези места, инструменти от бронз и стъкло, чиято изработка не познаваше.

— Илма е разбудил ледените великани, господарке. Вече си се уверила в това. Освен това подготвя някаква гадост, която засега не мога да разбера.

— Да не би да възнамерява да ни отслаби като направи да измръзнат животните ни и да осакатее народът ни?

— Не виждам как може да стане това — отвърна старецът. — Този жесток студ ще засегне не само нас, но и хората на Тотила. Страхувам се, че подготвя нещо много по-лошо от студа.

Елкуина стана и се обърна да излиза.

— Отивам да огледам крепостта, Рерин. Трябва да бъдем готови, ако ни сполети друго нещастие. Искам тази нощ ти да бъдеш в двореца заедно с другите. Докато стават такива неща, не искам никой от хората ми да спи извън стените на двореца.

— Но, Елкуина, ако искам да ти служа както трябва...

— Тази нощ ще прекараш вътре — каза тя с тон, недопускащ никакви възражения, и старецът покорно се поклони.

Последвана от Конан, кралицата излезе навън на режещия вятър и започна да дава нареждания. Кимериецът неохотно призна пред себе си, че тя командва като професионален командир. Докато другите се занимаваха с добитъка и пренасяха фураж, Елкуина заповяда на Конан да възседне коня и да замине заедно с още трима души, по един от всеки отред, да огледат внимателно отдалечените укрепени селища и чифлици, както и малките селища в горските сечища, на които тя беше кралица. Трябваше да отидат колкото може по-далеч, но да се върнат преди мръкване.

Яздиха продължително в студа по заснежени хълмове и през тъмни гори. Тук-там видяха замръзнали малки горски животни, заварени на открито през нощта.

— Не ми харесва това — каза Зигеър, когато по пладне спряха, за да дадат на конете възможност малко да отдъхнат. — Горските животни би трябвало да предугадят идването на големия студ, макар нашите притъпени сетива да не могат да го усетят. Много пъти съм виждал студ нетипичен за сезона, но никога такъв, който да изненада дивите животни.

Конан кимна, но не каза нищо.

Когато се върнаха, слънцето вече се спускаше зад западните хълмове. Докато слизаха вдървено от конете, Елкуина излезе да изслуша рапорта им.

— Повечето фермери и селяни понасят доста добре студа, господарке — докладва Зигеър. — Само в три от отдалечените укрепени селища съобщиха за измръзнали животни. Може би едно от десет е умряло от студ.

Кралицата изслуша тези думи с тъжно изражение.

— Можеше да е и много по-лошо. От битката с хората на Одок и студа изгубих повече от сто души. Отслабени сме, но тази нощ хората ще бъдат подготвени...

Когато Елкуина спомена за боя от предния ден, Конан погледна под стрехата на площадката покрай стената. Там лежаха увити в одеяла тела, полузасипани със сняг.

— Не ги ли погребяха днес? — попита той.

Елкуина проследи погледа му.

— Мъжете се опитаха да изкопаят гробове, но земята е замръзнала надълбоко. Ако през следващите дни не настъпи размразяване, тази зима няма да можем да ги погребем. Утре специално за тях отвъд стената ще построим дом на покойниците. Без съмнение в него ще има и други мъртви, загинали от студа. — Елкуина беше тъжна, но твърда. Смъртта и липсата на състрадание бяха обичайни за Севера и всеки владетел трябваше да може да приема и двете. Тя се обърна към Конан: — Вашата група беше последната, която чакахме да се прибере. Затворете портата и се погрижете за конете си, после елате при нас в залата.

Тази вечер имаше храна, но не пиршество. Докато не се изяснеше дали студът е каприз на природата, или предвестник на ужасна зима, се налагаше да минат на по-скромни дажби. На огъня нямаше пушено месо и всички трябваше да се задоволят с хляб, сирене и топла каша, а бирата беше ограничена до три половници на човек.

Залата беше много по-пълна, отколкото предната нощ. На пейките, на които по-напред бяха допускани само свободни бойци и техните жени, сега седяха и роби и деца. В края на залата, където щяха да бъдат настанени робите, поради критичните обстоятелства бяха вкарани и няколко коня и говеда, но никой не се оплакваше от шума или миризмата, тъй като животните отделяха повече топлина дори и от голямото огнище.

Поради ужасния студ тази нощ нямаше да има часови. Вместо това младежите щяха да се качват до отворите за пушека в двата края на двореца да оглеждат двора. Във всеки случай изглеждаше ненужно да поставят часови, тъй като врагът едва ли щеше да избере такава нощ за нападение. Елкуина обаче искаше да не се отслабва бдителността независимо от студеното време.

Конан знаеше, че две-три бири не могат да утолят жаждата му и предложи на един боец да изпитат силата на ръцете си срещу неговата половница. Победи го с лекота и изпи наградата. Скоро след това друг боец предложи същото на него и по този начин Конан спечели още

шест половници, докато накрая ръката му се умори и той загуби от един снажен червенобрад роб с ръце като дънери. Конан участва и в импровизирани борби, при които мъжете се търкаляха в сламата, разгонвайки прасенца и пиленца — сега те споделяха уюта на залата с хората, на които съвсем скоро щяха да послужат за храна.

Докато допиваше последната си половница, Конан наблюдаваше с възхищение как един стар боец изрязва орнаменти върху един подпорен стълб. Най-напред скицира рисунъка върху дървото с овъглена пръчка от огъня. Беше сложна плетеница от змии и лози. После изсече грубо ескиза с върха на малката си брадвичка, работейки с грубото оръжие с деликатността на хирург. Довършителната работа извърши с ножа, който използваше за хранене, за бой и за какво ли още не. Когато дърворезбата беше завършена, Конан прокара пръст по нея, но не можа да напипа никакви грапавини или следи от ножа. Само за една зимна вечер старецът беше изработил дърворезба, за която на един заморанец би му трябвала цяла седмица и стая, пълна със специални инструменти.

В отговор на похвалите на Конан старецът кимна леко и каза:

— Ако намеря бои, утре ще я боядисам.

През цялата вечер Елкуина изглеждаше потисната, но решителна. Тя беше направила всичко необходимо за изкарване на една тежка зима. Конан се опита да я развесели, но Елкуина нямаше настроение.

— Дръж ръката, с която въртиш сабята, и пъргавината си готови, кимериецо. Съвсем скоро може да ти дотрябват.

— Тази ми ръка е винаги готова — увери я Конан. — И е на твоите услуги. От какъв враг се страхуваш?

— Моли се никога да нямаш кралски тревоги, кимериецо. Със свършената през лятото работа ще мога да опазя народа си дори през дълга и сурова зима. Другите крале обаче може да не са толкова предвидливи. Ако това лошо време се задържи, народите им ще изгладнеят и те ще започнат да търсят къде има храна и фураж, за да нападнат.

Конан кимна.

— Да, права си. Царуването не е само водене на битки и седене на трона със златна чаша с вино в ръка.

Не след много Елкуина нареди да бъдат поставени наблюдатели и факлите бяха изгасени. Огънят беше затрупан за през нощта, хора и животни легнаха да спят. Елкуина се прибра в своя кът зад завесите и скоро залата се разлюля от хърканията на многобройните си обитатели.

Конан трепна и се събуди от вика на момчето до отвора за пушека.

— Навън има някой! — В гласа му се долавяше страх.

Конан се измъкна от леглото в сламата и грабна от куката приборната в ножницата сабя. Някой блъскаше силно на вратата.

— Не отваряйте — извика той. Хората се размърдаха, запъшкаха, задаваха въпроси в тъмнината.

— Разпалете огъня! — извика Конан. Проправи си път, изритвайки прасетата и кокошките, и се изкачи по грубата стълба при момчето. — Откъде дойдоха? — попита Конан и се наведе да види.

— Трябва да са се прехвърлили през стената — отговори момчето. — Наблюдавах портата, оттам никой не е влязъл.

Конан видя долу дузина мъже, хванали един голям дънер, да блъска вратата. Главите и раменете им бяха неестествено покрити със сняг.

— Толкова малко? — чудеше се Конан.

— Портата! — извика момчето. Конан погледна към портата. Двама от натрапниците се мъчеха да я отлостят.

Конан се обърна към залата и викна:

— Излизам. Бойците да се въоръжат и веднага да ме последват, но да излязат през дупките за пушека. Вратата да остане залостена. Робите да я подпрат с пейки и всичко, каквото намерят. — Той пак погледна към двора, където нападателите се опитваха да разбият вратата.

— Нали няма да слезеш там? — каза момчето умолително.

— Рано или късно — отговори Конан философски — един мъж трябва да направи нещо, с което да заслужи хляба си. — Той се промуши навън, задържа се за един миг за стряхата и скочи. Държеше сабята далеч от тялото си, за да не се препъне и да падне върху нея, но се приземи леко, поемайки удара с присвити колене. Тъй като не носеше щит, хвана дръжката на сабята с две ръце и извика към нападателите:

— Какво търсите тук в такава нощ, разбойници! Кой ви изпрати?

Един от нападателите се обърна към него и кръвта на Конан се смрази. Очите на човека бяха обърнати нагоре, така че се виждаше само бялото. Движенията му бяха вдървени и при всяко помръдване тялото му пукаше. Дрехите му бяха разкъсани, а под тях зееха рани, покрити със съсирена кръв.

— О, всемогъщи Кром! — възкликна Конан. — Това са мъртъвци!

Мъртвецът тръгна към Конан с бързи и сигурни, макар и малко вдървени стъпки. Другите продължиха монотонно да блъскат.

Конан признаваше само един начин за справяне с врагове, били те живи или мъртви. Когато мъртвецът го нападна с протегнати напред ръце, завършващи с пръсти, изкривени като нокти на хищна птица, Конан го посече с всичка сили в хълбока. Все едно че удари дърво. Сабята издрънча и отчупи замръзнала плът и кост, и вътрешности, посипвайки Конан с кристали замръзнала кръв. Съществото като че ли нищо не усети. Лапите му се заключиха около врата на Конан и започнаха да го душат.

Конан пусна дръжката на сабята и сграбчи китката на мъртвеца с отчаянието на удавник. Ледените пръсти натискаха неумолимо, спирайки дъха му. Конан беше принуден да падне на колене и все повече губеше сили. Лицето на безсмъртното същество оставаше безизразно; дънерът продължаваше да блъска по вратата. С последно отчаяно извиване Конан пречупи двете ледени ръце в китките. После, напрягайки всички сили, хвана палците и ги счупи, след това откъсна ледените ръце от шията си. Мъртвецът продължи да го бие по главата с чуканите на ръцете. Вратата вече поддаваше.

Конан улови дръжката, изтегли сабята от замръзналия труп и заудря отчаяно ледената плът, докато главата отхвъркна в снега. Следващият удар отсече едната ръка от рамото. Острието се изтъпи от това необичайно сечене на лед.

— Изпратили са срещу нас мъртъвци! — изрева той. — Вземете брадви и дървени чукове! Сабите не вършат работа!

Видя, че до него стои боец, вторачил се в едно от тези същества.

— Хралф! — извика боецът. — Това е приятелят ми Хралф! Заклаха го при засадата онзи ден!

— Някакъв магьосник е вдигнал мъртъвците, които не можахме да погребем — каза Конан. — Трябва да ги убием отново, иначе те ще

избият нас!

И удари със сабята си един от блъскащите с дънера по вратата точно в момента, в който тя беше избита. Сега вече бяха излезли още бойци. Носеха факли, за да могат да се бият на светло. Конан видя един млад боец повален на земята: трупът бе стиснал с ледени пръсти шията му и гризеше лицето му.

Когато вратата се разби, в залата настъпи паника: жените и децата пищяха, добитъкът неистово ревеше, сякаш знаеше, че става нещо неестествено. Сега по няколко бойци удряха с брадви и с тояги по всеки замръзнал труп, бавно разбиваха и сечаха съществата на кристални парченца.

— Портата! — изкрещя някой. Конан се обърна и видя, че портата се люлее отворена.

— Иди да затвориш портата! — чу той и гласа на Елкуина. Беше застанала до него с изпълнени с необузdana ярост очи, косата ѝ изпускаше пара в студения вятър.

— Прибирай се вътре — изръмжа той. — Ние ще се справим с тези същества.

Без да чака да види как ще реагира Елкуина, Конан се спусна към портата. Макар и мъртви, тези същества, изглежда, трябваше да бъдат убити отново. Той се спря като видя през портата да нахлува тъпла мъртъвци. В ужасна тишина нахълтваха същества без ръце или други части от тялото, всичките с рани, очните им ябълки бяха изпълнени с лед, лед и сняг бе полепнал по брадите им и запълнил зейналите им усти.

— Хората на Одок! — изкрещя Конан. — Убитите, които оставихме в снега след битката.

Той пусна сабята, вдигна един голям камък, паднал от старинната стена, напрегна мускулестите си ръце и го хвърли върху най-близкия мъртвец. Замръзналият труп падна с хрущене и остана да лежи потръпвайки под тежкия камък. Конан се огледа за друг камък и видя роба, който беше залепил ръката му на масата, да разбива един мъртвец с голям дървен чук.

Навсякъде наоколо мъжете се сражаваха с импровизирани оръжия, а Конан произнасяше мълчаливо благодарности, че бяха взели оръжията и броните на мъртвите врагове, преди да напуснат

полесражението. Чу зад себе си писък, обърна се и видя Елкуина, обхваната от ужас, да се гърчи в ръцете на един от ледените мъртъвци.

Съществото я вдигна на рамо и с нечовешка сила и бързина се спусна към вратата, докато неговите другари продължаваха да се бият, вече безуспешно, срещу живите. Един обезумял от страх бик, изкъртил вратата на обора си, заби рога в един мъртвец, отметна глава и го запрати чак на покрива. Две момчета заливаха друг мъртвец с лой от тигана и се опитваха да го запалят с факла.

— Браво момчета — извика Конан, докато минаваше покрай тях.

Изскочи пред портата и видя мъртвеца да тича през полето с плячката си на рамо, насочвайки се към гората на запад. Конан се спусна подир него изненадан, че нещо с лед вместо кръв може да тича толкова бързо. Докато го преследваше, дъхът му оставяше подир него поток от пара, черната му буйна дълга коса се развяваше. Несвикнал човек сигурно би се подхлъзнал в снега и би се препънал на бледата лунна светлина, но Конан беше израснал в толкова коварни планини, че за него това беше като равно сухо поле по пладне.

До един кръг от блестящи на лунната светлина камъни съществото, изглежда, усети, че Конан го настига, спря, обърна се и в този момент Конан сграбчи Елкуина. Успя да я измъкне от хватката на съществото, но половината от робата ѝ остана в ръцете на мъртвеца. Конан бързо сложи кралицата на земята и се завъртя, за да посрещне мъртвеца, който се беше опитал да я отвлече. В сравнение с него другите мъртъвци му се сториха съвсем нормални — на този главата беше разцепена на две части, между които се подаваше съсирен, замръзнал мозък. Очните ябълки висяха замръзнали над бузите, изскочили от орбитите при удара, който го беше убил.

— Аджилулф! — промълви беззвучно Конан.

Съществото напада. Конан беше без оръжие и не виждаше наоколо камък достатъчно малък, за да може да го вдигне, и в същото време достатъчно голям, за да смаже мъртвеца. Ръка с нокти на хищник се протегна към него. Конан хвана ледената китка и се помъчи да извие ръката и да я счупи. Другата ръка на демона се уви около гърба му и той се опита да я отмахне. Твърдата замръзнала плът правеше здравата хватка невъзможна. „Добре поне — помисли си Конан, — че разцепените челюсти не могат да хапят.“

Въртяха се и залитаха, и всеки се опитваше да приложи мъртва хватка. Трупът се бореше като жив човек. Силата му беше неестествена. Той принуди Конан да отстъпи назад, а после го блъсна в един камък. От очите на кимериеца изскочиха искри, но ударът го наведе на една спасителна идея. Ако нямаше достатъчно голям камък, който да хвърли върху това същество, може би ще може да направи обратното.

Борейки се, двете тела политнаха към огромна каменна плоча, катурнала се преди много векове. Конан се отблъсна с една ръка от нея и отстъпи, после мигновено освободи другата си ръка и сграбчи крака на съществото. С усилие, от което сухожилията му изпукаха, го вдигна над главата си и го удари в плочата. Чу се пукот и съществото остана един миг неподвижно. После се размърда.

Конан отново го вдигна и го захвърли върху камъка с нечленоразделен вик. Този път пукането беше много по-силно. И въпреки това съществото се движеше. За трети път, напрягайки мускули със свръхчовешки усилия, кимериецът го издигна над главата си. Беше като чувал с камъни и само относително запазената му кожа държеше раздробените части да не се разсипят.

— Умри завинаги и дано Кром те прокълне! — извика Конан и тресна човешкия чувал в каменната плоча.

Този път мъртвецът остана неподвижен. Дори лекар трудно би познал, че това някога е било човек.

— Е, Аджилулф — каза Конан, поемайки си дъх, — ти не успя да ме заколиш, когато беше жив. Нима се надяваше, че ще имаш по-голям шанс като мъртъв?

— Ти го уби два пъти — чу той гласа на Елкуина. — Трябва ли и да го обиждаш?

Конан се обърна и я видя да стои разтреперана до един от изправените камъни.

— От всички господари, при които съм служил — отвърна той, — на теб най-трудно може да се угоди. Ранена ли си?

— Боли ме цялото тяло, но мисля, че нямам сериозни наранявания. — Тя сложи ръце върху разпокъсаната си роба, която разкриваше много повече от едрите ѝ гърди и закръглените бедра, отколкото би желала. Въпреки това Елкуина стоеше гордо изправена и очевидно не обръщаше внимание на студа. — Свестих се в момента, в

който настигна съществото. Видях целия двубой. Мисля, че постъпих добре, като те наех.

— Вече бях започнал да мисля, че няма да доживея да чуя това от устата ти — призна Конан.

— Твоята работа още не е свършила, войнико. Усещам, че това е началният сблъсък на нова война.

— Хайде, Елкуина — подкани я Конан, — нека се върнем в крепостта и да видим какви щети сме понесли. Победихме тези същества, но има опасност да замръзнем.

— Прав си — съгласи се Елкуина и залитна леко. Раздраните дрехи се открянаха и разкриха бяла, трепереща плът. Конан я прихвана със силната си ръка през раменете. Елкуина не възрази.

Докато пресичаха осветената от луната равнина, видяха светлина в крепостта. Но нямаше никакви пожари. За тази нощ поне щяха да имат покрив над главите си.

— Мислехме, че сме ви изгубили — посрещна ги Рерин. — Бяхме толкова заети, та чак след като довършихме всички тези същества, забелязахме, че ви няма. — Старецът бърбеше нервно, но и с облекчение. — После ви търсихме, но не можахме да ви намерим. Едно момче каза, че видяло едно от тези същества да изскача през портата с жена на рамо, а ти, кимериецо, си хукнал подире му. Вече се канехме да пратим хора да ви търсят.

— Всички ли избихте? — попита Елкуина.

— Да. Доста време и усилия ни трябваха, но всички са мъртви. Отново.

— Има още един навън, в големия кръг от камъни. Чужденецът го уби с голи ръце. — Чу се одобрителен шепот. — Изпратете хора да го довлечат — продължи Елкуина. — Направете голяма клада зад стената. Трябва да изгорим всички мъртъвци. Колко души изгубихме тази нощ?

— Двама, господарке — каза Зигеър. — И трима роби. Ако кимериецът не се беше намесил, жертвите щяха да са много по-големи.

— Да — съгласи се разсеяно тя, — той се би добре. Струпайте много дърва. Искам всички мъртъвци да се превърнат в пепел, а пепелта да се разпръсне.

— Затопля се — отбеляза Конан. Беше се появил ветреца, който по всяко друго време би изглеждал студен, но подир последните два

дни му се струваше топъл.

— Така е — съгласи се Елкуина и се обърна към своя магьосник.
— Как си обясняваш това, Рерин?

— Вече е ясно, че всичко е дело на Илма. Той ни прати големия студ да скове земята и да не можем да погребем мъртвите си, та да ги използва срещу нас: както да ни нападнат, така и да пуснат хората на Одок, или, по-скоро, мъртъвците, които някога са били хора, да влязат.

— Хайде да направим едно посещение на крал Тотила — предложи Конан. — Много бих искал да убия този Илма.

— Най-напред трябва да оправим всичко тук — каза Елкуина. — Чак след като поправим портата и се отървем от мъртъвците, ще можем да обсъждаме бъдещите си действия. А сега всички на работа.

До сутринта се трудиха да турят всичко в ред. Докато жените оправяха вътре, бойците и робите отидоха в гората да насекат дърва за клата — не можеха да отделят от дървата, натрупани за зимата, но борът, макар и суров, гореше добре. С двойки волове и коне те довякоха десетки дънери до крепостта, струпаха ги край стената и ги заляха с мазнина.

Телата на загиналите в последната битка бяха натрупани върху кладата заедно с тези на убитите по-рано, приятели и врагове. Слънцето вече беше високо на изток, когато запалиха огъня.

Хвърлиха в него и оръжията на убитите.

— Виж — каза Рерин, когато пламъците се издигнаха към ясното небе, и посочи със сбърчения си пръст право нагоре. Високо над тях кръжаха две свраки.

ПЕТА ГЛАВА

МАГЪОСНИЧЕСКО ИЗКУСТВО

— Илма — извика Тотила заплашително. — Ти пак се провали. Магъосникът вдигна рамене под еленовите кожи.

— Не аз се провалих, Тотила, а мъртъвците.

— Аз не очаквам мъртъвците да ми свършат работа, магъоснико — отвърна кралят почти вбесен. — От своя магъосник очаквам резултати, а не извинения. Най-напред ти ни докара неестествен студ, с който освен дете изгубих много добитък и роби, не постигна нищо, след това твоята армия от мъртъвци не можа да изпълни задачата си. — Двамата мъже седяха в двореца и спореха, докато всички останали весело празнуваха разтурянето на магията за ужасния студ.

Илма се изправи надменно.

— Ако не се нуждаеш повече от моите услуги, може би някой друг крал ще ме наеме.

Кралят омекна.

— О, седни, Илма. Говоря прибързано. Ясно е, че трябва да съставим по-добър план. Не трябва обаче да е нещо, което ще засегне цялата природа. Харесва ли му, или не, всеки крал живее толкова от мирния труд на народа си, колкото и от войната. Като бях обикновен вожд на дузина мъже, това не ми е минавало през ума, но загубата на добитък може да отслаби един крал така силно, както и загубата на бойци. Дори робите имат своята цена. — Той прокара украсените си с пръстени пръсти по красивата си червено-златна брада. — Кажете сега как можем да решим най-добре този въпрос?

— Господарю — отвърна Илма, — нека да помисля. Има тайни, за които съм осведомен, и те ще ни дадат нужния отговор. Аз общувам с някои големи сили. Нека ги повикам и се посъветвам с тях. Сега ще разрешиш ли да се оттегля в моята духовна обител?

— Върви — каза Тотила снизходително.

Мъжете притихнаха, докато магъосникът прекосяваше залата, а после отново подновиха играта на зарове и борбата. Крал Тотила

седеше самичък, потънал в размисъл, и от време на време поглаждаше с пръсти скалповете на убитите главатари и военачалници.

По същото това време Елкуина се съветваше с бойците си и със своя магьосник.

— Какво можем да направим срещу тази заплаха от страна на Тотила? — попита тя. — Ясно е, че ако не направим нищо, той ще ни унищожи.

— Колко бойци има крал Одок? — попита Конан.

— Няколко стотици, ако свика всичките — отговори кралицата. — Повече от моите. Защо питаш?

— Защо не се съюзите с него? С общи сили ще можете да унищожите Тотила. От това ще спечелите и двамата. — Той пресуши половницата си и я подаде за още. След преминаването на необикновения студ Елкуина беше увеличила дажбите.

— Зная добре каква е цената на такъв съюз! — възрази тя разгорещено. — Не бих легнала в леглото на такава свиня дори и за повече от едно царство!

— Тогава тази възможност отпада — промърмори Конан.

— Страхувам се — каза Рерин, — че следващата атака също ще бъде магическа. В края на краищата защо Тотила да рискува хората си, щом като проклетият Илма може да му свърши работата?

— Има ли начин да убием този магьосник? — попита Зигеър.

— Да, аз също съм за това — подкрепи го Конан. — Само ми кажете къде да го намеря и аз ще се погрижа за него. Той трябва понякога и да спи. Обикновено не убивам хора, които нямат възможност да се защитават, но такъв, който вдига мъртъвци да се бият с живи хора, не може да претендира за никаква милост или справедливост.

Елкуина се обърна към своя магьосник.

— Какво ще кажеш по въпроса, Рерин? Би ли могъл Конан да се промъкне до Илма и да го убие? Това е заповед за убийство, която не бих се поколебала да издам.

Старецът поклати глава.

— Никой магьосник, който прави такива заклинания като Илма, не пропуска да се погрижи за личната си безопасност. Той се е оградил с капани и магии. А и неговите свраки-помощнички... Дори в този момент те може би са под стрехите на двореца и ни наблюдават. —

Мнозина вдигнаха глави и с широко отворени от страх очи заоглеждаха околните сенки. — Не, те или някой друг негов помощник ще го предупредят за приближаването на убиец дори човекът да е много предпазлив и хитър.

— Кром да го поразии! — прокле Конан и удари чашата си. — Все пак тези магьосници са смъртни хора. Трябва да има някакъв начин и на тях да им се види сметката.

Никой от присъстващите обаче не можа да му посочи такъв начин.

Магьосникът Илма вървеше с широка крачка през гори и хълмове. Над него летяха свраките и проучваха пътя му: зорките им, широко отворени очи оглеждаха за врагове. Илма не обръщаше никакво внимание на студа или снега, след като отново се бе върнала обичайната зима. В торбичката на кръста си имаше малко храна — единственото, от което се нуждаеше. За един магьосник нуждите на тялото бяха последна грижа.

Преди десет години Илма беше дошъл в тези странни земи, прогонен от хиперборейците и от ревниви съперници. Той можеше да отиде и на юг, в някое от богатите кралства, за които бе чувал. Но магията му, в която нямаше равен на себе си, беше магия на снеговете и горите. Това беше магия на Севера, Страната на ледените гиганти, на духовете, живеещи в камък, дърво и вода. На юг магията беше на други богове, също толкова древни, но в нея преобладаваше култът на змея Сет. Там неговата сила може би нямаше да е толкова голяма, а той беше вече много стар, за да усвоява тепърва ново магьосническо изкуство.

Така Илма беше дошъл в тази земя на враждуващи помежду си владетели и беше избрал един от тях, когото да подчини на своята воля. Тотила беше силен и жесток, но беше и хитър, и разбра, че не е необходимо да жертва хора и богатства за постигане на своите цели, щом магията може да свърши същата работа. Той беше идеален инструмент за плановете на Илма. Магьосникът щеше да направи Тотила най-великия крал на Севера, а Илма на свой ред щеше да се превърне в най-големия магьосник. По-малките магьосници, като

Рерин, не представляваха никаква пречка за него, тъй като се страхуваха да общуват с истински големите сили.

На третия ден от пътуването си Илма стигна до мъртва степ. Там всичко беше престанало да расте, беше изсъхнало и приело странни, неприятни за окото форми. Два или три пъти в годината той идваше на това място за билки и треви, които не растяха никъде другаде на север. Почти всичко, което растеше тук, имаше сили и свойства, ценни за него. Този път обаче той не търсеше магически растения.

Колкото по-навътре навлизаше Илма, толкова по-малко бяха растенията, докато накрая не остана нито едно. Тук земята беше замръзнала и напукана като дъно на езеро при голяма суша. В центъра на тази пустиня се издигаше странно несиметрична могила с каменна стена на върха. Приличаше на тази, върху която Елкуина беше построила своя дворец. Подпирайки се на тоягата си, Илма уморено се заизкачва към върха на могилата.

Спря и огледа околността. Видя равнината, която беше пресякъл, но в далечината не се виждаха ни хълмове, ни гори, а само трептяща мараня. Законите на обикновения свят не бяха винаги в сила в това място, населявано от демони.

В стената имаше тесен проход и магьосникът влезе през него. Върхът на могилата беше празен с изключение на една колиба, прилична на пчелен кошер, направена от грубо струпани камъни. Илма заповяда на помощничките си да пазят и се мушна през ниския вход в колибата. Вътре беше тъмно и миришеше на влага. Магьосникът бързо запали огън със снопа съчки, които беше събрал по пътя. Светлината на разгорелия се огън разкри празна конусообразна стая със стени от неодялан камък и под от утъпкана пръст.

Илма хвърли в огъня малки предмети от торбичката си: кости, пера, изсушени съсиреци кръв и някакви растения, събрани от изсушената степ. Помещението бързо се изпълни с гъст многоцветен пушек, защото на върха нямаше никакъв отдушник. Илма вдиша дълбоко пушека, залюля се напред-назад и започна да напява и от време на време да разбърква огъня с тоягата си, като разтърсваше в монотонен ритъм кратунена дрънкулка. Колибата и пушекът изчезнаха и той влезе в света на духовете.

Илма никога не беше сигурен в кое място на този свят ще попадне. Светът на духовете не беше като света на хората, където

нещата бяха постоянни. Той беше влизал много пъти в света на духовете през същата тази врата и никога не беше попадал два пъти на едно и също място. Този път се намери седнал по средата на безкрайна равнина, в полумрак, а на небето вече се показваха звезди, различни от онези, които се виждаха от света на хората. В далечината съзря очертанията на големи планини, които като че ли едва забележимо, но застрашително се движеха. Илма продължи да дрънка и да напява. Пламъците на огъня бяха още пред него, но от съчките и от пушека нямаше и следа.

От време на време край него минаваха странни същества със съсухрени отвратителни тела. Големи светещи очи и дълги зъби блестяха в оскъдната светлина, протягаха се ръце с дълги пръсти с много стави, завършващи с остри нокти. В очите на съществата гореше жажда за кръв, но никое от тях не смееше да прекрачи кръга от светлината, хвърляна от пламъците. После се появи едно по-голямо същество и останалите се магнаха.

Съществото, приближило до магьосника Илма сред тъмнеещата равнина в света на духовете, беше ужасно, с подпухнало тяло и злобно лице като на крастава жаба, ако лицето на краставата жаба може да има някакво изражение и злоба. Израстъци като брадавици покриваха прокажена кожа, увиснала надиплена около отвратителното му тяло. То клекна пред магьосника и зачака с изражение, изпълнено с надежда.

— Какво искаш? — запита то със съскащ глас. Езикът, който говореше, можеха да разбират единствено магьосникът и демоните.

— Имам враг — отговори Илма. — И освен това моят крал желае да има една жена. Искам да се справиш с врага ми и да ми осигуриш тази жена, за да я поднеса като дар на моя крал.

— Жената кралица ли е? — изсъска съществото.

— Да, но ти не трябва да я имаш. Трябва да ми я доставиш жива и непокътната. Сключеното между нас преди много години споразумение ми дава право да искам това.

Съществото го погледна със задоволство, сетне каза:

— Аз спазвам споразумението. Сега ми покажи целта.

Пламъците от огъня на Илма се снишиха и се разположиха в широко венче, също като басейна в гората. Сетне започнаха да се появяват картини: най-напред на крепостта на Елкуина, гледана от

птичи полет. Дворецът изглеждаше съвсем мъничък сред равнината, осеяна с каменни камари и кръгове.

— Там живеят те — каза Илма. — От средата на лятото кралицата живее между камъните на мъртвите.

— Постъпила е глупаво, като е построила жилището си на това място — отбеляза демонът. — От много години усещаме, че там става нещо странно.

Пламъците се завъртяха и в кръга се появи образът на Елкуина. Кралицата на Камбрез седеше в стаята си, робата ѝ, заметната само около бедрата, разкриваше съблазнителното съвършенство на гърдите ѝ. Една прислужница решеше прекрасната ѝ коса. Червено-златистите коси покриваха като ветрило красивите бели рамене. Кралицата изглеждаше замислена, но какви мисли лежаха зад нейните тънки вежди оставаше тайна. Елкуина говореше, но те не чуваха никакъв звук.

— Кралицата е красива, а мъжете ценят това — каза Илма. После в пламъците се появи магьосникът Рерин — стоеше на дъсчената настилка покрай стената. — Това е моят враг. Той е магьосник, но умението му е малко в сравнение с моето и няма никакво споразумение с теб.

— Проста работа — отвърна демонът отегчено. После до магьосника се появи друг човек — висок, силен, с буйна черна коса. — Този кой е?

— Новият наемник на Елкуина — поясни Илма. — Най-обикновен разбойник, от него не зависи нищо.

Демонът го погледна с такава ужасна усмивка, че за момент дори жестокият магьосник се изплаши, после посочи кимериеца с острия си пръст.

— Виждам около него аурата на съдбата.

Илма се взря, но не можа да види нищо и вдигна рамене.

— Мнозина родени с този знак умират преди да имат възможност да го изпълнят.

В образа, който плуваше пред очите им, Рерин вдигна глава, сякаш гледаше право в тях, посочи го с пръст и чернокосият грабна едно копие и го хвърли. Оръжието сякаш се издигаше право срещу Илма, после зрителният ъгъл се измести и картината с двамата мъже се изгуби.

Илма се усмихна студено.

— Глупавият Рерин се научи да следи моите помощнички.

— Ще ги хванем — увери го демонът. — И кралицата, и магьосника, и боеца.

— Магьосника трябва да убиеш — каза Илма. — Боецът... — той махна пренебрежително с ръка, — с него можеш да правиш каквото искаш. Но кралицата е за мен. Умът ѝ, разбира се, може леко да бъде увреден от онова, което ще преживее, но моят крал се интересува главно от нейното тяло, от нейното родословие, от способността ѝ да ражда здрави наследници.

— Някое от тези неща няма да бъде увредено — обеща демонът. — Но ще трябва доста време. Щом я уловя, ще се свържа с теб чрез спиритически транс, а ти ще дойдеш пак тук и ще извършиш същите тези неща, които направи днес. Тогава ще ти я предам съгласно споразумението помежду ни.

— Тъй да бъде — съгласи се Илма и махна с ръка. Пламъците изгаснаха и магьосникът отново се намери в каменната колиба, взрян в студената пепел на изгасналия огън. Отвън грачеха двете свраки.

Конан стоеше на пост и оглеждаше осяяната с камъни равнина. Това място не му харесваше. Той харесваше другарите си, не можеше да се оплаче от Елкуина като работодател, но древните каменни редици и кръгове го потискаха. Беше сигурен, че масивните стълбове и плочите върху тях не са дело на хора. Бяха прекалено големи, за да бъдат повдигнати с каквито и да било средства, които можеше да си представи. Бяха неестествено тихи и той беше сигурен, че ги обитават духовете на древните строители. Старият Рерин беше съгласен с него, но Елкуина настояваше, че докато са толкова слаби и заобиколени от толкова много врагове, имат нужда от стената.

Валеше сняг. Конан бе застанал над портата, под малкия сламен навес за часовете.

Чу, че някой се изкачва по стълбата, и се обърна. Кой ли от приятелите му, страдащ от безсъние през тази нощ, идваше при него, за да убие един час в разказване на спомени? Изненада се, когато видя, че е Елкуина.

— Добър вечер — поздрави той, докато пъхаше сабята си в ножницата.

— Доста си нервен, щом вадиш сабя дори когато някой идва откъм крепостта — подхвърли тя.

— Не бих доживял до днес, ако смятах всеки за приятел, само защото идва от мястото, което пазя. Да ти кажа, един офицер много пъти ме наказва затова, че когато съм на пост, не го спирах, макар добре да виждах, че това е собственият ми командир. Много трудно научих този урок, но може би единствено той има смисъл от всичко онова, което се практикува в южните армии.

— Когато правя толкова късно проверки на часовите, рядко намирам някой буден. Какво правят офицерите на юг със спящите часови?

— Зависи. Някои ги бесят. Други се задоволяват да ги накажат с бой с пръчки. Аз обаче не бих ти препоръчал да прибягваш към такива средства. Войниците на Севера не са като южняците.

— Не мога да спя тази нощ — оплака се Елкуина, наведе се над дървената ограда и се загледа в далечината, която толкова смущаваше кимериеца. — Отидох при Рерин, но той си беше легнал. Ти си единственият освен мен, който все още е буден.

— Какво смущава съня ти? — попита Конан не без лека злоба. — Пиршеството беше добро, видях, че си изпи бирата, хърканията вътре не са по-силни от обикновено, добитъкът е върнат отново в оборите и никакви мъртъвци не ни нападат...

— Не ми се подигравай! — отвърна Елкуина. — Просто тази вечер съм неспокойна. — Тя отново погледна към равнината. — Чувствам, че там става нещо. Вече знам, че това място не е добро за нас. Трябваше да се задоволя с дървена защитна стена, такава, каквато винаги сме използвали.

— Много е късно да се безпокоиш за това — каза Конан раздразнен. Не му харесваше този разговор за същества, които се движат навън в тъмнината. Битката с мъртъвците беше достатъчно лоша. Сега, когато тя вече беше минало, Конан се надяваше да няма повече никакви свръхестествени събития. Той искаше Тотила да ги нападне открито. Не се плашеше от честна битка с реални хора и реални оръжия, независимо колко малки можеше да са шансовете за

успех. — Ще трябва да останем тук до пролетта. Позволи ми да отида с няколко души в хълмовете и ще намеря добра отбранителна позиция.

— До пролетта може да е много късно. — Елкуина потрепери, но не от студ. — Може би, в края на краищата, ще бъда принудена да вляза в съюз с Одок.

На Конан му мина през ума, че безсънието ѝ може би се дължи на липсата на подходяща мъжка компания. Е, тя сигурно не би излязла посред нощ, за да разговаря със Зигеър или някой от другите мъже, които, поне според Конан, не бяха кой знае колко привлекателни за една жена. Той тъкмо се канеше да провери тази си мисъл, когато го прекъсна пристигането на Рерин. Старецът дойде пухтейки по стълбата точно когато Конан се премести по-близо до кралицата.

— Мислех, че спиш — каза Елкуина, като бързо се отмести от Конан.

— И аз мислех така — присъедини се намусено Конан.

— Събудих се от лош сън — отвърна Рерин. — Не се съмнявам, че Илма е замислил нещо лошо срещу нас. Дойдох да проверя дали часовият е доловил нещо. Не очаквах да те намеря тук, господарке.

— Стражевата кула се превърна в обичайно място за срещи — каза Конан. — Но от много дни не сме виждали онези проклети свраки, така че защо мислиш, че Илма готви нещо точно тази нощ?

— Защото — отвърна нетърпеливо Рерин — наистина не сме виждали неговите свраки от много време, младежо. Това не ти ли се струва подозрително?

Конан поклати глава и обясни многозначително:

— Колкото по-малко виждам магьосници, толкова по-щастлив се чувствам. Същото се отнася и за техните помощници. Виждал съм и по-лоши същества от свраките да се въртят около магьосници, но и тези птици са достатъчно лоши.

— И аз го почувствах, Рерин — сподели Елкуина, без да обръща внимание на Конан. — В съня ми се появиха странни образи.

— Като говорим за сън — намеси се Конан, — питам се, къде е моята смяна? Със или без странни образи, имам нужда да поспя няколко часа.

— Ела, Рерин — възкликна Елкуина възмутена, — ела да отидем в моята стая, където можем да се съвещаваме, без да дразним този

велик боец. — Двамата се спуснаха по стълбата и оставиха Конан скръстил ръце и изпаднал в лошо настроение.

„В края на краищата — рече си той, — наоколо има достатъчно много други жени.“ Поради нарасналата напоследък смъртност имаше много тъгуващи вдовици, които му бяха дали да разбере, че имат голяма нужда някой да ги утеши, без да поставят каквито и да било неприемливи условия. Той беше отстъпил пред някои от техните примамки, но Елкуина беше тази, от която се интересуваше.

Колкото и да беше малко кралството ѝ, тя го управляваше умело и се грижеше за добруването на народа си. Конан рядко беше срещал толкова нещо. Макар че не беше военачалник, бойците ѝ бяха верни, а това се срещаше още по-рядко. Но най-важното бе, че той я намираще за хубава и беше разочарован от нейното очевидно безразличие към него. Сигурно една кралица не би могла да има трайни връзки с един безпаричен любител на приключения като него, но също така сигурно бе, че от време на време вероятно си позволява по малко приятен флирт. А с кого би могла да флиртува по-добре, ако не с него? Това силно засегна гордостта му.

Видя откъм двореца да се приближава малка светла точка. Беше ли размислила Елкуина? После светлината се превърна в горяща главня — носеше я Атаулф, неговата смяна. Мъжът се заизкачва по стълбата, като се прозяваше и чешеше, стигна под малкия навес и хвърли главнята в мъждеещия мангал.

— Има ли навън някакви следи от неприятел? — попита сънливо Атаулф.

— Ако имаше, досега да си разбрал — срязва го Конан. — Защо се забави толкова? Вече беше започнал да ми замръзва...

— Спокойно, Конан. Аз никога не закъснявам, но при нощното дежурство винаги изглежда така. Върви да спиш.

Конан заслиза по стълбата като мърмореше недоволено. Щеше да ѝ даде да се разбере на тази надута кралица. Зачуди се с коя ли от жените, които отправяха към него погледи, изпълнени с желание, да опита най-напред. Не, сега всички спяха и нямаше да имат желание за развлечение. А той имаше нужда от една добра битка. Или не, онова, което наистина му беше нужно, беше малко сън. Конан отиде в залата и се запрепъва в хъркащите тела по пода. И тъкмо си намери мястото и

започна да откопчава ризницата си, когато зад завесата в дъното на залата се чуха писъци.

— Всемогъщи Кром, какво трябва да направи човек, за да може малко да поспи тук? — Той измъкна сабята си и се втурна към завесата. Глеещите въглени в огнището хвърляха неясна светлина. Без никакви формалности, изисквани при официално влизане при кралица, той разряза завесата отгоре до долу със сабята си и скочи вътре.

Ярка свръхестествена светлина изпълваше стаята. Заслепен, Конан можа да види само някакви движещи се фигури. Чу се животинско ръмжене, после пак писък.

— Елкуина! — извика Конан, вдигнал сабята и присвил очи срещу светлината. — Къде си? — Разнесе се силно монотонно пеене. Спящите в залата, изглежда, се разбудиха, но никой не дойде при Конан. — Елкуина!

Отново не последва никакъв отговор.

Постепенно светлината намаля. Писъците и животинското ръмжене заглъхнаха, но пеенето продължи. Най-после Конан можеше да вижда. Стаята на кралицата беше напълно съсипана, мебелите бяха изпочупени, изпонадрани от нокти. Дънерите, от които беше изградена външната стена, приличаха на изгорени. През зеещата дупка се виждаха отпечатъци от стъпки, които водеха навън през падащия сняг.

Той се огледа кой пее и видя Рерин — магьосникът стискаше здраво с две ръце жезъла си и пееше със затворени очи. Сияние от синя светлина ограждаше стареца и пулсираше и трептеше в такт с напева му.

— Стига си вил, старче! — извика Конан. — Къде е Елкуина?

Рерин стреснато отвори очи и млъкна. Сиянието отслабна.

— Демоните дойдоха! Нахълтаха и се опитаха да отвлекат и двама ни. Аз направих защитно заклинание. То ме спаси, но не можах да спася Елкуина. — Стиснатите му ръце трепереха от ярост и унижение.

— Тогава каква е ползата от теб? — срязва го Конан.

Той отиде до зеещата дупка в дънерите и видя, че краищата им бяха почернели. Но не бяха овъглени, а имаха вид като на разтопени. Конан поклати глава.

— Дървото не трябва да се топи. — Говореше спокойно и безцеремонно, както подобава на боец, но вътрешно беше отвратен от

неестествената гледка.

— И демоните не трябва да отвличат кралици — допълни Рерин. — Но се случи. Трябва да го приемем.

Ужасени зяпнали лица надничаха през разкъсаната завеса.

— Вземете си оръжията! — заповяда Конан. — Трябва да върнем Елкуина. — Бойците се раздвижиха с по-малко желание, отколкото биха проявили, ако трябваше да се бият с хора, а не с демони. Конан посочи един коняр и викна:

— Ей, ти! Оседлай няколко коня, бързо.

— Не си прави труд — намеси се Рерин. — Животните никога няма да се приближат до тези същества, нито пък ще тръгнат по техните следи. Трябва да ги преследваме пеша, а не разполагаме с много време.

Конан се върна в залата и си взе наметалото и шлема. После се върна в стаята на кралицата и хвана за ръка стария магьосник.

— Да тръгваме, магьоснико. Дирята изстива.

Излязоха през разтопената стена и тръгнаха в снежната нощ. Отпечатъците в снега не бяха от човек, но не бяха и от животно.

— Нещо пресича равнината! Насочва се към големия каменен кръг — извика часовоят от кулата.

Влачейки магьосника подире си, Конан продължи по следите към външната стена. През древния камък беше разтопен друг вход. Косата му настръхна, но желанието да спаси Елкуина беше по-силно. Той се обърна към тълпата и извика:

— Трябва да върнем кралицата! Кой ще дойде с мен? — Само Зигеър и няколко други мъже излязоха напред. — Проклети страхливци — викна Конан на останалите. — Хайде! Да тръгваме!

Минаха през отвора. Снегът се сипеше, но можеха да виждат. Зигеър и другарите му държаха високо вдигнати запалени факли и взаимно се окуражаваха.

— Докога ще спасявам тази жена? — промърмори Конан. — Как изглеждат демоните?

— Не се виждаха ясно — отговори старецът. — Тези същества не са създадени за този свят и не могат да имат тук някаква определена форма. Мисля, че бяха големи колкото човек и имаха почти човешка форма. Повече нищо не мога да ти кажа.

— Защо я отвлякоха и защо са искали да отвлекат и теб? — В далечината вече се провиждаше голямата каменна окръжност. Над нея блещукаше някаква необичайна светлина.

— Не знам, мога само да предполагам — каза Рерин.

— Тогава кажи предположенията си — настоя Конан. — Едва ли са искали да те отвлекат заради черните ти очи.

— Трябва да е някакъв план на Илма. Тотила иска Елкуина, а аз съм единствената нейна защита срещу магиите на Илма.

— Адски лоша защита, ако питаш мен — изръмжа Конан. — Искам да срещна този Тотила. За човек, който е много по-силен от враговете си, има много бойци и въпреки това предпочита да използва магия, той е живял прекалено дълго.

Стигнаха каменната окръжност и видяха тълпа странни същества, скупчени близо до приличащ на порта трилит^[1]. Неестествени лъчи, ярки като светкавици, образуваха свод между изправените камъни, подобна на вихрушка светлина изпълваше целия кръг. Вътре група същества държаха Елкуина високо вдигната във въздуха.

— Ето я — извика Конан и посочи със сабята си. — Да отидем и да я освободим!

Мъжете зад него гледаха с широко отворени от ужас очи, но никой не пристъпи напред.

Рерин се отскубна от Конан и вирна брада. Явно искаше да възстанови засегнатото си достойнство. Все пак трепереше.

— Аз ще вода — каза той. — Следвай ме.

Старецът вдигна високо пред себе си жезъла и влезе в кръга. Светлините се завъртяха, но никоя не го докосна. Конан тръгна плътно след него с разтуптяно сърце. Светлините приеха формата на малки зловни същества със змийски зъби и орлови нокти, които налитаха да хапят и драцят и размахваха блестящите си крила. Конан започна да ги сече със сабята си, но тя минаваше през тях, без да ги нарани. Те се въртяха около него и злобно се смееха.

— Не си губи силите — посъветва го старецът. — Това са фантоми, плод на собствения ти ум.

— Тогава ми дай нещо, с което да ги съсека, проклет да си! — изрева Конан.

— Те си отиват! — каза Рерин с разтреперан глас.

Конан присви очи и се взря в светлината. Там нещо се движеше. Съществата с пляката си минаваха през каменната порта.

Старецът се спря и викна:

— Не бива да отиваме по-нататък. Отвъд е Страната на духовете.

— Кълна се в името на Кром, че нито аз, нито ти ще се върнем в двореца без нея! — Сграбчил с една ръка мантията на магьосника и стиснал в другата сабята си, Конан прекрачи през тайнствената порта.

[1] Голям праисторически паметник от три камъка, два отвесни и един напречен върху тях. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

ПРЕМЕСТВАЩАТА СЕ СТРАНА

Конан скочи през портата и пропадна в нищото. За момент, който не може да се измери във време, се чувстваше като че ли пада в зейнала бездна, носеше се безкрайно в някакво празно пространство между два свята. Единствената му мисъл беше да не изпусна сабята си и Рерин.

Изведнъж преходът свърши и той стъпи върху твърда земя и залитна. Пусна дрехата на стареца, завъртя се и вдигна сабята си, готов да се нахвърли върху враговете. Вече не му се виеше свят. Никой не ги нападеше.

— Елкуина! — извика той, но не последва никакъв отговор.

Обхванат от ярост, Конан се спусна напред, търсейки някаква следа от демоните, които я бяха отвлекли. От тях обаче нямаше и помен. Конан се надяваше, че магьосникът може да има някакви отговори на нещата, които го объркваха. Рерин седеше зашеметен на земята и кимериецът, след като огледа наоколо, отиде при него.

Вместо черната снежна нощ, която бяха оставили зад гърба си, тук беше странен сумрачен ден. Конан помогна на стареца да се изправи и каза с непривично за него колебание:

— Съжалявам, че бях груб с теб, старче. Смятах, че сме длъжни веднага да спасим кралицата.

— Напълно разбираемо — отговори Рерин, почиствайки с ръка мантията си. — Предполагам, че никой не е тръгнал с нас.

Конан погледна към „портата“. Трилитът беше същият, но вместо да се издига в северната равнина, се намираше на малка планинска поляна. Отвъд него не се виждаше нищо различно — все същата поляна.

— Никой — съобщи Конан. — И не съм изненадан. Хората проявиха достатъчна смелост, като дойдоха до мястото, откъдето преминахме. За тях е по-лесно да си намерят нов владетел, отколкото да влязат в Страната на демоните.

— Но ти дойде — каза Рерин.

— Аз искам да я спасим — отвърна Конан.

— Значи си по-смел от другите.

— Може би — съгласи се Конан. — Но и аз бях изплашен не по-малко от тях.

— Един герой трябва да може да пренебрегне страха си в служба на своя господар. Елкуина направи добре, като те нае.

— Значи е време да си заслужи парите — озъби се Конан. Беше му писнало от приказки. — Когато минахме през портата, демоните бяха само на няколко крачки пред нас. Сега защо ги няма?

— Страната на духовете не се подчинява на законите, които са в сила за нашия свят. Те може да не са излезли на същото място като нас. Истинско щастие е, че двамата се оказахме на едно и също място.

— Е, чак щастие — каза Конан и се огледа. — Що за страна е тази?

За обиталище на духове мястото изглеждаше доста обикновено. Намираха се на горска поляна, заобиколена от хълмове. Светлината на синьото небе беше малко по-различна, отколкото трябваше да бъде, синьото бе по-дълбоко и куполът на небето изглеждаше малко по-близко, а около тях беше замъглено, сякаш се намираха под вода. Неясни неща плуваха в мъглата, но засега като че ли никое от тях не ги застрашаваше.

— Прилича на море — каза Конан. — Все едно гледаш през стъклата на маска като тези, дето носят гмуркачите, които вадят черни перли в Куш.

— Имали сме късмет, ако мога да кажа това — отбеляза Рерин. — Мисля, че сме в Преместващата се страна. Светът на духовете всъщност се състои от много страни, както е в света на хората. Аз съм бил в някои по време на транс, но никога в нормално състояние. В някои от тези страни моментално ще полудееш. Тази е от най-поносимите. Ние влязохме през порта в северната част на света на хората и това място тук съответства на онази част на света. Ако бяхме влезли през Куш, може би щяхме да попаднем в ужасна джунгла... но в света на духовете има места по-ужасни дори и от нея.

— Има ли някакъв начин да намерим Елкуина? — попита Конан, прекъсвайки подхванатата тема.

— Може би има, но ще трябва време. И много магически неща, главно растения и минерали. Да се надяваме, че ги има в това дяволско място.

— Изглежда, че имаме достатъчно време. Ако тези вещества ги има тук, ще ги намерим. Можеш ли да ни върнеш в реалния свят?

— Да, през порти като тази. Но трябва времето да е подходящо и...

— Добре — прекъсна го Конан. Не искаше да слуша несъществени подробности. — Тук има ли хора? — Той се взря в нещо, което летеше във въздуха на люспести крила. То, изглежда, не ги беше забелязало.

— Как да ти кажа... Виждал съм ги в спиритически транс. Обаче не са истински хора като теб и мен. Те...

— Колко време ще ти е необходимо, докато научиш къде трябва да търсим Елкуина? — запита троснато Конан.

Старецът се огледа.

— Тук виждам някои растения, които ще ми свършат работа. Несъмнено наблизко ще намерим и другите. След това ще трябва да наклада огън, да направя някои заклинания и...

— Събуди ме, щом научиш нещо. — Конан свали шлема си, разкопча ризницата, легна на земята и почти веднага заспа.

Рерин поклати глава. Не вярваше на очите си. Дори и насън ръката на кимериеца лежеше върху дръжката на сабята.

Конан се събуди, когато старецът го докосна до рамото, и скочи като на пружина със сабя в ръка. Рерин се дръпна уплашено и извика:

— Аз съм, Конан. Намерих посоката, в която трябва да търсим Елкуина. Не е определено място, но поне няма да се лутаме като изгубени.

— Добре — рече Конан, пхна сабята в ножницата и започна да закопчава ризницата си. — Е, поне не е много студено.

Наистина беше като мек пролетен ден на север, студено колкото да се знае, че зимата още не си е отишла. Конан сгъна наметалото си и го метна на рамо. През живота си беше попадал на много странни места, тъй като беше любител на приключенията. Това тук беше

просто още едно странно място и във всеки случай поне знаеха накъде да вървят.

— Хайде да тръгваме да я търсим — каза кимериецът.

Известно време Елкуина мислеше, че е полудяла. Беше седяла в стаята си и спокойно бе разговаряла със стария Рерин, когато изведнъж стената от дебели трупи започна да се топи и да тече, сред взрив от светлина нахлуха призрачни демони и я хванаха с отвратителните си ръце. Елкуина мислеше, че е извикала на хората си със заповеднически глас и едва по-късно разбра, че просто е пищяла. Когато я изнесоха навън, тя чу някой да крещи. Беше сигурна, че е Конан. Последваха разпокъсани впечатления — звуци и гледки, така объркани, че сега тя вече не разбираше нищо.

Какво бе това място? За момент тя спря да диша: въздухът изглеждаше плътен, сякаш се беше превърнал във вода. Отстъпвайки пред необходимостта, тя пое дълбоко дъх, после потръпна с облекчение. Най-обикновен въздух. Може би нещо не беше наред със зрението ѝ. Не, нещата наоколо бяха съвършено ясни. Доця ѝ се да не е така, защото изведнъж видя ясно своите похитители.

Преди техните очертания бяха непостоянни, но сега тя видя, че това са мършави същества, далечно подобие на хора, но оформени в някакви отвратителни пародии на човешкия род. Нямахше две еднакви. Лица с птичи човки я дразнеха и ѝ се подиграваха. Човките, оградени с пипала, се люлееха и се смееха с отвратителен смях. Очите им бяха огромни, изпъкнали и без клепки, всяко с по два ириса и две зеници. Ръцете им, които я стискаха, бяха с много пръсти, а кожата сива, груба и сякаш покрита със ситни камъчета, я дращеше. Миризмата, ако това изобщо беше възможно, беше по-лоша и от външния им вид. Те я сложиха на земята и, изглежда, започнаха да се съвещават. Отнасяха се внимателно към нея и точно сега като че ли не я застрашаваха.

Елкуина седеше изправена и проучваше околността. Тревата под нея създаваше непривично усещане. Беше синьо-зелена, много ниска и пружинираща. Елкуина никога не беше виждала такава трева. Някои от близките дървета ѝ изглеждаха познати, други имаха листа като на палми и дънери, които звънтяха. Във въздуха летяха изплашени пъстри птици, преследвани от някакво същество, приличащо на влечуго с

ципести крила. Каквото и да беше това място, то не беше познатият ѝ север. Въздухът беше студен, но не хапещо студен, както в света, от който беше отвлечена.

Съществата, задълбочени в обсъждането, не ѝ обръщаха никакво внимание. Гласовете им грачеха и тракаха, ръцете с много стави възбудено жестикулираха. Нещо в техния потаен вид ѝ подсказваше, че тази територия е чужда и за тях и че те се стараят да останат незабелязани. Елкуина се зачуди от кого или от какво се плашат. Добре разбираше, че врагът на нейния враг е неин приятел.

Не се съмняваше, че това е някаква игра на Илма по искане на Тотила. Друг беше въпросът до какво щеше да доведе тя. Знаеше, че е сама. Нейните хора не биха могли да я последват тук. И как да могат? Елкуина отхвърли обхваналата я вълна на безнадеждност. Тя бе кралица и не биваше да се държи като страхливо момиченце. Първата ѝ задача бе да избяга от тези невероятни същества.

В далечината над дърветата, през мъглата, тя видя неясните очертания на планини. Стори ѝ се, че съзира и някакъв невероятно огромен дворец. Ако наистина бе така, в него сигурно живееха гиганти като онези, които някога бяха издигнали стената, ограждаща собствения ѝ дворец. Не, не биваше да бяга натам.

Но пък трябваше да избяга и моментът изглеждаше благоприятен. Похитителите ѝ бяха заети със собствените си препирни и очевидно толкова се страхуваха, че нямаше да проявят голямо желание да я преследват. Тя полекичка се размърда, за да намери опора.

Когато препирнята достигна до кресчендо, Елкуина скочи и побягна. Зад нея се чуха силните викове на изненаданите същества, но тя не се обърна, а се втурна към близкия гъсталак. Виковете на преследвачите се чуваха все по-близо, нещо я дръпна за наметката. Елкуина се изхлузи от нея и затича още по-бързо. Чу зад гърба си разочаровани крясъци. Вдигна поръбената си с кожички пола над коленете си, съжалявайки, че няма начин да свали и нея — винаги я обличаше една прислужница, която завързваше дрехите ѝ отзад. Навлезе сред дърветата и продължи да тича към най-гъстата част на гората с надеждата, че ще се изплъзне от демоните. Досега поне те не ѝ се бяха сторили много умни.

Бягаше като подплашена кошута, а демоните зад нея се блъскаха в дърветата и ревяха.

Дърветата бяха тъмни и тайнствени, но Елкуина реши да не се плаши от тях. Звуците от преследването отслабваха, но тя не намали темпото, въпреки че гърдите ѝ горяха от напрежение. Елкуина прескочи един малък поток. Стори ѝ се, че водата тече странно бавно.

Най-после, задъхана, тя се строполи под някакъв храст, отрупан с плътни, месести листа, и пропълзя колкото се може по-навътре под него, стараейки се да не диша много силно. Беше почти сигурна, че е достатъчно пред преследвачите си и те не са видели къде се е скрила. С опънати до скъсване нерви Елкуина наостри уши. Чу топуркане на много крака, след това всичко стихна и не се чуваше нищо освен обичайните горски шумове, вярно, много по-различни от звуците в горите, които тя познаваше.

Някакво същество, което се движеше тежко на големи, меки крака, я изкара от полудрямката ѝ. Елкуина се зачуди колко ли време е била в това състояние. Пред очите ѝ притъмняваше и това много я учуди, защото когато се скри беше съвсем будна. Може би се дължеше на преживения шок. Чувстваше се странно сънлива и замаяна. Няколко цвята на растението, под което беше намерила убежище, висяха пред лицето ѝ и излъчваха тежка миризма. Елкуина небрежно се опита да ги отмести и откри, че не може да си помръдне ръката. С нарастващ ужас установи, че цялото ѝ тяло е привързано здраво от някакви корени, които се спускаха от клоните на храста над нея. Ококорена от страх, Елкуина видя, че земята под храста е покрита с кости на животни.

Опитвайки се да не вдига много шум, тя започна да се бори за живота си и постепенно корените отстъпиха. Десетки фини, подобни на косми малки коренчета бяха проникнали през дрехите ѝ и жилеха, когато ги измъкваше от тялото си. Тя благодари на Имир, че минаващото животно я беше събудило преди проклетото растение да я убие.

Елкуина залази на четири крака възможно по-далеч от растението и коренчетата едно по едно заизлизаха от нея. С последно болезнено издърпване успя да освободи краката си, бързо изпълзя изпод храста и се отпусна задъхана и изтощена на земята.

Тъмнината бързо се сгъсти. Миризмата на растението вече не я замайваше. Залезе и последният слънчев лъч, но остана някаква

бисерна светлина. Що за място беше това? Тя се страхуваше от демоните, знаеше, че трябва да се страхува и от животни и хора, но не беше предполагала, че ще се страхува и от растения. Никога не беше била така самотна и в такава безизходица. Потрепери, и то не от студ. Къде би могла да отиде? Беше напълно изтощена и въпреки това не се решаваше да заспи, колкото и да ѝ се искаше.

Разтреперена тя стана и се огледа. Красивата ѝ, поръбена с кожички рокля беше разкъсана и разкриваше много повече, отколкото беше прието за една добре възпитана дама от Севера. Светлата ѝ кожа беше покрита с червени следи от изтръгнатите коренчета. Добре поне, че времето беше меко и не беше студено.

Луната се издигна над дърветата и стана по-светло. Приличаше много на луната, с която Елкуина беше свикнала, но изглеждаше доста по-голяма и някак зеленикава. Елкуина никога не беше пътувала далеч от дома си, но беше съвсем сигурна, че навсякъде луната изглежда по един и същи начин.

Тя не можеше нито да надуши, нито да чуе наблизно демони и всички посоки ѝ изглеждаха еднакви, затова реши да тръгне надолу по хълма. В гората имаше много пътеки. Елкуина избра една, която се спускаше покрай бавно течащ поток. Беше съвсем тихо, като се изключеше случайното пляскане на риба, скочила над водата.

Елкуина вървя известно време покрай потока и чак тогава забеляза нещо странно. Наведе се и втренчи очи във водата. Несигурна в зрението си при оскъдната светлина, тя намери едно светло перо и го хвърли в потока. Беше права. Потокът течеше *нагоре* по хълма. Никой от пътешествениците, с които беше говорила, не беше споменавал за такова чудо в никоя от далечните страни по света.

Напусна пътеката и като в полусън се лута известно време из гората. Болката от ударите в дънерите я разсъни съвсем. Беше ясно, че трябва да си почине, но къде можеше безопасно да го направи? Излезе на една открита горска поляна, на която нямаше никаква растителност с изключение на ниска пружинираща трева, отиде в центъра, колкото се може по-далече от големи растения, и легна. Беше толкова уморена, че не усещаше нито студения въздух, нито нещо друго. Отпусна се и черните криле на съня я обгърнаха.

Събуди се скована от студ и схваната от болка. Цялото ѝ тяло беше ожулено и изподраскано, беше измръзнала до кости, но си беше

отпочинала и с бистър ум. Нощ като тази, която беше прекарала, би убила или най-малкото сериозно изтощила една благородничка от поцивилизованите части на света, но в ледения Север дори кралиците бяха здрави като стомана.

Тя се събуди и зяпна от изненада, защото видя наблизко до себе си едно средно голямо дърво. Когато си беше легнала, го нямаше, а сега беше само на няколко крачки от нея. То стоеше върху многобройни преплетени корени и Елкуина с изненада откри, че корените се движат почти незабележимо бавно. Дълги, трънливи, подобни на лози стебла висяха от клоните му и тя ни най-малко не се съмняваше в тяхната цел.

Елкуина бързо стана и се отдалечи от застрашаващото я дърво. Сега на дневна светлина видя, че се намира в подножието на планина. Върху склоновете се издигаше голямата постройка, която беше видяла още когато беше в ръцете на демоните. Това ѝ се струваше невъзможно, защото тогава постройката изглеждаше на много левги, а при бягството си тя би могла да измине само малка част от това разстояние. Дали това не бе друг подобен дворец, на друга планина? И все пак Елкуина беше сигурна, че когато избяга, наблизко нямаше никакви планини. Това беше нова загадка, но тя я изхвърли от ума си. Във всеки случай нямаше никакво намерение да отива близо до тази твърдина. Изглеждаше зловеща, а тя нямаше желание да се среща с хората, които живееха в този дворец.

Изгряващото слънце, засега изглеждащо нормално, постепенно я затопли. Беше много гладна, но какво би се осмелила да яде? На такова място, където дърветата ходеха и ядяха живи същества, как би могла да знае кои неща не са отровни? Тя нямаше оръжие да ловува, нито пък умееше да поставя капани, нямаше кукички, нито конец или мрежа за риболов. Вярно, можеше да изтърпи много лишения, но ако днес не хапнеш нещо, щеше да се изтощи, щеше да стане още по-слаба, а с това и по-лека плячка.

Най-после след уморително спускане почти стигна до равнината. И неочаквано чу зад себе си силен шум. Тъкмо пресичаше една поляна и се прокле за небрежността си. Трябваше да заобиколи поляната, придържайки се до края на гората. Дърветата можеше да са опасни, но поне, изглежда, не можеха да хващат движеща се плячка. Елкуина се затича към гората, но изведнъж видя на поляната да излиза някакво изплашено животно. Беше голямо колкото кон и имаше извити като

лира рога. Кожата му беше изпъстрена с бяло и кафяво. То тичаше право към нея, но от въртящите се на всички страни очи Елкуина заключи, че животното не я вижда, и разбра, че е преследвано.

Още не беше достигнала дърветата, когато на горската поляна се появиха ловците. Бягството вече беше немислимо. Приличаха на хора, а животните, които яздеха, като че ли бяха коне, но тя не беше съвсем сигурна. Ездачите бяха облечени в чудновати пъстроцветни дрехи от кожа, плат и метал. Лицата им бяха скрити зад причудливи маски. Конете им също бяха завити в ярки чулове, а главите им бяха накичени с еленови рога и странни украшения, очевидно изкуствени, така че се виждаха само копитата, които, като се изключеха ярките цветове, приличаха на истински конски копита.

Един от ездачите опъна късия си лък и стрелата се заби в бягащото животно. То политна няколко крачки и се строполи почти в краката на Елкуина. Непознатите оживено заприказваха. Говорът им звучеше като цвърчене на птици. Един от тях, изглежда, се обърна към нея.

Тя поклати глава.

— Не те разбирам.

Те като че ли се изненадаха. Онзи, който се беше обърнал към нея, свали покритата си с пера ястребова маска. Очите му приличаха на безизразни сребърни топки, а кожата му беше бяла като мляко.

— Ти от света на хората ли си? — попита той. Усмивката му разкри малки равни зъби.

— Какъв друг свят съществува? — отвърна тя.

Всички като че ли намериха това за много забавно и гръмогласно се разсмяха с висок, чуруликащ смях. Останалите също свалиха маските си. Всички толкова си приличаха, че биха могли да минат за братя. Някои, изглежда, бяха жени, но поради тежките им странни костюми полът им трудно можеше да се определи.

Откъм дърветата се появи група джуджета, но ездачите не им обърнаха никакво внимание. Джуджетата, без да проявят никакво любопитство, се заеха с голямо умение да разсичат убитото животно.

— Що за личност си ти? — попита онзи, който беше говорил пръв.

— Аз съм Елкуина, кралица на камбрийците — отговори тя и всички пак се разсмяха.

— Какво представляват камбрийците? — запита друг.

— Това е моят народ, моите поданици. Не знам какво място е това, нито как пристигнах тук, но трябва да се върна у дома. Моля за вашето гостоприемство, докато намеря начин да сторя това. — Тя нямаше представа кои са тези хора, но техните коне и богатото им облекло подсказваха, че са благородници. Доколкото знаеше, традицията на гостоприемство между благородниците се зачиташе навсякъде, така че тя се надяваше и тук да е така.

Странните хора чуруликаха един момент помежду си, след това онзи, който, изглежда, беше техен говорител, каза:

— Много добре, ти ще бъдеш наша гостенка. Ще яздиш с мен.

— Благодаря. — Тя понечи да се качи зад него.

Беше дребен и слаб, но с нечовешка сила. Хвана я под мишниците и с лекота я вдигна пред себе си.

С невероятна бързина джуджетата бяха разчленили мъртвото животно и сега отнасяха големите късове месо. Едно отнесе главата с прилични на лира рога, друго — суровата кожа и на земята останаха само копитата и купчина вътрешности.

Малката група ловци потегли по една широка пътека, водеща зад хълма. Елкуина седеше на коня изправена и се стараеше да запази достойнството си сред тези обезкуражителни промени в нейния живот. Срамуваше се от парцаливото си облекло, с което всъщност беше почти гола, но не се опита да се прикрие. Знаеше, че това ще я направи да изглежда още по-безпомощна.

— Кои сте вие? — попита тя мъжа, с когото яздеше. — Що за хора сте?

— Аз съм Хаста. Ние сме гетайци, господари на това тук, на Преместващата се страна.

Елкуина си помисли, че това име е доста странно.

— Как така говорите моя език?

— Мнозина от нас говорят езика на хората. Онези, които практикуват големи изкуства, се нуждаят от умението да общуват. — Сякаш да потвърди казаното, към тях се присъедини друг ездач. Лицето му приличаше на това на Хаста, но гласът му, макар и дрезгав, беше женски.

— Ти като че ли си изпаднала в голяма беда, скъпа. Когато пристигнем в двореца, ще ти намеря подходяща премяна.

— Елкуина — каза Хаста, — това е сестра ми, Сариса. Тя владее много изкуства.

Двамата се усмигнаха. На Елкуина не ѝ хареса начинът, по който го направиха, но тя никога не бе виждала такива същества, затова не знаеше как да разбира техните изражения.

— А това — обясни Хаста и важно посочи напред — е нашият дом.

Елкуина погледна нагоре по планинската пътека и за свой ужас видя големия дворец, който беше съзряла по-рано и който искаше да избегне. Беше изграден от зеленикавочерен камък без никакви фуги. Сякаш цялата постройка беше издялана от един огромен каменен блок. Вратата и прозорците бяха странно неправилни, с трепкащи и неясни очертания. Приличаше повече на нещо израснало тук от само себе си, отколкото на сътворено от човешка ръка.

Минаха през големия вход. В камъка бяха издялани странни, смущаващи фигури. Елкуина най-напред се загледа в тях, после бързо погледна настрани. Появиха се много джуджета, които отведоха конете.

Тя беше очаквала отвъд портата да има двор, но вместо в двор влязоха в огромна зала, осветена само от тесни прозорци високо на стените. Цялата ѝ крепост можеше да се помести в тази зала.

Сариса я поведе по стълбите към една широка врата. От двете страни на вратата стояха скулптурите на две наведени фигури, които крепяха трегера на измъчените си гърбове. Огромната мрачна сграда беше потискаща.

Сариса я хвана за ръка и я поведе през декорирани с мозайка зали и разкошно обзаведени стаи, докато стигнаха до врата, цялата покрита с дърворезба, която се отвори без помощта на човек или джудже.

Сариса влезе и започна да сваля пъстроцветното си кожено облекло.

— Ела, скъпа, банята е насам.

Тя заведе Елкуина в стая, изпълнена с ароматна пара и с басейн в средата. Стаята, както и целият замък, беше топла, без някъде да се виждат огньовете.

Сариса свали горното си облекло и Елкуина видя, че макар в лицето да приличаше на брат си и на другите мъже, Сариса наистина

беше жена. Определено беше жена. Сега носеше само нещо прилично на хамут, състоящо се от каиши, катарамии и халки, към които се прикрепваше горното ѝ облекло и които не прикриваха нищо, а просто ограждаха и подчертаваха нейните женски прелести. Тялото ѝ беше толкова пишно, че пред нея Елкуина се почувства като девойка.

— Свали тези парцали, скъпа — каза Сариса и започна да смъква окъсаните дрехи от треперещото тяло на Елкуина. — Ще се чувстваш много по-добре след една баня.

Елкуина колебливо се подчини. Басейнът не ѝ харесваше. В нейния дворец банята имаше парилня с нагорещени камъни, ведра с вода и метличка. Къпането с друга жена не я смущаваше, тъй като всички свободни жени се къпеха заедно, но потапянето в басейн беше определено чуждоземска идея.

Сариса откопча няколко катарамии и хамутът ѝ падна на пода до дрехите на Елкуина. За момент тя остана съвсем гола, изпълнена с толкова гордост и предизвикателство от своята женственост, че Елкуина изпита желание да се изправи до нея, но я обзе някаква странна стеснителност. За своя изненада тя усети, че по детски протяга треперещата си ръка към Сариса. С жестока усмивка Сариса пое предложената ѝ ръка и със собственическо чувство поведе Елкуина по малките стъпала към водата. Топлата вода се издигна нагоре по краката ѝ и премахна болката от многобройните малки наранявания. Отмалялост и чувство на блаженство изместиха неприятните усещания. Елкуина никога не беше изпитвала нещо толкова приятно. Сариса я сложи да седне на един каменен перваз, така че водата да достига точно до брадичката ѝ.

Тя плесна с ръце, а Елкуина беше в такова състояние на лениво доволство, че не се разтревожи, когато влязоха няколко мъже и жени, облечени само в копринени набедрени препаски, носещи златни и сребърни подноси. Когато един от мъжете се наведе до нея, за да ѝ подаде чаша червено вино, тя забеляза, че на врата си има широк нашийник от обикновено желязо, такъв, какъвто хората на север слагаха на робите.

— Това да не би да са роби? — попита Елкуина сънливо.

— Роби са — потвърди Сариса. — Играчки, съществуващи за наше удобство и удоволствие.

Елкуина видя една красива девойка, чийто гръб беше покрит със следи от неотдавнашен бой с пръчки, и я посочи.

— Често ли се бунтува?

Сариса вдигна рамене.

— Може би. А може и някой просто да е искал да си достави удоволствие, като я набие с пръчки. — Тя отпи от виното си. — Може и аз да съм го сторила, макар че не си спомням.

В друго време Елкуина може би щеше да се ужаси от това откровение, но точно сега беше странно неспособна да почувства друго освен безучастен интерес. Тя вдигна белия си красив крак, без да забелязва, че другата жена се усмихва, гледа, оценява. Раничките от месоядното растение се бяха превърнали в малки розови белези. Скоро щяха да изчезнат напълно. Елкуина яде от поднесените сладкиши, докато гладът ѝ се уталожил, и скоро целият свят ѝ се виждаше облян в спокойна розова светлина.

Двете жени излязоха от банята и робините ги избърсаха с дебели меки хавлии. Елкуина никога не бе мечтала за такъв разкош. Изглежда, една кралица трябваше да живее точно така. Тя се чудеше как е могла да живее толкова дълго без всичко това. Все още голи, двете жени се върнаха във външната стая, която всъщност беше спалнята на Сариса. Леглото в нея беше много по-голямо от онова, на което Елкуина спеше заедно с домашните си прислужнички.

— Сега трябва да те наконтим с подходяща премяна — каза Сариса.

Тя нареди нещо, което Елкуина не можа да разбере, и робите започнаха да отварят сандъци и да изваждат шалове, скъпоценности и мазила.

Под ръководството на Сариса Елкуина беше украсена и изрисувана, ноктите ѝ намазани с лак, устните ѝ начервени. На врата ѝ сложиха огърлици, на ръцете и краката — гривни, на кръста златни синджирчета със скъпоценни камъни, много по-изящни и фини от масивните северни скъпоценности, с които беше свикнала.

— Сега се погледни, скъпа. — Сариса, все още гола, я заведе до едно голямо огледало.

Елкуина се опули от промяната във външния си вид. Тя беше богато накичена със скъпоценни метали и камъни, лицето ѝ беше изкусно гримирано, за да изпъкне красотата ѝ. Нещо обаче сякаш

липсваше. Малко разсеяно Елкуина разбра, че с изключение на герданчетата на кръста и големия червен скъпоценен камък на пъпата ѝ е съвсем голо. Всяко едно от бижутата изглеждаше изработено и поставено така, че да огражда едрите ѝ гърди и закръглените хълбоци, да разкрива извивката на бедрата и на ханша. Тя изглеждаше по-гола, отколкото ако бе напълно съблечена; всичко беше безсрамно подчертано.

— Може би — каза Елкуина колебливо — да облека и някаква дреха?

— Не е необходимо — отвърна Сариса. — Остава само още едно нещо.

Тя взе нещо от една робиня и го щракна около врата на Елкуина. Реакцията на кралицата беше толкова бавна, че трябваше да мине известно време, преди очите ѝ да се разширят от ужас от широкия железен нашийник, който Сариса бе сложила на тънкия ѝ бял врат.

— Новата ми играчка — измърка Сариса.

СЕДМА ГЛАВА

АДСКИЯТ СКОРПИОН

— Как можеш да си сигурен за посоката в това проклето място? — попита Конан. Вече трети ден двамата със стария магьосник вървяха из Преместващата се страна и непрестанните промени в терена объркаха напълно кимериеца.

— Първият урок на това място — обясни Рерин — е да не се доверяваш на сетивата си. Гласовете на дърветата и животните ми казват къде се намираме и накъде трябва да вървим.

— Никога не бих се доверил на *тези* дървета, ако чуя да произнасят името ми, дори да разбирах техния език! — Той небрежно отсече със сабята си едно клонче от близкото дърво. — На дървета, които ядат хора, не трябва да се вярва.

Рерин се засмя: нещо съвсем рядко за него.

— Толкова ли е странно, че тези дървета ядат хора? В края на краищата ние изхождаме от идеята, че хората трябва да ядат растения. Защо растителният свят тук да не се радва на обратното?

— Не е естествено — продължи Конан. — С животни, които ядат хора, мога да се справя. Бих могъл да изляза дори срещу канибали, но растенията трябва да си стоят добре вкоренени в почвата, а не да се разхождат и да търсят плячка. — Те бяха прекарвали две безсънни нощи заради застрашителната флора на Преместващата се страна.

— Животните тук могат да бъдат още по-лоши — каза Рерин. — Изненадан съм, че досега срещнахме толкова малко.

Стомахът на Конан изкъркори.

— Бих желал скоро да срещнем някое от тях. Нямам ни копие, ни лък, но съм толкова гладен, че мога да преследвам някоя сърна само със сабя.

Поради мекия климат Конан беше свалил всичките си дрехи с изключение на туниката от вълча кожа и гамашите. Останалата част и ризницата бяха завити в наметката и вързани здраво на гърба му. Сабята и камата беше закачил на колана си.

Вървяха към залеза, независимо какво можеше да означава това тук. Пресичаха дълбока планинска клисура. Потокът на дъното ѝ течеше нагоре — както и някои други, които бяха срещнали. Имаше и такива, които течаха надолу, а бяха срещнали един, който от едната страна на хълма течеше нагоре, а от другата — надолу. През живота си Конан беше странствал из много необичайни места, но това беше най-необикновено от всички.

— Не мърдай! — изсъска Рерин.

Конан замря, наостри уши и чу грохот като от пълзене, а после забеляза нещо да се движи върху хребета, който току-що бяха пресекли. Стори му се, че вижда същество с люспест гръб да преваля билото. По-голямата му част беше отатък билото, но от онова, което видя, изглеждаше, като че ли е дълго половин левга.

— Всемогъщи Кром! — извика Конан, когато съществото се изгуби от погледа му. — Какво беше това? Приличаше на дядото на всички змии по света.

Рерин поклати глава.

— Не знам, но едва ли е местно същество. А какво го е извикало да дойде тук, не смея дори да си помисля.

— Когато се появи, току-що бяхме влезли в клисурата — каза Конан. — Ако докато минавахме хребета се бяхме забавили съвсем малко, може би щеше да ни види. Стига да има очи, разбира се. Ако наоколо има повечко такива влечуги, ще берем ядове.

— Може би има — отвърна Рерин. — Откакто напуснахме света на хората, непрекъснато сме в смъртна опасност.

Чу се леко шумолене и от храсталаците се появи животно. Приличаше на прасе с дълга зурла и малки крака с копита. За момент животното спря и ги загледа с късогледни очи, ноздрите му потръпваха от необичайната миризма на хора. За миг, с едно-единствено движение, Конан сграбчи един ръбест камък и го хвърли към животното толкова бързо, че то не можа да го види. Камъкът го удари между очите. Чу се хрущане и животното падна на една страна, убито от камъка.

Конан се усмихна.

— Ето го обяда ни! — Той измъкна нож и тръгна към мъртвото животно.

— Ти си служиш толкова умело с камък, колкото и със сабя — отбеляза Рерин.

Конан започна да реже трупа.

— Кимерийските момчета още щом проходят са длъжни сами да се грижат за храната си. Прекарах безброй дни и нощи на една студена планина като пастир на говедата на рода, без храна. За нещастие на зайците и планинските кози, които имаха неблагоприятното през тези гладни дни да се приближат достатъчно, за да мога да хвърля до тях. Още по-добър съм с прашка, но и обикновен камък върши работа.

— Да, видях. Ще наклада огън, макар че се страхувам да не привлечем нечие внимание.

— Предпочитам да умра в бой, отколкото от глад — каза Конан. — Във всеки случай бих желал да говоря с обитателите на тази страна, така че няма да е лошо да дойдат.

Скоро едрите мръвки от „прасето“ зацвърчаха на шишове над огъня. Още преди месото да се беше опекло, Конан отрязва няколко големи парчета и ги напъха в устата си, набучвайки на шишовете други. Рерин яде по-малко, но успя да скъта доста за по-късно. От време на време Конан вземаше сабята си и отсичаше някой космат корен, който пълзеше към тях откъм близката гора.

— Може да е от този демонски свят — каза Конан, хванал в ръка едно ребро, — но е вкусно като глиганите, които съм ял в света на хората.

— Моли се и другите неща да са също така приятни — отвърна мрачно Рерин.

— Горещата глава, магьоснико. Живи сме, свободни сме и сме тръгнали да търсим кралицата, на която и двамата дължим вярогност. Има много по-лоши неща от това. — Конан вдигна един голям камък от купчината, която бяха струпали, и го хвърли по един малък храст, който не му харесваше. — А можехме да бъдем мъртви или оковани във вериги.

— Завиждам на способността ти да бъдеш спокоен пред неизвестността, младежо.

Конан вдигна рамене.

— Никога не съм обичал да се тревожа за нещо, преди да се е случило. Когато нещо ме нападне, мога да се бия с него или да избягам, но преди това нищо не мога да направя. Нима това не е разумно?

Рерин въздъхна и каза:

— В известен смисъл. — После се загледа в пламъците и лицето му стана безизразно. Конан разбра, че старецът е изпаднал в един от своите трансове, затова продължи да яде, докато Рерин излезе от него.

След няколко минути магьосникът премигна и отново дойде на себе си.

— Е? — попита нетърпеливо Конан. — Научи ли нещо за Елкуина?

— Тя е в опасност, но над нея не тегне смъртна заплаха в смисъл да бъде убита или нещо подобно.

— Какво искаш да кажеш? Тя или е в опасност, или не е.

— Не беше много ясно. От видяното можах да науча, че се е освободила от похитителите си и те я търсят. Обаче е попаднала на други хора и това за нея означава не по-малка беда.

— За този свят никак не е учудващо — отвърна Конан. — Знаеш ли къде се намира?

— Между мен и мястото, където се намира, имаше воал. Страхувам се, че е в ръцете на големи магьосници. Преди обаче връзката да прекъсне, видях голям замък. Мисля, че Елкуина е там.

— Замък — размишляваше Конан. — И по-рано съм имал работа със замъци и погранични укрепления, крепости, съкровища в храмове и други подобни. Във всяко укрепено място, построено от хора, може да се проникне и богатствата му да бъдат ограбени.

— Говориш като човек с богат опит — отбеляза Рерин. — Страхувам се обаче, че това място може и да не е построено от хора.

— Това е лошо, защото ти имаш предвид магьосници. Но можем поне да опитаме. — Конан хвърли един кокал през рамо в тъмното зад себе си и двамата чуха как нещо връхлетя върху кокала и го загриза. Конан легна на земята, сложи глава върху ризницата и се зави с наметалото от вълча кожа. — Ти ще бодърстваш пръв. Не допускай растенията да се приближават. — Той сложи ръка върху дръжката на сабята си и скоро спокойно захърка.

Рерин затвори очи и вдигна молитвено ръце.

— Отче Имир, от името на цялото човечество ти благодаря, че не си сътворил много като него, но от името на Елкуина и от мое име ти благодаря, че ни го изпрати.

Във високата кула на големия дворец, в стая, изпълнена със странни инструменти, звуци, миризми и животни, Хаста стоеше приведен над един мангал и вдишваше изпаренията от листенцата, които почерняваха и се свиваха върху въглените. Сребърните му очи не изразяваха нищо, но тялото му се извиваше в спазми, а огледалото, пред което стоеше, показваше не неговото изображение, а някакво дишащо кълбо от многоцветни пушеци. От устните му се лееше поток от нечовешко мърморене.

Вратата зад него тихо се отвори и влезе Сариса. Сега тя носеше пелерина от най-фина материя, която прилепваше плътно до гърдите, ханша и бедрата ѝ, без да прикрива нищо и подчертавайки всичко. Тя зачака тихо, страхувайки се да безпокои брат си по време на транс.

Новата ѝ играчка, която сега ридаше изтощена, ѝ беше омръзнала. Сариса обаче бе усетила, че в замъка се прави някаква важна магия. Както земните същества моментално разпознават гласа на любимия човек, така и Сариса разпозна вибрациите от заклинанията, правени от брат ѝ, и реши да разбере какво става. Постоянното бреме на нейния народ беше скуката и всички прекарваха времето си в търсене на нови развлечения. Сариса знаеше, че магията, която прави брат ѝ, е нещо различно, и се надяваше, че ще се окаже забавна.

Хаста трепна, излезе от състоянието на транс и усети присъствието на Сариса. Тя го прегърна и сложи глава на рамото му.

— Какво научи, братко?

— Нашата нова робиня е обект на усилено издирване, сестро. Изглежда, някакъв глупав магьосник от света на хората е предприел действия, които могат да бъдат опасни и в двата свята.

— Колко възхитително! За моето ново малко любимо животинче? Наистина ли е кралица, както твърди?

— Кралица е. Най-малкото според определенията в света на хората. Красива и много малка кралица дори по стандартите на онзи свят, но все пак истинска кралица. Интересна ли е?

— Очарователна. И е много по-горделива, отколкото би допуснал, макар че е подчинена на моята воля. Сигурно ще бъде трудно да я прекърша, отколкото да обядва буен кон. Това вече се оказа... забавно.

— Трябва и аз да я пробвам — каза Хаста, за момент отвлечен от магьосническите си занимания.

— Но кой я търси? Бихме могли да изпратим ловци и да направим една вълнуваща засада! — Перспективата за насилие винаги се посрещаше със задоволство от хората в замъка.

Хаста посочи с ръка към огледалото и там се появиха образи.

— Тези любимци на владетеля на Страната на демоните я бяха пленили, а после я изгубиха. — Те видяха полуживотински същества да търсят из гората, да се навеждат към земята и да душат, сякаш се мъчат да открият следите по миризмата.

— Само тези? — Сариса беше разочарована. — Тези същества са прекалено глупави, за да бъдат интересни. Нищо чудно, че им се е изплъзнала.

— Аз мисля, че Страната на демоните може да изпрати преследвачи — каза Хаста. — Това ще бъде по-интересно. А, ето и други. — Картината се смени и те видяха двама мъже, един млад и един стар, да стъпват тежко по полето. — Стариият е магьосник от света на хората. Подобно на кралицата той е дребна фигура дори и в онзи свят.

— Ами другият? — Сега тя беше заинтригувана. — Такова същество като него рядко се изпречва на пътя ни.

— От всички проверки, които можах да направя от разстояние — отвърна брат й, — това е истински герой. Защо я търси мога само да предполагам. Може да е поради някакви чувства, които са непознати в нашия свят.

— Каква чудесна двойка ще са двамата! — възкликна Сариса. — Кралица и герой! В цялата ни колекция това ще е единствената такава комбинация.

— Може би — отвърна скептично Хаста. — Но все още не знаем всичко. Налага се да направим проверка.

— О, на всяка цена — съгласи се Сариса. — Какво ще изпратим?

— Точно това обмислях. Да изпратим ли адския скорпион?

— Ще бъде чудесно — одобри тя ентусиазирано. — Ако този мъж оцелее, значи наистина е герой.

— Тогава ми помогни да подготвим ритуала.

През следващите няколко часа те се подготвиха и изпълниха обряда за извикване на едно същество от дълбоките недра на своя свят.

По време на обряда извършиха няколко акта, които биха изглеждали отвратителни, ако бяха извършени между човешки същества, но между техните хора те се смятаха за правилни и подходящи като източник на сила.

Рерин и Конан вървяха към далечните планини, когато ги обхвана зашеметяващо усещане — нещо средно между продължително падане и разтърсване от земетресение. Когато то премина, те си бяха на същото място, на което ги завари, а близките дървета дори и не помръдваха. Такова усещане изпитваха не за първи път, тъй като то беше обичайно за Преместващата се страна.

— Сега какво се промени? — попита раздражено Конан. — Нещо по нашия път ли?

— Страхувам се, че е така. — Рерин посочи една дълбока пукнатина на хълма пред тях, в която се виждаше вход към голяма пещера. Имаше вид на неразривно свързана с пейзажа, сякаш бе съществувала открай време, и все пак само преди минути я нямаше.

— Не ми харесва това — призна Конан, развърза вързопата и измъкна доспехите си. Облече ги, закопча подбрадника и каза: — Хайде да заобиколим тази пещера отдалече. Прилича на свърталище на демони.

— Съгласен съм — отвърна Рерин. — Тя се появи в много важен момент и затова се страхувам, че някоя зла сила се интересува от нас.

Заобиколиха злоещото устие на пещерата, без да я изпускат от очи, и тъкмо я бяха отминали и се бяха поуспокоили, когато оттам се появи някакво кошмарно същество. С нечленоразделен вик Рерин сграбчи Конан за рамото.

— Кром! — възкликна Конан с глух глас.

Съществото беше с размери на слон, изправено на безброй крака. Беше покрито с рогова черупка и имаше две яки ръце, завършващи с огромни щипки. В задния му край се подаваше нещо, приличащо на кичур змии, извили се като дъги високо над гърба. Между „ръцете“, завършващи с щипки, имаше малка глава с две антени, които се размахваха като че ли отделно от тялото.

Двамата мъже стояха абсолютно неподвижни, знаейки, че и най-малкото помръдване или звук може да разкрие тяхното

местонахождение. Каквито и неземни сетива да притежаваше чудовището, обикновеното зрение, изглежда, не беше между тях. Няколко мига положението се запази непроменено, после антените преустановиха безразборното си движение и се насочиха право към тях. Съществуто бавно започна да се приближава.

— Според мен — започна Рерин със съвсем не магьоснически, потиснат глас — е време да се спасяваме. — Той се спусна да бяга и всеки магьосник би се изненадал, ако видеше как мършавите му старчески крака го носеха пред бързоногия кимериец.

Конан тичаше с всички сили, но ужасните звуци се чуваха все по-близо зад гърба му. Не, тромавото същество не можеше да тича така бързо, като един кимерийски планинец. Той погледна през рамо и за свой ужас видя, че животното препуска зад него на многобройните си крака по-бързо от който и да било мъж.

С моментално решение, което беше характерно за него, Конан спря, обърна се и измъкна сабята. Не смяташе, че има кой знае какъв шанс срещу страхотното същество, но и най-малкият шанс, който съществуваше, не можеше да бъде използван, ако бягаше. Конан чуваше отдалечаващите се стъпки на стареца, но нямаше намерение да отклонява вниманието си от непосредствената заплаха.

Чудовището връхлетя върху него. Беше огромно. Както винаги частта от ума на Конан, която контролираше боя, заработи със светкавична бързина, отбелязвайки силните и слабите страни на противника.

И както винаги слабите страни бяха отчайващо малко. Бронираното тяло изглеждаше неуязвимо като стените на здрава крепост. Можеше да атакува миниатюрната глава с мърдащите антени, но тя се намираше между две силни ръце и да я атакува означаваше да попадне в обхвата на щипките. Възможностите на приличащите на змии опашки засега бяха все още неизвестни. Всичко това мина през ума му в краткия миг между хващането на сабята и измъкването ѝ от ножницата. Оставаха краката, които бяха относително тънки и дълги. Направил всички преценки, които можеха да му помогнат, Конан нападна.

Първоначално се насочи право към чудовището и то се пресегна към него с ужасните си щипки. С точно преценено време, с каквото малко хора можеха да се похвалят, Конан отскочи настрана, когато

щипките почти докосваха ризницата му, направи предно кълбо и се отърколи отстрани на чудовището, замахвайки със сабята, която държеше с две ръце. Най-близкият крак се подви, но не беше лесно да се отсече. Краката изглеждаха тънки в сравнение с огромното туловище на чудовището, но всъщност всеки от тях беше дебел като ръката на силен мъж и брониран с рогов хитин.

Удряйки по ставите, Конан можа да осакати два крака преди да се хвърли настрани и да направи ново предно кълбо. Знаеше, че ако се задържи на едно място за повече от миг, ще загине. Този път успя да отсече един крак преди някакъв инстинкт да го накара да вдигне глава навреме, за да види как една от змиите-опашки се спуска към него. В момента, в който я зърна, Конан видя издутия ѝ край със стърчащ прозрачен, подобен на игла шип, от който капеше зеленикава отрова. Той се хвърли настрана и се претърколи точно когато опашката мина над мястото, където стоеше. От изпръсканата с отровната течност трева избухна облак зловонен пушек.

Конан побягна и чудовището се спусна подир него. Той забеляза със задоволство, че макар все още пъргаво, сега то се движи малко по-бавно. Това му даде време да се отдалечи с няколко крачки и да се приготви за следващата си атака. Знаеше, че ще му е необходимо много време, за да може да осакати достатъчно крака и да спре чудовището, но не виждаше никаква друга възможност. Повтори одевешната си тактика, осакатявайки още два крака и избягвайки опашките, но този път чудовището насочи към него три и той се спаси от тях повече случайно, отколкото с бързина. Съществото този път очакваше действията му. Очевидно притежаваше някакъв разум. Първоначалната му тактика даде добър резултат, но той не се реши да я използва отново.

Стиснал сабята с две ръце, Конан отново нападна. Сега чудовището беше разтворило щипките си, очаквайки го да се втурне или от едната, или от другата страна. Вместо това той се хвърли право между тях и удари мъничката глава. Усети как сабята му се разтресе, после се мушна под съществото, сечейки краката му на същата страна, от която беше започнал. По този начин щеше да бъде достатъчно да осакати два пъти по-малко крака, отколкото ако сечеше от двете страни. Чудовището изпрати целия кичур опашки подир него, но той

успя да се измъкне преди земята да експлодира от действието на киселинната отрова и да се обвие в пушек и пара.

Този път, когато съществото се обърна и го нападна, то беше значително по-бавно и дори малко наклонено на една страна. Това беше добре, но какво друго можеше да направи Конан? Ако съществото имаше разум, сигурно вече знаеше как да реагира на триковете, които беше използвал досега, и да противодейства. Трудна задача, и той трябваше да я реши за ужасно кратко време.

Съществуваше един-единствен начин, по който не беше атакувал. Конан не виждаше в него голяма възможност за успех, но може би щеше да си осигури малко време. Когато чудовището наближи, Конан изчака щипките да се насочат към него, стъпи на едната и се метна върху гърба на звяра. Опита един удар по плочките и се увери, че са непробиваеми като стоманена ризница. Мястото, на което беше седнал, беше много опасно. Опашките не можеха да отидат толкова напред, за да го достигнат, но той не се решаваше да пристъпи към тях, така че скочи на земята с намерение да посече няколко крака, преди отново да побегне.

Спъна се в някакъв камък и се просна по гръб. Преди да успее да стане, една от опашките се спусна надолу като метеор, удари бронята му и ноздрите му се изпълниха с острата миризма на разтварящ се бронз. Друга опашка едва не заби шипа си в лицето му. Дори мигновеният му рефлекс не беше достатъчно бърз, за да го спаси, но нещо отхвърли издутата жлеза и отровния шип настрана и отровата само изпръска лицето му с лека мъгла, която пареше жестоко, но не беше достатъчно силна, за да го умъртви. Конан мигновено скочи на крака и побягна, и изведнъж видя до себе си стария Рерин.

Спряха на известно разстояние от чудовището. То се обръщаше, очевидно отново затруднено от нанесените му рани.

— Добре е човек да види, че твоят жезъл може да послужи и за нещо друго освен за подпиране, старче — каза Конан.

— Сваляй бързо ризницата — посъветва го Рерин. — Отровата ще я прояде и ще стигне до теб!

Без да губи време да откопчава катарамите, Конан започна да реже ремъците на ризницата с камата си. Хубавият допреди няколко мига бронз падна на земята и запуши, разяждан от отровата. Конан се бореше със силното желание да разтрие мястото, изпръскано от

отровата. Болката беше поносима и щеше да остави само няколко малки белега между многото други, които вече имаше. Съществуто отново се спусна към тях.

— Ако имаше очи — промърмори Конан, — през тях можех да го промуша в мозъка.

— То може да няма мозък такъв, какъвто го знаем ние — отвърна Рерин. — Но антените му служат за очи и уши. Ако успееш да ги повредиш, може би ще можеш да го убиеш.

Чудовището беше почти връз тях.

— Нямах ли някоя магия, с която да ми помогнеш, старче? — попита Конан.

— Не.

— Е, добре — отвърна Конан.

За да може да повреди антените, трябваше да стигне до главата, но чудовището сигурно беше готово за такъв ход. Освен това в защита на антените малката глава имаше в долния си край странични усти, с които ядеше. Конан реши, че ако не може да стигне до главата със собствени сили, може би ще успее да прелъже съществуто да го пренесе.

Този път чудовището не връхлетя направо, а се спря и протегна към него щипките си. Конан се мяташе бързо ту на една, ту на друга страна, а то обръщаше задницата си, заплашвайки го със смъртоносните, подобни на камшик опашки. Когато щипките минаха покрай него, Конан скочи върху едната, възсядайки „китката“ зад щипката. Той се страхуваше, че съществуто може да го повдигне в обхвата на опашките, но за негово щастие, то го свали към челюстите. В момента, в който беше достатъчно близко, той удари със сабята си в основата на по-близката антена. Чудовището потрепери. Той отново удари и антената падна отсечена. Съществуто изпадна в паралитичен тремор. Конан скочи от щипката, другата направи бавно, несигурно движение да го защити, но той лесно я избегна, стъпи здраво на двата си крака и с един удар отсече и другата антена.

Щом тя падна, Конан побягна. Звярът зад него тракаше и съскаше, но Конан тичаше към магьосника. Обърна се точно навреме, за да види как конвулсивните потрепвания на чудовището престанаха и то се строполи мъртво на моравата. От него се издигна пушек и туловището му започна да се разпада също като ризницата на Конан,

разядена от киселината. Скоро от ужасното същество остана само димяща купчина.

— Присъствието му тук не беше естествено — каза Рерин. — Когато жизнената му част беше унищожена, не остана нищо, което да държи конструкцията цяла, и то се превърна в етер.

Старият човек дишаше тежко. Конан също беше задъхан.

— Ти прояви истинска смелост, магьоснико. Ако не беше отбил с жезъла си онова жило, вече щях да съм мъртъв. Благодаря ти. В твоето съсухрено тяло тупти сърце на боец.

— Приемам комплимента — отвърна Рерин — в смисъла, който ти безсъмнено влагаш в него.

Конан внимателно огледа сабята за следи от разяждащата отрова, които биха я повредили. За негова голяма радост нямаше. Той я пъкна в ножницата на кръста си и отиде да търси другите си вещи.

Сариса се откъсна възбудена от огледалото.

— Не беше ли чудесно? Този мъж е точно такъв, какъвто очаквах! Истински герой. Как можем да го пленим?

— Съществуват много начини, сестро — отговори Хаста с усмивка. — Но защо да се главоболим? Тъй като те търсят нашата пленница-кralица, ще трябва да дойдат тук. Нека ги оставим да дойдат при нас. Любопитен съм да видя как ще се опитат да я отведат.

Сариса също се усмихна пред очертаващата се перспектива.

ОСМА ГЛАВА

ЗАМЪКЪТ

На петия ден в Страната на демоните срещнаха първите преследвачи. Конан вдигна ръка и Рерин спря. Старият магьосник не чу нищо подозрително, но вече знаеше колко свръхестествено чувствителни са ушите на варварина.

— Някакви същества се опитват да се промъкнат до нас — каза Конан, — но не знаят как да го сторят.

— Хора ли са? — попита Рерин.

— Ходят на два крака, но не мога да кажа какво означава това тук. Много са.

— Прекалено много ли?

— Това ще научим, когато проверя куража им. — Конан попипа дръжката на сабята си.

Избра една малка горска полянка като добро място да срещне враговете. През последните два дни пътуваха през гори, в които дърветата и шубраците предпочитаха да държат корените си в земята. Това поне им бе позволило да прекарват нощите спокойно.

В края на гората се появиха странни фигури. Бяха с човешка форма, но не бяха хора. Пръстите им имаха много стави, ушите им бяха дълги и заострени, телата — мършави, движенията — предпазливи. Когато дойдоха по-близо, сабята на Конан прошумоля и изскочи от ножницата.

— Сега сте достатъчно близко — предупреди ги той. — Кажете какво търсите.

— Искаме жената — изсъска един. Езикът му не беше пригоден да произнася човешка реч, но се разбираше. — Жената от света на хората. Нашият господар я иска. Ако е при вас, дайте ни я или ще умрете!

Конан мрачно се усмихна.

— Ние също я искаме. Нали вие я отвлякохте. Как можахте да я изгубите?

Демонът само изсъска от ярост. Конан чу зад себе си Рерин да шепне заклинания. Бяха една дузина същества, но не бяха големи и не изглеждаха силни. Изглежда и не бяха въоръжени. Изведнъж говорителят направи някакъв сложен жест и засъска нещо, което Конан взе за заклинание.

Той вече се готвеше да разцепи черепа му, когато Рерин излезе напред, държейки жезъла си хоризонтално на височината на рамото. Той също правеше заклинание и демонът падна назад, закривайки лице с ръцете си, сякаш да се предпази от ослепителна светлина.

— Ако го беше убил по време на неговото заклинание — обясни спокойно Рерин, — то щеше да се стовари върху теб с пълна сила. И както си стоеше, щеше да се скапеш.

Предводителят изръмжа някаква заповед, демоните се обърнаха и избягаха в храстите.

Преди да изчезнат, първият се обърна и каза:

— Все пак ние ще хванем и теб, и жената. Идва преследвач!

— Това не звучи никак добре — призна Конан, докато пъхаше сабята в ножницата. — Кой е техният господар?

— Не се съмнявам, че е една от най-големите сили в Света на демоните — отвърна унило Рерин. — Страхувам се, че ако такова същество прояви интерес към нас, моите жалки магии няма да ни бъдат много от полза.

— Досега с твоите магии и моята сабя се справихме доста добре — отбеляза Конан. — Двамата ще можем да преодолеем всякакви препятствия и да намерим пътя, по който да се върнем в реалния свят. Винаги съм имал вяра в собствените си сили и умения; съветвам те и ти да имаш вяра в твоите магии.

— О, благословена младежка увереност! — въздъхна старецът.

Вечерта видяха замъка. Издигаше се на планинския склон като дракон. Конан изучаваше назъбените му стени и кулички с очите на човек, свикнал да открива слабостите на такива твърдини.

— Ще трябва да отидем по-близо — промълви най-сетне той. — Въздухът е много плътен и не се виждат никакви подробности. В място като това именно подробностите са важни. Сигурен ли си, че Елкуина е там?

— Сигурен съм. Ти не можеш да го усетиш, но от този замък се излъчва аура на престъпност и магьосничество. Усещам я с костите си.

— Що за хора живеят тук? — попита Конан. — Замъкът има вид на построен от великани.

— Напълно е възможно. Много хора живеят в Страната на демоните и още повече са живели в миналото. Някои от тях са били великани, а този дворец напомня на домовете на древните, на великаните. Аз обаче мисля, че сегашните му обитатели приличат на нас, най-малкото външно. Вътрешно те са толкова нечовешки същества, колкото и онези демони, които видяхме.

— Смъртни ли са? — продължи Конан. — Могат ли да бъдат убити със сабя?

— Вярвам, че са смъртни. Никой от жителите на този свят не са истински безсмъртни. Много от тях трудно могат да бъдат убити, което показва и убитият от теб скорпион.

Конан се огледа неспокойно.

— С какво се хранят тези хора? Не виждам никакви посеви, никакъв признак на земеделие или занаяти. Дори край крепостите на вождовете на крадци трябва да има селища на земеделци, които да осигуряват храната.

— Животът тук не е като в нашия свят — отвърна Рерин. — Независимо какви грижи имат хората в този дворец, осигуряването на ежедневната прехрана вероятно не е между тях. Телесните им потребности могат да бъдат удовлетворени с черна магия. Те могат да бъдат дори вампири, пиещи кръв от човешки жертви.

— Въпреки това — каза Конан, — щом се крият зад каменни стени, сигурно се страхуват от нещо. А щом се страхуват, значи са уязвими. Ние обаче няма да научим нищо, докато не отидем по-близко. Хайде! — Той тръгна с широка крачка и старият човек заподтичва подир него.

Малко след полунощ стигнаха до издигнатите от великаните стени. Странни многоцветни звезди светеха над тях, зелената луна хвърляше предателска светлина през плътния, гъст като вода въздух. Конан прокара пръсти по стената, за да потърси между блоковете фуги и пукнатини, който да му осигурят надеждна опора за катерене.

— Кром — промърмори той. — Гладка е като стъкло! Няма никакви фуги.

— Тази стена е построена с магия, не от човешки ръце — каза Рерин. — Аз знам магия, която ще ни издигне до върха на стената, но

онези вътре сигурно ще усетят присъствието на чужд магьосник.

— Не ми е нужна никаква магия, за да се изкача по някаква си стена — възпротиви се Конан. — Ако този камък е наистина камък, мога да се изкача.

Рерин опипа стената и поклати глава със съмнение.

— Може би някой, който е наполовина маймуна и наполовина планинска коза, ще може да се изкачи, но се страхувам, че аз няма да мога. Ако имахме въже, ти щеше да се изкачиш и да ме изтеглиш. Сега обаче трябва да те изчакам долу, докато намериш въже.

— Най-добре е ти изобщо да не влизаш в двореца. Остани тук. Скрий се някъде в гората, докато се върна с кралицата. На това място, пълно, както ти сам каза, с магьосници, няма да можеш много да ми помогнеш, пък и няма смисъл и двамата да загинем, ако не успеем. Не се ли върна до разсъмване, можеш да надзърнеш, ако смяташ, че твоите хитрини ще успеят там, където моята сабя не е успяла.

— Нека Имир ти помогне в трудната задача, кимериецо — пожела искрено старият магьосник. — Отново ще кажа: кралицата постъпи добре, като те нае в своята охрана.

Конан се почеса по брадата.

— Не съм сигурен дали твоят Имир харесва това място. Сигурен съм обаче, че Кром не го харесва, защото той се интересува само от Кимерия, а дори и там не от всичко. — Той плесна Рерин по рамото. — Тръгвай, старче. Намери си безопасно място и бъди готов да ми помогнеш, когато слеза, защото не се съмнявам, че ще ни преследват.

Конан се обърна към стената, протегна ръце и заопипва, докато пръстите му попаднаха на малка вдлъбнатина; след това бавно се издърпа нагоре. Притискайки крака към стената, Конан намери една мъничка опора за палците, после се пресегна нагоре с една ръка и лека-полека, стъпка по стъпка, се заизкачва по стената.

Изкачването вървеше с бавно, но постоянно темпо. Малко хора биха могли да се изкачват така, без да се изтощят и крайниците им да не се разтреперят от изтощение, но Конан стигна до върха на стената без никакви външни признаци на умора. На върха на назъбената стена нямаше жива душа. Конан не откри входи за вътрешността, затова тръгна по стената и започна да се оглежда.

Отвъд стената нямаше двор. Целият замък изглеждаше като монолитна постройка със странни кули и други архитектурни детайли,

извисяващи се ту на едно, ту на друго място. През равни интервали бяха поставени скулптури на същества със странен и отблъскващ вид, някои издигнати по назъбения парапет на стената, други сякаш излизаци от стражевите пътеки. Всичко изглеждаше като дело на някой напълно обезумял скулптор.

Беше необичайно тихо. Конан спираше от време на време да се послуша, но до него не достигаше никакъв звук. Ноздрите му бяха широко отворени, но във въздуха дори не намирисваше на пушек от дърва. Той се зачуди как ли живеещите в замъка готвят и се отопляват без огън. Скоро достигна до голяма кула с коничен покрив. Една врата, с две скулптури на стражи, зееше отворена. Зад нея бе тъмно.

Бавно и предпазливо, извадил сабята от ножницата, Конан влезе. Заопипва стената, краката му полека се плъзгаха напред в мрака. След две-три крачки се натъкна на дупка в пода — начало на спускаща се стълба. Отдолу повя топъл въздух и Конан долови мелодията на буйна, странна музика, наситена със звуци на цимбал и барабани. Надуши и миризма на пушек във въздуха, но тя беше от тамян, не от дърва или от огън за готвене.

Спусна се най-малко сто стъпала, преди да зърне светлина, и тихо като призрак се отправи към вратата, от която идваше светлината. Пред погледа му се откри богато мебелирана стая с много възглавници и килими, в които, изглежда, имаше втъкано злато. Кръглите пламъци на свещи, поставени в ниши, озаряваха тайнственото помещение.

Една жена лежеше върху купчина златни завивки и екзотични кожи. Беше съвсем гола, само с изящни украшения по тялото. От чувствената красота на голата бяла плът дъхът му спря — жената бе с едри закръглени гърди и пищни заоблени бедра. Лицето ѝ беше обърнато настрана — жената може би спеше или бе опита с билки. Конан безшумно влезе в стаята. Готов за отбрана, той отиде до жената и я потупа по брадичката с плоската страна на сабята.

— Събуди се, жено. Искам да ми отговориш на няколко въпроса. — Жената уморено извърна глава и го погледна. Конан опули очи от изненада.

— Елкуина!

На Елкуина ѝ бяха необходими няколко секунди да фокусира зрението си. Конан видя на врата ѝ широк нашийник, вързан с къса верига към една халка на пода.

— Конан — промълви най-после тя. — Наистина ли си дошъл за мен, или това е поредният сън, който тези адски изчадия ми изпращат със своите вълшебства и магии? Ако е така, това е най-ужасното мъчение от всички, на които бях подложена досега.

— Наистина съм аз, макар че не зная как да го докажа. — Той сграбчи веригата с две ръце и се опита да я измъкне от пода. — Най-напред нека те освободя, а чак след това ще мислим за някакъв начин, по който да ти докажа, че съм истински.

Той опъна веригата така силно, че вените на челото му се издуха, но въпреки голямата си сила не можа да скъса веригата, нито да изтръгне халката. Конан изруга, а Елкуина, вече съвсем будна, изведнъж осъзна пълната си голота.

— Един васал не трябва да вижда кралицата си гола — смъмри го тя, прикривайки смуцението си, но не направи никакъв опит да се прикрие; беше безполезно — имаше толкова много гола плът, че само с две ръце не можеше да прикрие кой знае колко.

Конан вдигна рамене.

— На юг не са толкова дребнави по отношение на дрехите. Понякога дори кралиците не са облечени много повече от теб, както си сега. — Той я огледа с искрено възхищение. — Не се притеснявай, нямаш нищо в повече от другите жени. Е, може би трябва да те огледам по-отблизо, за да съм съвсем сигурен.

— Има по-важни неща, с които да се заемем — каза тя нетърпеливо. — Не можеш ли да ме освободиш от тази верига?

— Ще видим. Надявах се да го направя тихо, но... — Той замахна и с всичка сила стовари сабята си върху веригата. Чу се силен трясък, изскочиха искри, но единственият резултат беше, че острието се нащърби. — Адски твърда стомана правят тук — промърмори Конан, оглеждайки раздражено сабята си.

Дълбокото поемане на въздух от Елкуина беше единственото предупреждение, но то му бе достатъчно. С едно-единствено движение Конан се наведе и се завъртя, замахна хоризонтално и разполови нападателя през кръста. Човекът падна и кръвта плисна в лицето му. Конан видя, че в стаята влизат още хора — през врата, за която беше сигурен, че не съществуваше допреди миг.

Бяха с еднакви бели копринени набедрени препаски и железни нашийници, като този на Елкуина, и въоръжени с разнообразни саби и

копия. Някои носеха и малки щитове. Един мъж мушна с копието си към корема му, но Конан хвана копието, дръпна го и с дръжката на сабята смаза лицето му.

В стаята започнаха да влизат друг вид хора, със сребърни очи и богато пъстро облекло. Те не взеха участие в битката, а просто стояха и се наслаждаваха на зрелището. Конан рязко се отпусна на коляно, една сабя изсвистя над главата му, той удари нагоре и изкорми противника си.

— Бягай, Конан — извика Елкуина. — Много са, не можеш да се справиш с всички.

Конан беше оголил зъби, очите му бяха кръвясали; в момента не осъзнаваше нищо.

— В името на Кром, ще остана тук с теб или ще умра! Ако трябва, цял ден ще храня със стомана тези кучета.

Богато украсените зрители, изглежда, бяха много доволни от тези думи, но Конан намаляваше броя на слугите им с тревожна бързина и един от тях започна да напява и да жестикулира. Някъде отгоре върху кимериеца се спусна здрава мрежа и той беше омотан бързо в нейните примки. Конан яростно се бореше и се мъчеше да я разреже със сабята си, но здравите върви бяха неподвластни на стоманата. Мрежата все по-плътно го обхващаше, докато накрая напълно го обездвижи. Сега Конан можеше единствено да проклина — и той го правеше с голямо настървение.

Един от зрителите, жена, дойде по-близо и се наведе над него. От обърнатата ѝ нагоре длан се издигна малко облаче и Конан нямаше никаква друга възможност, освен да го вдиша. Последната му мисъл преди да изпадне в несвят беше, че тази жена е поразяващо красива.

Конан дойде на себе си и откри, че лежи на студения под в някаква тъмница. Това не беше ново изживяване за него, но този път мерките изглеждаха изключителни — беше съблечен гол и около врата му бе закован тежък железен нашийник. Четири дебели вериги водеха от нашийника до халки в четирите ъгъла на стаята. Конан си помисли, че толкова много железария не е необходима, след като не беше можал да разкъса много по-тънката верига, с която беше окована Елкуина.

Поради липса на друго занимание той опъна веригите. Бяха обезкуражаващо тежки и едва успя да ги помръдне; не бяха и достатъчно отпуснати, за да ги използва като оръжие, ако някой от неговите тъмничари дойдеше достатъчно близко.

Като се изключеха няколкото ожулвания, Конан се чувстваше доста добре. Магията, която го беше довела в несвяст, изглежда, не оставяше никакви последствия и той се чувстваше съвсем бодър. И гладен.

— Нахранете ме, Ерлик да погуби душите ви! — изрева той с всичка сила. Не последва никакъв отговор. Той опита отново. — Нима смятате да ме уморите от глад, след като не можахте да ме убиете със стомана?

Не получи отговор. Огледа се. Стаята представляваше неправилен куб, изсечен сякаш направо в скалата на замъка. Малко прозорче високо на една от стените пропускаше слаба светлина; имаше и една кръгла врата, направена от тежки трупи. Конан никога не бе виждал кръгла врата и се чудеше как ли се отваря, тъй като нямаше и никакви панти.

Легна по корем, хвана едната верига и започна да я трие в пода. Не беше най-умното нещо, но все пак, ако разполагаше с достатъчно време, може би щеше да протрие някоя халка и да я отслаби. Във всеки случай в момента не разполагаше с нищо друго освен с време.

След около час монотонна работа той разгледа халката. Страната, която беше трил, беше само малко по-лъскава, но изобщо не беше протрита. Очевидно задачата щеше да му отнеме много време. Той продължи да търка, но работата му внезапно беше прекъсната, защото кръглата врата се вдигна нагоре към трегера. Поне тази загадка беше разрешена.

Конан чу приближаващи се стъпки и в килията влезе жена с поднос. Беше очаквал робиня с нашийник, но тази беше една от зрителките на боя. Ако не грешеше, беше същата, която бе протегнала ръката си под носа му и той бе изпаднал в безсъзнание. Не можеше да е сигурен, тъй като всички среброоки жени, които беше видял, много си приличаха.

— Ела тук, среброока уличнице — каза любезно Конан. — Бих желал да извия хубавото ти вратле.

За негова изненада жената му отговори на език, който той разбираше.

— О, но тогава не би могъл да изядеш чудесната вечеря, която ти нося.

Конан подуши предлаганата храна и устата му се напълни със слюнка.

— Добре — измърмори той, — съгласен съм. Дай ми храната и няма да те убивам.

— Най-напред една малка предпазна мярка.

Чу се грохот и Конан погледна надолу, онемял от изненада. От пода на килията израснаха две скоби и се склучиха здраво около глезените му. После нещо се изви над ръцете му и те бяха дръпнати и здраво привързани към тялото. Беше завързан като вол в кланица.

Жената седна точно пред него и постави подноса между тях. Носеше прозрачна роба, която не скриваше нищо от женските ѝ прелести. Разкошните извивки на тялото ѝ бяха почти толкова съблазнителни, колкото и храната. Тя набоде на шиш малко парче печено месо и го пъкна внимателно в устата му.

— Казвам се Сариса — съобщи тя. — Можеш да се обръщаш към мен с „господарке“.

— Малко вероятно — увери я Конан. — Какво ще кажеш за глътка от онова вино?

— Неподчинението тук може да бъде много болезнено — заплаши го тя, но въпреки това му даде да пие от една кристална чаша.

— Свикнал съм на болка. По този начин не ще можеш да ме склониш.

Тя продължи да го храни.

— Ти никога не си изпитвал такава болка, каквато мога да ти причиня. Аз съм разработила някои наистина изискани методи. — Мелодичният ѝ глас беше и нежен, и смразяващ. — Ти си интересен мъж и нямам никакво желание да те унищожавам. Ти ще бъдеш венецът на моята колекция.

— За каква колекция става дума? — изръмжа Конан.

— О, за моята колекция от човешки образци. — Тя пъкна поредното парче месо в устата му и той смутено вдъхна възхитителната миризма, излъчваща се от нея. — Никога не съм имала истински герой, с когото да проведем опит. Ти ще ни доставиш

безкрайни развлечения. Ти се би като див звяр и имаш такова превъзходно тяло. — Тя прокара ръка по тялото му, изпитвайки видимо възхищение от твърдите му мускули и силните му крайници. Конан понесе опипването със стоическо мълчание.

— Какви развлечения очакваш от мен? — попита той, макар вече да се досещаше.

— Такива, които ще подложат на изпитание твоята издръжливост като герой. Толкова рядко имаме възможност да наблюдаваме вълнуващи спектакли на сила и кураж. — Тя разтри масивната мускулатура на раменете и врата му.

— Вярвам ти. Нали видях как вашите мъже стоят далеч от мен, докато робите се биеха вместо тях.

— Беше великолепен — каза тя и леко го удари, за да провери еластичността на коремните му мускули. Беше като удар в дънер. — Не можех да повярвам, че сам човек е в състояние да извърши такова клане. Достави ми истинско удоволствие.

— Нетренираните роби не са никакъв проблем за мен, колкото и голямо да е желанието им да се бият — изръмжа Конан. — Ако това е представата ти за развлечения, много повече ще ти хареса една скотобойна, отколкото истинска битка.

— Тогава трябва да намерим някакво предизвикателство по-достойно за теб. — Тя внимателно разгледа яките му бедра и явно остана удовлетворена.

— Защо просто не ме пуснеш да си отида? Също и Елкуина. Нямах право да ни държиш тук.

— Право ли? Ние те хванахме и ти си наш — това е единственото право. Моята малка робиня-кralица също е много забавна. Защо толкова желаеш да я освободиш? Аз съм много по-красива от нея.

— Позволи ми да не се съглася. Аз съм се закълел да ѝ служа и дойдох тук, за да я освободя от онези отвратителни същества, които я отвлякоха.

— Не разбирам глупавата ти преданост. Тук живеем заради удоволствията и заради други неща, които ти не разбираш. Ти си ни в ръцете и трябва да се подчиняваш на нашите нареждания. Подчини се и животът ти ще стане много интересен.

Речникът на Конан никога не беше съдържал такава дума като „подчинение“ и той по категоричен начин ѝ даде да разбере това. Сариса се усмихна при неговата ругатня и след една последна милувка стана. На вратата на тъмницата се спря и каза:

— Твоята гибел ще ни достави голямо удоволствие. — И излезе от стаята, а кръглата врата се плъзна на мястото си.

— Тук всички са луди — промърмори Конан. Крайниците му бяха освободени и той отново се зае да трие веригата в твърдия камък.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ИГРИТЕ НА ГОСПОДАРИТЕ

Конан хъркаше на студения каменен под в тъмницата. Събуди го някакъв звук. Кимериецът се изправи, послуша се и изведнъж усети, че нашийникът вече не е на врата му. Заедно с веригите той лежеше на пода. Беше отворен. Конан го взе и внимателно го разгледа, но не можа да види следи от закопчалка.

— Отново магия — промърмори той и го захвърли. Несъмнено го беше събудил звукът от падането на нашийника на пода.

Конан се изправи и започна да ходи бясно из килията, раздвижвайки схванатите си мускули. Беше освободен от веригите поради някаква причина и искаше да е готов за всякакви изненади.

Със силен грохот вратата се вдигна.

Конан се наведе и зачака да посрещне онзи, който щеше да влезе. Не беше въоръжен, но имаше ръце и крака, и зъби и беше готов да ги използва. Мина известно време и никой не се приближи. Предпазлив като дебнеш вълк, Конан отиде до вратата, после изскочи през нея. Огледа се. Беше в малък коридор, в който не се виждаха никакви врагове. В едната посока имаше няколко кръгли врати, а след тях — гола стена. В другата коридорът беше забулен в мрак.

Със силен металически звук вратата на неотдавнашната му килия се затвори.

— Мислите ли, че бих се върнал? — извика той. Знаеше, че го наблюдават и го чуват.

Тръгна към тъмната част на коридора. На няколко крачки от вратата намери сабята си, оставена върху каменния под. Грабна я и студеното желязо веднага повиши духа му. Единственото, от което имаше нужда сега, беше някой, когото да убие с нея. За предпочитане някой със сребърни очи.

— Няма да е зле да ми върнете и туниката — извика той. Не последва никаква реакция. — Е, нищо — промърмори Конан. — По-добре гол със сабя, отколкото с всичките си доспехи без оръжие.

Продължи да проучва коридора. Фактът, че му беше върната сабята, означаваше, че скоро ще му потрябва.

Стигна до стълби, водещи нагоре, и се заизкачва. Макар че никъде не се виждаше източник на светлина, въздухът беше обогрен със слабо сумрачно лъчение, достатъчно, за да вижда къде стъпва. На върха на стълбите Конан намери друга кръгла врата. По някакъв начин беше уверен, че тя не води в друга тъмница. Вратата бавно започна да се вдига.

Конан не изчака напълно да се отвори, а щом пролуката стана достатъчно голяма, за да провере тялото си, се хвърли на пода и се изтърколи под нея, скачайки на крака в мига, в който се озова от другата страна.

В кръглата стая отвъд вратата стояха двама напълно въоръжени мъже, които трепнаха при неочакваната му поява. Конан веднага атакува. Той нямаше приятели в този замък; всеки, когото срещнеше тук, с изключение на Елкуина, беше негов враг. Избра мъжа вдясно като по-удобен за нападение и нанесе удар, хванал сабята с две ръце. Острието се заби между бронята и защитната яка. Конан мигновено измъкна сабята и се завъртя, за да посрещне втория мъж. Първият, макар и мъртъв, пристъпи една крачка напред и се сгромоляса, кръвта бликна от раната му.

Вторият се приближи предпазливо. Бе защитен с най-съвършена ризница, изработена от безброй малки плочи, майсторски съединени, за да позволяват свободно движение. Малко бяха слабите места по тези ризници, а този човек не беше оставил съединението между нагръдника и шлема открито, както другия. Конан го заобиколи, държейки сабята максимално изнесена напред, острието застрашително насочено към отворите за очите. Той предпочиташе да сече, но знаеше, че върхът е по-ефективен срещу такъв вид ризници. Освен това по този начин можеше да държи мъжа на по-голямо разстояние, докато търсеше слабото му място.

Мъжът в ризницата държеше с две ръце дълга извита сабя. Изглеждаше доста остра. Както беше гол, Конан нямаше никакво желание да провери това. Зад него вратата се затвори.

Противникът се спусна напред невероятно бързо за човек в такава тежка ризница и поряза хълбока на Конан. Кимериецът кръстоса китки и извъртя сабята, за да блокира втория удар. Стомана

се удари в стомана. Конан вдигна сабята си нагоре, описа широк кръг и я стовари върху рамото на мъжа, който се олюля, но ризницата му беше достатъчно здрава и издържа удара. Двамата мъже повторно заеха отбранителни стойки.

Човекът с ризницата повторно нападна, уверен в надеждната си защита. Този път Конан не контрира със сабя, нито се отдръпна, а пусна оръжието си и хвана с две ръце изнесената напред китка на противника си, после извъртя ръката му, докато тя изпусна сабята, и я изви надолу и назад.

Мъжът безуспешно се мъчеше да се освободи. Кимериецът мина зад него и изви ръката му още по-силно. Чу се силно изщракване и Конан разбра, че рамото е излязло от ставата. Беше безполезно да удря със сабя човек в такава ризница, но същият този човек можеше да бъде преборен така лесно, както и без подобна изкуствена защита. Конан пусна ръката му, хвана шлема с две ръце и завъртя главата, докато тя се обърна към гърба. Този път не можа да чуе нищо през стоманата, но освен ако вратът на мъжа не беше гъвкав като на кукумявка, той беше мъртъв. Конан пусна безжизнения труп и той изтрака на пода.

Вече можеше да огледа обстановката. Кръглата стая беше може би с диаметър десет крачки, с високи стени, над които имаше галерия. В момента покрай парапета ѝ се бяха струпали хора в пъстроцветни облекла. Сребърните им очи светеха от задоволство от току-що видяното зрелище.

— Браво, герою — каза някой и Конан разпозна гласа на Сариса. — Сега по-добро ли беше от боя с необучени роби? Това бяха елитни телохранители на господаря на Преместващата се страна.

Един мъж, облечен в златни дрехи, ѝ каза:

— Позволи ми да пусна трима души. Той положително няма да може да се справи едновременно с трима от моите хора!

— Не — отговори Сариса. — Следващия път трябва да опитаме нещо различно. Какво да бъде?

Между зрителите настъпи врява. Конан видя, че посред тях е коленичила Елкуина, все още покрита само с украшения. Конан побесня, защото видя по нежното ѝ тяло червени белези от удари с пръчка. Китките ѝ бяха вързани за парапета с неизменните вериги. Гневът, изписан на лицето ѝ, беше не по-малък от неговия.

— Не можете ли поне да му дадете някакви дрехи? — извика тя.

— За какво? — каза предизвикателно Конан. — Аз имам повече с какво да се гордея, отколкото всеки мъж тук.

— Колко очарователно примитивен — отбеляза един от среброоките мъже. — Може ли да върши нещо друго освен да се бие?

Конан го викна с ръка.

— Слез долу, глупако, и ще ти покажа как изкормвам риба.

Избухна весел смях. Конан огледа парапета. Беше високо, за да скочи направо над него, но можеше да се хване с ръка и да се прехвърли. После щеше да избие лесно тази тълпа изроди и да освободи Елкуина. След това единствената им грижа щеше да бъде да намерят начин за измъкване от това място.

Планът беше много привлекателен, особено в частта си да изколи тези среброоки злодеи, които не се задоволяваха просто да убият жертвата си, а трябваше и да я унижат. Той реши да убие най-напред онзи със златните дрехи. В началото беше решил да започне със Сариса, но някаква вродена придирчивост винаги му пречеше да убива жени, колкото и лоши да бяха.

Без предупреждение Конан се затича с бързината на тигър право към стената и също като тигър скочи нагоре и се хвана за парапета. Сабята му беше много тежка, за да я държи със зъби, така че само едната му ръка беше свободна, а с нея едва ли щеше да се хване достатъчно здраво за парапета, за да се издърпа нагоре. Чу как всички горе ахнаха и в момента, в който сграбчи парапета, мушна със сабята си напред, но тя не достигна до изненадания мъж. Внезапно от ръката през цялото му тяло премина силен удар и той отскочи назад, далеч от парапета. Такова нещо не беше изпитвал никога. Конан се стовари в безсъзнание върху студения, окървавен каменен под.

Когато се свести, все още беше в кръглата стая, но зрителите си бяха отишли. Знаеше, че болката му не се дължи на падането, че е последица от някакъв ужасен, невидим удар, дошъл от парапета в момента, в който го беше докоснал. Усети вкус на кръв в устата си и се изплю на пода.

Двамата убити от него мъже бяха отнесени. На пода имаше куп предмети и той отиде да ги разгледа. С изненада установи, че са неговите дрехи и принадлежности.

Конан бързо се облече и привърза ремъците на личното си снаряжение. Бяха върнати дори украшенията му, включително масивната гривна, подарена му от Елкуина. Въпреки по-раншното си самохвалство, облечен Конан се почувства значително по-добре. Пъхна сабята в ножницата и наложи шлема върху разчорлените си черни къдрици. Вече всичко, с което беше дошъл в замъка, беше на него. Тежкото му наметало и зимните дрехи бяха някъде в гората с Рерин. Сега трябваше да намери изход от тази арена.

Очевидно те не възнамеряваха да го държат в тази стая, защото как щяха да се забавляват с него? Никоя от няколкото врати на арената не беше отворена. Той огледа коварния парапет. През цялото време ли беше опасен? Много от зрителите се бяха облегнали на него, а Елкуина дори беше вързана за парапета. Може би магията, заложена в него, бе задействала само когато той се хвана? Имаше един-единствен начин да разбере.

Конан изтича до стената и скочи към парапета. Този път сабята му беше в ножницата и можеше да се хване с две ръце. Конан се изтегли над парапета с едно-единствено движение, без да почувства никакъв парализиращ шок. Озова се на кръгов балкон близо до една врата. Без да се колебае, размахвайки сабята си, Конан мина през нея. Този ход беше толкова добър, колкото и всеки друг. Той не възнамеряваше да напуска замъка без Елкуина, дори ако трябваше да претърси всички стаи.

Както и преди, Конан изпитваше натрапчивото чувство, че е наблюдаван. Зачуди се какви ли развлечения си намират среброоките, когато нямат пленници за измъчване. От друга страна, те бяха цивилизовани. От трета, не притежаваха качества на бойци, но пък се възхищаваха, когато ги откриваха у други. Е, преди да го убият щеше да им покаже нещо, на което наистина щяха да се възхитят.

— Какво ще бъде следващото ви развлечение? — извика Конан. — Убих адския ви скорпион, убих бойците ви. Какво друго искате да видите как умира, страхливи евнуси?

Продължи по избрания коридор покрай много врати, всичките отворени. Не видя нищо интересно в стаите и залите. По друго време може би щеше да ги разгледа по-отблизо, защото те бяха пълни с богатства, но за първи път през живота си Конан не се интересуваше

от плячка. Той търсеше Елкуина, искаше да я измъкне от това място и да я върне в реалния свят.

Търсенето му го отведе до една голяма зала, от която тръгваха много коридори. В центъра на залата лежеше Елкуина, гола. Украшенията бяха свалени от нея, китките и глезените ѝ бяха завързани. Тя не помръдваше.

Конан спря на прага на залата. Умееше безпогрешно да открива клопките. Не се съмняваше, че ще бъде нападнат или при влизане, или при излизане. Сега, изглежда, разполагаше с много малко време и трябваше бързо да обмисли следващия си ход. Жената беше в несвяст. Не личеше да е вързана, просто лежеше върху куп коприни, приютили нейната собствена копринена голота. Каква беше хитростта на среброоките този път?

Конан се усмихна. Със сигурност никое от неговите хладни оръжия нямаше да може да пререже въжетата, с които беше завързана кралицата. Значи трябваше да я носи. Но това означаваше, че ще се лиши от едната си ръка и в значителна степен от подвижността си. Е, ако те си мислят, че това ще го спре, значи малко познават кимерийците изобщо и него самия в частност.

Конан влезе в стаята и отиде до мястото, където лежеше кралицата, като човек, който от нищо не се бои. Хвана я, метна я на лявото си рамо и я плесна леко по красивия задник.

— Не се страхувай, Елкуина, скоро ще те измъкна оттук.

— Ще повярвам, когато го направиш — каза тя с глас, приглушен от вълчите кожи, покриващи гърба на Конан. — Но на един прост боец не се разрешава да докосва кралицата си по такъв неприличен начин.

— Дойде на себе си, а? И езикът ти също. Кълна се във всемогъщия Кром, ти си най-докачливата мома, която е докосвала ръката ми, свикнала да държи сабя. Аз те последвах в Страната на демоните, убих чудовища и хора заради теб, а ти, вместо да си благодарна, се оплакваш от едно малко пошляпване по кралския си задник. След боя с пръчки то сигурно изглежда като милувка.

— Пусни ме, нескопосна маймуно! — Тя започна да се върти върху рамото му.

— Ако го направя, как ще мога да те изнеса оттук?

— Тогава поне ме носи така, че да мога да виждам и да дишам, вместо да мириша отвратителната ти вълча кожа.

— Няма да ми е удобно за носене. — И така я шляпна по задника, че тя изпищя. — Сега стой мирно и ме остави да те спася. — Елкуина се задърпа и той я стисна по-здраво.

— Да ме спасиш! Ти, идиот такъв, ти влезе в клопка, която всяко дете би видяло!

— Знам — каза Конан с непривично за него търпение. — През живота си съм влизал в много клопки и от всички съм успявал да изляза. Или най-малкото да изпълзя. Сега ми кажи къде се събират тези хора, за да правят магиите си?

— Къде се събират ли? Не искаш ли да се махнем оттук?

— Стига си приказвала. Те искат да направя опит да те спася. Който и път да избира, ще бъде изпълнен с опасности. Във всеки случай мразя да оставям зад гърба си живи врагове. Казвай къде мога да ги намеря?

Тя шумно въздъхна.

— Ти си смел човек и голям глупак. Имир да ме прокълне, ако някога отново наема боец като тебе. Трябва да се изкачиш в голямата централна кула. Това е всичко, което знам за този замък. Там Сариса и нейните приятели измъчват с камшици и други инструменти нещастните си роби. Според мен пак там изпълняват и отвратителните си ритуали. Пълно е със странни магьоснически неща, а на стената има някакъв голям предмет, приличен на огледало. В него виждат всичко, което става в замъка.

— Аха, точно това ни трябва. Да тръгваме! — С Елкуина на рамо Конан огледа вратите, през които се излизаше от стаята. Великолепното му чувство за ориентация му подсказа коя от тях води към центъра на замъка и той бързо изскочи от залата.

— Къде изчезнаха? — попита нетърпеливо една от жените.

— Скоро ще се появят — увери Сариса събралите се.

Всички гледаха съсредоточено в голямото огледало, което за по няколко секунди им показваше коридорите на замъка. Варваринът беше излязъл неочаквано от стаята, където Сариса беше оставила Елкуина. Без съмнение доскорошният им пленник трудно би могъл да се ориентира в замъка. Откакто беше напуснал стаята, не го бяха виждали.

Всеки един от присъстващите в залата отговаряше за определен възможен път за бягство извън замъка. Всеки беше приложил много творчество за охрана и залагане на капани по пътя, който пазеше. Имаше много облози за това кой от тях ще хване кимериеца, колко далече ще успее да отиде той и колко време ще мине, докато умре.

Разбира се, бяха определени и някои основни правила. Не трябваше да се използват отровни газове, нито магии, срещу които обикновен човек като него беше безпомощен. Пленникът трябваше да има някакъв макар и илюзорен шанс да си пробие път с бой, тъй като това умееше да върши най-добре и с това най-много ги развличаше. Ако успееше да преодолее всички прегради, да оцелее и да си пробие път, Сариса щеше да има привилегията да го убие по начин, който си избере. Но нямаше да му позволят да избяга нито с Елкуина, нито без нея. Това щеше да развали играта.

— Защо не се появява? — каза един мъж, прикривайки с ръка прозявката си. — Цялото това чакане започва да ми омръзва. — В огледалото се появи коридор, блокиран от отвратително изгладняло същество с пипала, очакващо жертва.

— Мен ли чакате?

Сбраните пред огледалото се обърнаха към главния вход на залата. Там стоеше Конан с голата Елкуина, все още провесена на рамото му. Докато те гледаха стреснати и безмълвни, Конан свали Елкуина и я постави така, че тя да вижда всичко.

— Е, ти наистина ни развали играта — надупи се Сариса.

— Във всеки случай правех всичко, за да играя по вашите правила — отвърна Конан.

— Мога да го убия — намеси се Хаста, вдигна ръка и се наклони да направи заклинание.

Но преди да започне, Конан прекоси разстоянието, което го отделяше от него, заби сабята си в черепа му, измъкна я и замахна още два пъти. Двамата мъже от двете страни на Хаста паднаха с писък.

Останалите, изглежда, бяха оглупели, неспособни да разберат, че всъщност са атакувани физически от по-ниско развита форма на живот. Конан уби още трима преди някой да се сети да побегне. Кимериецът убиваше с такава бързина и точност, че по-раншният му бой изглеждаше като упражнение. Онези, които успяха да се измъкнат от стаята, се спасиха. Другите бяха безмилостно избити.

Но един, по-точно една, не избяга. Конан, бършейки сабята си от странната на цвят кръв, отиде в центъра на стаята. Там седеше Сариса и галеше обезобразената глава на брат си.

— Ти го уби — каза тя беззвучно.

— Трябваше — отвърна Конан без състрадание. — Много жалко, че ти беше потънала в скръб. Пропусна чудесно зрелище. — Той посочи към странно натъркаляните тела с обърнати нагоре лица. Сребърните им очи бързо губеха блясъка си.

— Трябва да се погрижа за погребалния ритуал на моя брат — каза Сариса.

— Можеш да го направиш и по-късно — отсече Конан твърдо. — Ако те оставя жива.

Той сграбчи дрехата на Хаста и със силно движение хвърли трупа право в голямото огледало. То се разби с трясък, от който замъкът се разтърси до основи. Конан дръпна Сариса и я изправи.

— Покажи ни най-краткия изход оттук, ако искаш да живееш! — изкрещя Конан.

Онемялата Сариса се запрепъва към изхода на залата. Конан вдигна Елкуина, но този път я държеше така, че да може да вижда къде отива.

— Кажй й да ме развърже — обади се Елкуина, този път без да му се присмива.

— Засега предпочитам да останеш завързана — отвърна Конан.

Сариса ги заведе до една врата и оттам надолу по дълга, виеща се стълба. През цялото време Конан я държеше под око. Знаеше, че тя ще се опита да убие и двамата; единственият въпрос беше кога ще го направи.

За негова изненада тя ги заведе до малък вход, от който излязоха на моравата извън стените на замъка. Конан опря острието на сабята си в гърба на Сариса.

— Сега отиваш в гората, а ние ще вървим подире ти. Следя внимателно ръцете ти, жено. При първия опит да направиш магия с глас или с ръце, ще те заколя, както заклах и брат ти.

С изправен гръб и с ръце, притиснати до тялото, Сариса ги поведе към гората. Дърветата бяха гъсти и преплетени и Сариса забави ход, но Конан я накара да измине още неколкостотин крачки, като я мушкаше в гърба всеки път, щом тя забавяше крачка.

— Вече можеш да спреш — каза Конан, когато реши, че са достатъчно далеч от замъка.

Между дърветата се показва тъмна, закачулена фигура, носеща в ръце с някакъв вързоп.

— Елкуина! — изплака Рерин развълнувано. — Значи той наистина те измъкна жива и здрава!

— Горе-долу — отвърна Елкуина нацупено. Конан я остави на тревата. — Ако в този вързоп имаш нещо, с което да ме покриеш, ще ти бъда благодарна, стари приятелю.

Конан не сваляше очи от Сариса, която от разбиването на огледалото не беше проявила никакъв признак на емоция и не беше продумала ни дума.

— Не зная какво да правя с тази, старче — каза Конан. — Ако я пуснем, с нейните магии тя ще ни скрои някой номер. И все пак не можем да я държим с нас.

— Не се страхувай — промълви Сариса с мъртвешки глас. — Когато счупи голямото огледало, ти уби мен и моите хора. Душата на цялата моя раса живееше в този древен артефакт. А ти поради своето варварско невежество го разби.

— Ха, невежество! — изръмжа Конан. — Ако знаех, че това е начинът да убия всички ви, щях да го счупя още при първа възможност. Това можеше и да не се случи, жено. Ако ти се беше отнесла с доброта към Елкуина, ако всички вие не бяхте се опитали да ме използвате за свое развлечение, ние щяхме да поемем към дома си, твоят брат щеше да е жив и ти щеше да си имаш своя замък и твоите проклетни развлечения. — Конан не беше човек, който да проявява ненужно съжаление към онези, които сами са виновни за собствените си нещастия.

— Тя казва истината — потвърди Рерин. — Магическата ѝ аура е изчезнала.

— Позволи ми да се върна в замъка, за да умра заедно с моите хора — каза Сариса.

— Добре — съгласи се Конан и пхна сабята си в ножницата. — И без това вече не си ми нужна. — Той повече не ѝ обърна никакво внимание, а тя се обърна и бавно тръгна към замъка.

Когато Сариса си отиде, Елкуина се обърна към Рерин:

— А сега, стари приятелю, имаш ли някаква магия, с която да развържеш тези връзки?

Рерин се наведе, разгледа връзките, с които бяха завързани китките и глезените на Елкуина, и попита:

— Опитайте ли с нож?

— И през ум не ми мина — призна Конан, извади камата си, разряза връзките и те паднаха на земята.

— Не си помисли за това? — изкрещя Елкуина. Плътна червенина покри лицето ѝ и се спусна към гърдите. В своя гняв тя изглежда, за момент беше забравила голотата си. — Значи нарочно ме остави завързана, за да можеш да се държиш с мен както си искаш!?

— Може да си кралица — заяви Конан, — но когато става дума за битки, ще си траеш.

— Глупак такъв! Какво щеше да стане, ако те бяха убили, докато бях завързана! Това мина ли ти през ума?

— Сигурен съм, че щеше да се справиш по най-кралски начин, както и преди да те намеря.

— Гледайте! — извика Рерин, за да спре препирнята, която застрашаваше да се превърне в гражданска война между кралица и боец.

Те погледнаха натам, накъдето им сочеше магьосникът. Огромният замък беше започнал да се топи, или по-скоро да се разпада, очертанията му бяха размазани, сякаш всичко беше омекнало, смаляваше се и изчезваше.

— Прилича на медуза, изхвърлена на брега — каза Конан и се почеса по брадясалата буза.

— Сигурно тяхната магия го е поддържала — каза Рерин, после се втренчи в брадата и мустаците на Конан. — Колко време прекарахте вътре?

— Може би три или четири дни — отговори Конан озадачен.

— Не — възрази Елкуина. — Най-малко девет или десет.

— А пък аз, откакто Конан се изкачи по стената, прекарах тук само една нощ. В Страната на демоните дори времето тече необичайно.

— Трябва бързо да намерим пътя за вкъщи — настоя Елкуина. — Това място ме ужасява, пък и се безпокоя за хората си. Какво ли може да им се е случило?

— Аз пък съм гладен — каза Конан. — Рерин, наклади огън. Скоро ще се върна с дивеч. — И той се шмугна в храстите.

Когато огънят се разгоря, Рерин седна до Елкуина, която се бе загърната с неговото наметало, и попита:

— Какво ще кажеш сега за наемника си?

— Той е като герой от легендите, но е толкова буен, и независим, че се чудя дали служи на мен, или задоволява някаква своя собствена прищявка.

— И все пак е човек с възможности. Ти имаш нужда до теб в двореца да седи крал, а никой от съседните ни крале не ти подхожда. Всеки от тях ще бъде по-лош от този кимериец. Той не притежава кралство, което да погълне нашето, а застане ли начело на твоето войнство, няма да се страхуваш от никакви врагове.

— Може би ще го търпя известно време — отвърна Елкуина, — но някоя нощ, докато спи, вероятно ще го убия.

ДЕСЕТА ГЛАВА

УХАЖВАНИЯТА НА СЕВЕРНИТЕ КРАЛЕ

Тунгианският крал Одок, увил кръглото си туловище в дебели кожи, си духаше на ръцете. Зад него стояха подобрани бойци, а до него в снега беше забито ловно копие. Чакаха големия елен, който гончиите трябваше да прекарат покрай тях. Отдясно се чу звук от мачкане на храсти.

— Еленът идва! — извика племенникът на краля.

— И сам чувам, глупако — отвърна Одок.

Той вдигна тежкото си копие и се приготви. Според старинния обичай кралят пръв трябваше да хвърли копие, а подир него всеки според ранга си.

С облак изригващ мръсен сняг изпод копитата чудесното животно изскочи от храстите. То въртеше очи, изплезило език от умора и страх. Зад него гончиите викаха и тракаха, насочвайки го към чакащите благородници.

Когато тежко стъпващото животно мина покрай тях, кралят пристъпи напред и с всичка сила хвърли копието си. Хвърлянето беше мощно, но несполучливо — острието се отплесна от клонестите рога на елена и животното спря, разтревожено от непривичния удар.

Докато Одок проклинаше, изпаднал в безсилен гняв, еленът се обърна към ловците и с ниско наведена глава се спусна право към тях. Сега животното представляваше много трудна цел. Племенникът на краля, младият Леовигилд, пристъпи напред, направи три крачки, замахна и хвърли копието си. То се насочи безпогрешно към елена, мина покрай рогата и главата и се заби в гърдите под врата. С прерязана шийна артерия и пронизано сърце голямото животно се строполи и зарита безпомощно.

Младият мъж стоеше усмихнат, а околните заръкопляскаха, възхитени от прекрасния удар. Внезапно всички млъкнаха, защото кралят отиде при племенника си с изкривено от ярост лице и със силен удар го повали на покритата със сняг земя.

— Нахално малко паленце! Аз щях да го понижа, ако ти не ми беше бутнал ръката! Мислиш ли, че не забелязах твоето нахалство! Ти ми отне елена, както искаш да ми отнемеш и трона!

Бойците притихнаха при това несправедливо избухване. Всички знаеха, че никой не стоеше близко до краля и че той не беше улучил целта поради собствената си несръчност, но никой не се осмели да го изобличи. Тези яростни избухвания на Одок ставаха все по-чести с отслабването на силата му поради старост и прекомерно чревоугодничество.

— Несправедлив си, кралю — каза Леовигилд. Лицето на младежа беше бледо от нанесената обида, но той не помръдна от мястото си. — Аз хвърлих копието си, защото беше мой ред. А и всички знаят колко вярно съм ти служил.

— Погрижи се да ми служиш също така и занапред, паленце — каза Одок с възмутително презрение. — Ще мине още много време преди Имир да ме прибере в своите селения и ти да седнеш на моя трон.

Кралят се обърна и високомерно се отдалечи. Той би желал да убие своя племенник, както беше убил всички други съперници за трона, включително и собствените си синове. Но обичаят изискваше да определи наследник, а Леовигилд, единственият син на убития му брат, беше последният останал мъж от кралския род. Ако убиеше момчето, царедворците щяха да се почувстват свободни да се отърват от Одок и да изберат на мястото му някой измежду тях. Докато беше дете и юноша, момчето не беше заплаха за него, но сега вече беше мъж и Одок трябваше да направи нещо с него.

Някои от бойците понечиха да помогнат на Леовигилд да стане, но той отмахна ръцете им.

— Не трябваше да допускам такъв удар дори и от краля — каза младежът. Чувстваше се унижен пред бойците.

— Какво можеш да направиш, освен да споделиш съдбата на мъжете от твоя род? — рече един прошарен царедворец. — Трябва да изчакаш благоприятния момент, дете. Той няма да се забави много.

Вечерта, след пиршеството, Одок отпрати от залата всички освен най-близките си бойци. С рогове пълни с вино те очакваха да чуят

думите на своя господар. Дебелото му тяло изпълваше големия трон, малките му свински очички бяха потънали в тлъстина. Очите му за момент се спряха върху Леовигилд. Младият човек отвърна смело на погледа му. Леовигилд беше красив русокос мъж, къса мека руса брада обграждаше волевата му челюст. Очите му бяха ясни и сини, за разлика от помътнелите, кръвясали очни ябълки на краля. Одок завиждаше на младостта, силата и красотата на младежа толкова, колкото се страхуваше от неговата амбиция и начина, по който бойците все по-често се обръщаха към Леовигилд за съвет и одобрение.

— Бойци мои — започна кралят, — време е да изготвим планове за бъдещето на кралството. Вече години наред ни заплашват два неприятелски народа: камбрийците на кралица Елкуина и торманците на Тотила. — Той почти изсъска последните думи, опитвайки се да прикрие страха си от Тотила с маска на презрение. Завиждаше на начина, по който Тотила, обикновен главатар на разбойници, беше успял да превърне своята банда в силно кралство, докато той самият, наследил кралство от баща си, едва успяваше да го поддържа с убийства и коварства. — Разбира се, аз отдавна щях да унищожа и двамата, ако не бяха техните проклети магьосници, Рерин и Илма. Нека турим край на приказките, че съм неразумен човек. Аз предложих на кралица Елкуина почтен брак. С нейните земи и хора присъединени към моите, никой от двамата ни нямаше да се страхува от никакъв враг. Но прие ли моето предложение тази неразумна жена, както сториха това първите ми три жени? — Той огледа царедворците си и удари с юмрук по страничната облегалка на трона. — Не, не го прие! Тя се държи така, сякаш аз, Одок, крал на тунгианците, съм някой нещастен роб, а не могъщ крал, чийто род може да се проследи до самия бог Имир! — Кралят с усилие се успокои, после продължи: — Аз понесох това унижение и високомерие с търпение, каквото никой друг мъж не би проявил. Сега обаче вече настъпи време да се действа. Преди няколко седмици научих, че Елкуина е изчезнала при неестествени обстоятелства. — При тази новина царедворците засушукаха. — Не се съмнявам, че това е дело на любимия магьосник на Тотила, Илма. Хората на Елкуина са се затворили зад оградата си от колове и са без водач. Между тях няма човек с кралска кръв, затова те чакат да се върне кралицата. Мисля, че ще има дълго да чакат. Сега е моментът да ги нападнем и завладеем, преди това да стори Тотила.

Сред присъстващите бойци се чу силно одобрително ръмжене. Каквито и да бяха техните съмнения относно странното поведение и отслабващата сила на краля, те бяха уверени в неговата алчност и хищническите му инстинкти. А тези качества те всички одобряваха. През младежките си години Одок беше добър военачалник и може би в този негов план имаше нещо от някогашната му мощ. В края на краищата кралете живеят като ограбват съперническите им крале и по-добре тунгианците да погълнат камбрийците, отколкото това да сторят омразните торманци.

— Не съм съвсем сигурен, че това е най-добрият ход, чичо — каза Леовигилд. Стариият крал го погледна с неприкрита омраза, но младежът продължи безстрашно: — Според мен е подло да нападнем народа на кралица Елкуина, докато нейната съдба е неизвестна. Великите народи не трябва да се отнасят по такъв начин един към друг.

— Така ли? — отвърна Одок със застрашително благ глас. — И все пак точно това е начинът, по който винаги сме се отнасяли помежду си тук, на Север, и ние благородниците, и обикновените хора. Слабите биват поглъщани от силните. Така стоят нещата, както аз съм ги научил от моя баща и той от неговия, и така е било винаги от времето на войните между боговете и великаните.

При тези думи мнозина кимнаха, защото като се изключеше силата, традицията беше единственият закон. Въпреки това имаше и други, които искаха да чуят какво има да каже Леовигилд.

— Аз мисля, че това е неразумно. Съгласен съм, че е добре да сме силни и жестоки, защото иначе как може един народ да оцелее? Но според мен е добре да бъдем и разумни и да проявяваме по-голяма прозорливост. Ето моя съвет: ако сега отворим война на камбрийците, и двата народа ще загубят бойци и ще бъдат по-слаби, когато избухне неизбежната война с Тотила. Вместо това защо не проводим пратеници при камбрийците и да им предложим съюз срещу Тотила до завръщането на Елкуина? Това може да доведе до два еднакво добри за нас резултата: ако Елкуина не се върне, след време камбрийците ще трябва да те признаят за свой крал, тъй като няма да имат крал, и ще се бият на наша страна. Ако ли пък Елкуина се завърне, как ще може отново да отхвърли молбата ти, след като си бил спасител на нейния

народ? Всъщност именно нейният народ ще поиска и тя ще трябва да те вземе за съпруг.

Тези мъдри думи, изречени от един толкова млад човек, бяха посрещнати с голямо одобрение.

Ако не беше това бурно одобрение и ако момчето беше споделило насаме с Одок този план, той може би щеше да го приеме и да го представи като свой. Но сега това само увеличи гнева му.

— Женски думи, думи на слабак! Ще приемат ли свирепите тунгианци думите на такъв глупак? Такъв страхливец не може да принадлежи на кралския род... и аз ще те премахна от него! — Одок скочи и понечи да измъкне сабята си, но царедворците се спуснаха, спряха го и го върнаха насила на трона.

— Най-добре е да се махнеш оттук, момче — каза един старец на Леовигилд. — Няма да позволим на краля да те нарани, но не можеш да останеш тук повече.

С посивяло лице Леовигилд излезе от залата. След малко Одок се успокои и царедворците го пуснаха.

— Това момче ме изкарва от кожата ми — промълви най-последно кралят. — Най-добре е да го изгоним. Той е толкова коварен, колкото и страхлив. Благодаря ви, че ме спряхте — добави той лицемерно. — Не бих искал да пролея кралска кръв, па макар и на един толкова непочтен човек.

Бойците посрещнаха думите му с красноречиво мълчание.

— Но какво ще правим с традицията, кралю? — попита един начумерен мъж. — Сега нямаш наследник. Народът иска да има наследник за трона, иначе може да възникнат безредици.

Одок притеснено се размърда на трона.

— Нима мислиш, че съм толкова стар, за да не мога да реша този въпрос както трябва? Щом решим проблема с камбрийците, ще си взема нова жена — било Елкуина, било някоя друга. И до една година ще имате наследник, кълна се.

— Това ни радва, кралю — каза същият мъж. Одок не беше сигурен дали в гласа му няма подигравка. — Обаче какво ще правим с онзи чернокоп боец на Елкуина, за когото чухме? Дали този човек няма да ни създаде неприятности?

Щастлив, че е избягал от темата за наследник, Одок отговори:

— Разговарях с търговеца Дооз за този човек. Той е просто обикновен наеман войник, авантюрист, далеч от своята родина, без приятели и роднини тук. Изглежда, притежава някакви умения да борави с оръжия и с малко късмет е успял да съсече Аджилулф. Чух също, че е изчезнал през същата нощ, през която са изчезнали Елкуина и магьосникът Рерин. Това е още едно основание да нападнем сега. Камбрийците са изгубили своята кралица, най-добрия си боец и магьосника си. Кога отново ще ни се удаде такава възможност? — Той погледна наоколо и видя единствено лица, жадуващи за бой. — Погрижете се да наточите оръжията си. — После се обърна към най-доверения си васал, Уедга: — Иди по всички отдалечени имения и събери бойците. Вече много години как не сме водили война през зимата, затова им напомни всеки да си носи сушена храна най-малко за две седмици. След това ще пируваме със запасите на камбрийците!

При тези думи се чу бурен рев и нещастният Леовигилд за момент беше забравен. Одок се облегна на трона и се усмихна доволно. Малко бяха проблемите, които не можеха да се решат с война и перспектива за плячка.

Леовигилд язди много часове, без да знае накъде се е запътил. Никой от двореца не го преследваше, никой не го беше безпокоил, докато товареше малкото неща, които притежаваше. Бързата смърт от ръката на хората на Одок може би беше за предпочитане. Той беше изгнаник, прогонен от родното огнище и от двореца, лишен от защитата на племето. На Север човек без род или семейство фактически беше осъден на смърт.

Малкият му рунтав кон търпеливо газеше снега, от ноздрите му излизаха две струи пара. Гривата и опашката метяха снега, когато животното нагазваше в големите преспи; копитата му хрущяха по твърдата кора, образувала се през големия студ.

Къде можеше да отиде? Имаше два коня, сабя, добре изработени от бронз шлем и ризница. На товарния кон бяха ловджийските и официалните му дрехи, две дълги копия за промушване, едно късо копие за хвърляне и боядисаният дървен щит, украсен с пера. Това, заедно с дрехите на гърба му, беше цялото му имущество. Нито за миг не му мина мисълта да потърси защитата на някой земевладелец и да

се наеме като работник. Гладуването беше за предпочитане. Един въоръжен боец с кралска кръв винаги би могъл да се присъедини към бандата на някой главатар. Това поне щеше да бъде достойно, но трябваше да стане далеч отгук, а сам човек едва ли можеше да оцелее през едно дълго зимно пътуване. Освен това той бе законен наследник на краля на тунгианците и нямаше никакво намерение да се отказва от това си право.

Мрачните му мисли се насочиха към Елкуина от Камбрез. Според съобщенията тя сега беше също беше в някаква форма на изгнание. Ако причина за това бе отвратителният Илма, положението на Елкуина беше много по-ужасно от неговото. Леовигилд никога не я беше виждал, но беше чувал да казват, че била много красива. Мисълта за женитбата на такава хубавица с неговия чичо беше отблъскваща, макар че почитта и лоялността му забраняваха да изрази тази си мисъл, докато беше в двора на Одок.

Леовигилд не искаше да среща нито торманците, нито камбрийците. Времената бяха по-несигурни от обикновено и нямаше никакъв закон, който да защитава самотните странници. Ако го хванеха в плен, сигурно щяха да искат да се позабавляват с него преди да го убият, а пък страхливите в боя често са адски изобретателни при измъчване на пленници...

Леовигилд си спомни за една малка долина сред хълмовете на север. Беше я открил преди години, когато ловуваше самичък. Беше необработена и се простираше покрай лошо определената граница между земите на камбрийците и тези на торманците. Ако можеше да се промъкне покрай двата народа, без да го открият, би могъл да намери място да се скрие и може би да се наеме при някой малък главатар, докато дойде време да се върне, за да потърси наследствените си права. Одок сигурно нямаше да живее още много.

Тази нощ той спа на земята близо до долината. Мястото беше диво, посещавано единствено от ловци или пастири, които търсеха изгубен добитък. С кремъка и огнивото, скътани в торбичката на колана, накладе огън. Малка беше вероятността да бъде видян от някого на това диво място.

Тъкмо се канеше да си легне в топлите наметала, когато съгледа между дърветата край долината да трепкат призрачни светлини. Ръката му инстинктивно легна върху защитния амулет, окачен на врата му, и

той бързо произнесе заклинание, което да го предпази от злото. Светлината не се приближи и не изглеждаше по-опасна от огъня пред него, който се беше превърнал в малка купчина въглини.

— Имир! — промърмори Леовигилд шепнешком. — Нима съм дете, криещо главата си от страх да не му отрежат къдриците?

С кратък, пресилен смях Леовигилд се уви в наметалото си и скоро заспа. Нищо не го безпокоеше, но сънят му беше на пресекулки, нарушаван от неясни, тревожни видения.

Следващата сутрин, възседнал отново коня си, Леовигилд се взираше в потъналата в растителност долина. Там снегът беше малко, поради плътния покров от дървета. Въпреки това мястото изглеждаше лошо. Трябваше да положи доста усилия, за да накара конете да влязат в тази обрасла долина. Когато по-рано беше идвал тук, не беше на кон, а и беше посред лято, но дори и тогава тъмнината на клисурата го потискаше. Преди години, като юноша, беше прекарал цяла сутрин в преследване на един ранен елен, а после, когато следите на елена свършиха в кръв и смачкани храсти, бързо се беше върнал. Някакъв ужасен хищник живееше в долината, но сега Леовигилд беше вече зрял мъж и по-добре въоръжен.

Въздухът беше неподвижен и по-топъл, отколкото извън долината. Растителността също беше различна. Тук вместо бор и ела преобладаваше широколистният дъб. Дърветата бяха още млади, но много нагъсто. Навътре младата гора проредя и язденето стана по-леко. Дъното на долината беше неравно, в средата, по песъчливо дъно, течеше малък поток. Гъстата растителност от млади дървета и лози, големите, покрити с мъх скали — всичко това придаваше на долината някаква неподправена красота, помрачавана от тъжния полумрак.

Леовигилд се оглеждаше за дивеч, за да попълни оскъдните си запаси в дисагите, но не видя много следи от големи животни, а дребните спяха зимен сън. Въпреки това Леовигилд държеше лъка си опънат, хванал увитата с кожа ръкохватка от тисово дърво.

Вече започваше да съжاليا за решението си да дойде в тази долина. Хората на Тотила и Елкуина наистина никога не биха го срещнали тук, но имаше вероятност да срещне дракони и гиганти. Въображението му си представяше гъсталаците и пещерите, населени с вещици, а зад покритите с мъх скали му се привиждаха рунтави

джуджета, които се криеха да не ги съзре. Леовигилд се опита да се отърси от това несвойствено за него настроение.

— Приказки за сплашване на деца — промърмори той. — От хората трябва да се плаша, а не от таласъмните от древните легенди.

След като се поуспокои, Леовигилд подкара коня напред и скоро стигна до една голяма пряспа — първата, която срещаше, откакто беше влезнал в долината. После отведнъж се случиха много неща. Докато заобикаляше с коня пряспата, снегът избухна, запращайки надалеч бели буци.

Конят на Леовигилд отстъпи назад пръхтейки и хвърли на земята младежа с такава сила, че почти го зашемети. Над него се беше надвесило кошмарно същество: главата с формата на клин се издигаше високо на гъвкав хобот, дебел колкото човешко тяло. Немигащи очи с полегати зеници гледаха враждебно безпомощния Леовигилд и той знаеше, че няма никакви шансове срещу този звяр, съществуващ още от сътворението на света.

— Снежна змия! — ахна стъписаният Леовигилд.

Мнозина пътешественици твърдяха, че са виждали гигантски, покрити с бяла козина змии на север в горския пояс, където слънцето не изгрява половин година, нито пък залязва през другата половина, но той никога не беше чувал да се говори за такива змии в горите на неговия народ.

Товарният кон на Леовигилд побягна, но ездитният трепереше, парализираше от ужас, и докато Леовигилд лежеше неподвижен, примитивният мозък на змията беше привлечен от уплашеното животно. Тя отвори уста, от зъбите ѝ покапа жълта слуз и засъска върху снега. Звярът се стрелна напред и Леовигилд чу как пронизителното цвилене на обреченото животно секна, последвано от ужасния звук от чупене на кости.

С болезнени усилия младежът се повдигна, взрян в гърчещото се, покрито с бяла козина колело, от което се подаваха усуканите крака на неговия кон. Тръпки на ужас пробягаха по гърба му, когато змията отдръпна глава от гърчещата се маса и разтвори уродливите си челюсти. Главата на коня, после част от предницата изчезнаха в зейналата паст и младежът разбра, че чудовището възнамерява да погълне коня цял.

Разбра и че сега може да избяга. Макар и толкова огромно, на чудовището щеше да му е необходимо време, за да погълне цял кон. Той размърда ръце и крака. Нямаше нищо счупено, но всичко го болеше. Не можеше да тича, но можеше да пълзи, макар и мъчително, на ръце и колене.

Повлече се по земята, а змията се обърна, впери в него парализиращия си поглед и тръсна глава, опитвайки се да се освободи от трупа, но извитите назад зъби не го пускаха. Трябваше или да погълне коня, или да умре с трупа му между челюстите. Постепенно змията изгуби интерес към по-малката плячка и продължи да поглъща коня. Леовигилд се хвана за една малка фиданка, изправи се и изохка от облекчение, макар да се чувстваше така, сякаш върху му се беше стоварил дворецът на крал Одок. Докато се придвижваше бавно нагоре по склона на долината, направи равносметка на положението. Ако когато тръгна се чувстваше беден и изоставен, сега беше много по-зле. Имаше единствено дрехите на гърба си, сабята и ножа, и относително здраво тяло. Товарният му кон с останалите вещи беше някъде из гората. С малко повече щастие би могъл да си ги възвърне. Само мисълта, че можеше да завърши като храна на змията, го възпираше да прокълне лошия си късмет.

Леовигилд се спря да си поеме дъх, с мъка се наведе и докосна земята.

— Всемогъщи Имир, благодаря ти, че се отървах толкова леко — промълви младежът. Подозираше, че Имир не проявява никакъв интерес към неговите дела, но нямаше да му навреди, ако е в добри отношения с боговете.

— Благочестиво чувство за един толкова млад мъж — чу се глас.

Леовигилд се обърна, но не видя никого.

— Покажи се!

— Тук съм, пред теб.

Той се взря в полумрака на гората и съзря на няколко крачки пред себе си обрасъл с мъх камък със странно неправилен вид, подобие на човешко лице под дълги кичури лишеи, които се спускаха от върха на камъка. В дълбоките, потънали в сенки вдлъбнатини просветваха чифт немигащи очи. По друго време сигурно щяха да го побият тръпки от ужас, но толкова скоро след срещата със снежната змия му беше само любопитно.

— Що за същество си ти? — попита той.

— Бих могъл да ти задам същия въпрос, глупако.

Сега Леовигилд можа да види, че върху камъка седи малък, съсухрен, изкривен човек. Тялото му беше толкова усукано и неправилно, че приличаше повече на част от заобикалящата го гора, отколкото на жив човек, и дали беше покрит с парцаливи дрехи, коса или мъх беше също толкова несигурно.

— Аз съм Леовигилд, наследник на господарството на тунгианците. Една голяма бяла змия погълна ездитния ми кон, а товарният побягна и сека го търся.

— И какво те е накарало да дойдеш в това място, избягвано от хората още от времето, когато твоят род за първи път дойде на тези гористи хълмове? — Една несъразмерно голяма възлеста ръка се появи изпод парцалите и почеса кафявата като кора на дърво буза.

— Моята работа не те засяга. Търся проход нагоре по тази долина и възнамерявам да замина след два дни на север. Поне такава беше намерението ми. Загубата на конете може да ме задържи малко по-дълго.

— Може да ти се наложи да останеш много по-дълго, отколкото възнамеряваш — отвърна грозният малък човек.

Смутен, Леовигилд си спомни за старите легенди, които беше слушал като дете, за места неопознати от човека. Говореше се, че имало могили и хълмове, където непредпазливите пътешественици били привлечани от загадъчни светлини или музика да прекарат една-единствена нощ на празненство с мънички хора, а при зазоряване ставало ясно, че са минали двадесет или повече години.

— Ще се опиташ ли да ме омагьосаш? — Ръката му се премести върху дръжката на сабята. След срещата със змията Леовигилд не беше в най-добрата си форма, но не се съмняваше, че би могъл да победи това джудже.

Съществото са засмя и смехът му прозвуча като триене на два камъка един о друг.

— Отсрочката на смъртта е най-дългото забавяне от всички. Вашата човешка раса живее малко. — Съществото говореше спокойно като човек, който никога не се е притеснявал, че времето минава много бързо.

— Трябва да намеря товарния си кон — каза Леовигилд нетърпеливо. — Това е твоя долина и ще ти бъда благодарен, ако ми помогнеш да го потърся. Ако пък не искаш да ми помогнеш, поне не ми пречи. — Болезнено и сковано той се обърна и тръгна.

— Не бързай толкова, младежо.

Леовигилд се обърна и видя джуджето да слиза от камъка. Изправено, то стигаше едва до кръста му. По дългите му ръце се виждаха силни сплетени мускули и младежът вече не беше толкова сигурен, че ще може да го победи.

— Хайде да тръгваме и да намерим твоето животно. Гарантирам ти, че в тази гора няма да можеш да оцелееш сам.

Джуджето вдигна на рамо една тояга — дебела дъбова сопа, завършваща на края с топка и дълга колкото крака на Леовигилд, стара и излъскана от употреба. Държеше я с такава лекота, сякаш беше върбова вейка. Тръгнаха. Набитите крака на джуджето с лекота, придобита от дългия опит, стъпваха уверено върху неравния терен.

— Какъв човек си ти? — попита още веднъж Леовигилд. — Никога не съм срещал хора като теб, въпреки че живееш толкова близко до моята родина.

— Аз изобщо не съм човек. Аз съм нибелунг и моят народ живее по тези северни земи много преди да дойдат хората с дълги крака и кратък живот. Вашата раса рядко ни е срещала, защото ние искаме така. Тази долина има такъв вид, че малцина имат желание да идват насам, а онези, които лагеруват наблизо, биват измъчвани от необичайни сънища. Тези пък, които дръзват да влязат, бързо си отиват, изплашени от странни, необясними страхове.

— И с мен е същото — призна Леовигилд, като кимна. — Аз влязох само защото не посмях да мина през земите на моите врагове. — Думите излязоха от устата му преди да може да ги спре. Той нямаше намерение да разкрива положението си на беглец.

— Може да се окаже — каза малкият човек, — че ние, живеещите в тази долина, ще можем да ти помогнем. Аз се казвам Хюгин. Дръж се близко до мен, младежо Леовигилд. Много неща в тази долина, които ти се струват безобидни, за теб крият опасност.

— Вече се срещнах с една заплаха на това място — отвърна Леовигилд.

— Да. И ако ти не можа да съгледаш такова огромно същество като снежната змия, как ще можеш да видиш други, които са малки, но са също така смъртно опасни? — Рунтавите вежди на джуджето подскачаха нагоре-надолу като крила на прилеп.

— Как е дошло това същество в тази малка долина? — запита Леовигилд. — Това са същества от най-старите наши легенди и за тях се казва, че живеят само в страните на вечния сняг в най-далечния Север. — Те се покатериха върху купчина паднали дънери, свидетелство за някаква силна буря през отминалите години.

— Същества като това са останали по тези земи от древността — съгласи се Хюгин. — Някога те бяха много и широко разпространени. В далечното минало, забулено в тайните на времето, много по-отдавна, отколкото вие, хората, можете да помните, светът беше покрит с вечен сняг и дебели ледове. Тогава на земята господстваха същества като снежната змия и големи космати слонове, и гигантски бели човекоподобни маймуни. Снегът се оттегли на север и с него големите снежни животни. Съвсем рядко обаче някакъв древен инстинкт разбунва мозъка на някое от тези безпощадни същества и те идват на юг. След време пак се връщат на север, неспособни да понасят горещината или да си намират храна, която им харесва. Змията щеше скоро да се върне, но с твоя кон тя добре се е нахранила и сега ще прекара много дни в сън.

На Леовигилд му се струваше невероятно, че на не повече от един час път от двете страни на тази долина растат познатите му от неговата родина борови гори. Това беше отрязък от друго време и място, поставен сред привичната околна среда.

Не всички опасности бяха толкова чуждоземни, както снежната змия. Хюгин тихо му посочи гнездо с усойници в една дупка до малкия поток. Бяха от вид, който Леовигилд никога по-рано не беше виждал. Ако не беше предупреден, може би щеше да стъпи посред тях. От време на време стъпките в калта показваха, че все още са по следите на неговия товарен кон.

По обяд внимателно заобиколиха един гъсталак, от който идваше равномерно сумтене. Леовигилд не можа да се въздържа да не надникне, въпреки че Хюгин мълчаливо го предупреди да не се доближава. За своя изненада видя един спящ глиган, голям колкото бивол. Бивните бяха по-дълги от ръката му. Леовигилд съжали, че

копието за глигани не е в него, но добре разбираше, че всичките копия за глигани и всички мрежи в ловните хижи на Одок няма да са достатъчни, за да убият този ужасен звяр. Във всеки случай биха загинали много ловци.

Изведнъж Леовигилд се сети нещо.

— Хюгин, преди няколко дни кралицата на Камбрез изчезна. Казва се Елкуина и се говори, че е много красива. С нея може би е и един воин, грамаден чернокос чужденец, за когото съм чувал, че е необикновено сръчен със сабята. Да са се мяркали насам?

— Не — отвърна Хюгин. — Ако бяха дошли в тази долина, щях да чуя.

— Това е лошо — каза Леовигилд и на челото му се изписа разочарование.

Рунтавите вежди още веднъж се вдигнаха нагоре.

— За теб като че ли е много важно къде е тази красива кралица.

— Истината е, че бих дал много да науча къде е, ако все още е жива. Това е важно за моя народ.

— Както и за теб — отвърна Хюгин и се засмя дрезгаво. — Ще те заведе при един човек, който може би ще може да ти каже нещо не само за твоята изгубена кралица, но и за много други важни неща. Само последвай стария Хюгин.

— При кого ме водиш? — запита Леовигилд. Хюгин обаче не каза нищо повече.

Докато вървяха на север, долината стана по-широка, а дърветата — по-високи. Стигнаха до една просека и Леовигилд видя товарния си кон да стои до един голям дъб и кротко да пасе сухата, пожълтяла трева. После откри, че животното е завързано за една фиданка.

— Кой е хванал коня ми и го е завързал? — попита той.

— Скоро ще разбереш. — Малкият човек се заклати към дънера на дървото, където лежеше един прашен вързоп. Леовигилд го разгледа внимателно и установи, че в него са всичките му вещи, които носеше товарният кон. Сега поне не беше съвсем без нищо.

— Кого ми водиш, Хюгин? — Леовигилд се огледа да види чий е този глас. Не обичаше безплътни гласове. — Качете се горе — покани ги гласът. Беше женски и идваше от дървото над тях. Леовигилд вдигна глава, за да огледа клоните над главата си.

В по-ниските гъсти клони върху малка платформа имаше колиба. От огнище, което не можеше да види, се издигаше тънка струйка пушек. Говорещият обаче не се виждаше.

— Покажи се! — извика Леовигилд.

— Ела в къщата ми, ако искаш да ме видиш, младежо.

Стори му се, че гласът прозвуча леко развеселен. Това беше добре, защото иначе щеше да подозира, че в тази покана се крие някаква хитрост. Сред неговия народ, когато един човек отиваше в дома на друг, заставаше на открито и, ако намеренията му бяха честни, съобщаваше за себе си високо. После домакинът излизаше от дома си невъоръжен или най-малкото с ръце далеч от оръжията си и поздравяваше посетителя. Обитателите на тази долина имаха странни обичаи, или поне на него така му се струваше. Успокояваше го само фактът, че гласът беше женски, но това беше резултат на неговата младост и липса на опит.

От дънера на дървото стърчаха отсечени клони, разположени така, че бяха удобни за качване. Въпреки дългата сабя на кръста Леовигилд се изкачи чевръсто до малкото жилище — който ходи на лов за глигани и мечки в горите на Севера, трябва да може да се катери бързо по дървета. Когато обаче видя жената, кръстосала крака на входа на колибата, едва не падна от малката платформа. Само ловкостта му го спаси от лошо падане и, което е още по-лошо, от загубване на достойнство.

Леовигилд беше очаквал женско копие на съсухрения и изкривен, грозен малък Хюгин. Вместо това видя млада, много красива жена. Тя не само че не беше облечена в грубите дрехи на нибелунгите, но въобще нямаше никакви дрехи. Младежът се притесни и обърка.

— Ела и седни при мен — каза жената. Гласът ѝ бе поразвеселен отпреди малко.

Леовигилд се подчини, неспособен да откъсне очи от нея. Освен дето беше гола, тя беше и такава жена, каквато не беше виждал дотогава. Косата ѝ беше гарвановочерна, голяма рядкост за Севера, а кожата ѝ толкова светла, че изглеждаше прозрачна. Лицето ѝ беше триъгълно, с широки скули и големи полегати очи с цвят на смарагд. Тялото ѝ беше малко и стройно, но гърдите ѝ бяха едри и твърди, а бедрата — добре закръглени под тънкия кръст.

Леовигилд преглътна няколко пъти преди да може да овладее гласа си.

— Аз... благодаря за любезната покана... госпожо.

Никога през живота си не се бе чувствал толкова глупаво. Учуди се как ли тази жена не замръзва. Вярно, че долината беше малко по-топла от горите отвъд, но въпреки това беше студено дори за един кален северняк като него.

— Изглеждаш ми неспокоен, младежо — каза тя.

— Така е, госпожо. В моята родина човек не среща често голи жени. Пък е и доста студено.

— О, разбирам. Не се бой, ние не се страхуваме от студа като вас.

Леовигилд много искаше да променят темата.

— Хюгин ми каза, че ти може би ще можеш да ми помогнеш по някои въпроси, които ме тревожат. Не желая да се натрапвам, но ще ти бъда много благодарен за всяка помощ.

— И каква форма може да приеме тази благодарност? — Зелените ѝ очи бяха непроницаеми. Той не знаеше дали тя му се подиграва, или трябва да приеме думите ѝ на сериозно. Вярно, изражението ѝ беше сериозно, но спокойно можеше да крие и подигравка.

— Сама виждаш, аз притежавам много малко неща — отвърна той, — но съм готов да ти дам каквото ти хареса.

— Не се бой — отговори тя. — Няма да ти поискам нещо, което не ти се дава.

Жената извади от една кошница, изплетена от върбови клонки, няколко късчета кора и ги хвърли върху въглените, които тлееха в малкото каменно огнище пред нея. Вдигна се облак ароматен пушек. Жената вдъхна дълбоко.

Леовигилд почувства боцкаше в ноздрите от пушека, след това непривично зашеметяване. От очите му потекоха сълзи, той примига и видя жената с нова острота и яснота, сякаш светлината беше станала някак си по-силна.

— Как се казваш? — попита безцеремонно младежът.

Тя беше затворила очи, но сега клепачите ѝ се вдигнаха и смарагдовите очи го погледна студено.

— Истинското ми име не трябва да знаеш, защото това ще ти даде власт над мен. Можеш да ме наричаш Аталия. Произхождам от раса, древна като тази на Хюгин. Неговите хора са на земята и във водата, моите са във въздуха и огъня. На нас са ни известни тайните на миналото и на бъдещето. Сега казвай какво искаш да научиш.

Леовигилд беше слушал за магьосници и пророчици, които предсказват бъдещето и правят магии, но винаги беше смятал, че повечето от тях са фантазьори, шарлатани или малоумни. Тази жена беше различна. Макар лицето и тялото ѝ да бяха невероятно красиви, тя му беше толкова чужда, колкото и джуджето Хюгин. Може би тя наистина притежаваше дарбата да предсказва, но легендите и поемите на неговия народ бяха пълни с герои и крале, полагали неимоверни усилия да избегнат предсказаното им нещастие. Обаче действията, които бяха предприемали, за да избегнат предсказанието, само бяха спомагали за неговото осъществяване.

Това според него означаваше, че боговете не искат смъртните хора да знаят много за бъдещето. А миналото не го интересуваше. В настоящето обаче имаше много неща, които го смущаваха. Може би бог Имир и по-малките богове нямаше да се разсърдят, ако той научи повече за онова, което става извън тази малка долина.

— Къде е Елкуина, кралицата на камбрийците? — попита Леовигилд.

Клепките на Аталия са затвориха, тя вдъхна дълбоко от пушека и след дълго мълчание заговори бавно, с глух глас.

— Тя е на място, което не е нито в тази долина, нито в света, който познаваш.

Леовигилд се разочарова. Жената говореше със загадки, също като драконите в старите легенди.

— Да не би да искаш да кажеш, че е мъртва?

— Не. Има... други места. Някои от тях са достъпни единствено за магьосници, в други смъртни изобщо не могат да влизат. Тя е отвлечена от тъмни сили на едно от тези места.

— От Илма — прошепна той. — Самичка ли е?

— Погледът ми не може да проникне в други светове, но тя е следвана от двама мъже, които са преминали оттатък малко след нея. Единият е магьосник. Другият е едър човек с коса черна като моята.

Той не е обикновен мъж, знакът на съдбата му е странен. Той е временно тук, защото късметът му не е в тези северни гори.

— Това трябва да са нейният магьосник Рерин и чуждоземният ѝ наемник, чието име не зная. В такъв случай може би положението ѝ не е толкова отчайващо. А какво става с нейния народ, камбрийците?

След още една пауза Аталия каза:

— Те са без водач и са паднали духом. Ако сега бъдат нападнати, ще станат лесна плячка, защото мъжеството ги е напуснало.

Леовигилд избра следващите си думи много внимателно.

— Не питам какво трябва да направя, нито дали ще умра утре или подир много години. Но на коя страна е най-добре да се бия?

Аталия се усмихна.

— Много си предпазлив, младежо. Това е добро, защото предпазливите мъже често живеят много по-дълго от безразсъдните. Затова ще ти дам един съвет, не предсказание. Иди при камбрийците и тяхната кралица. За добро или за лошо съдбата ти е свързана с тях, а никой човек не постъпва добре, като се мъчи да избяга от съдбата си.

— Тогава ще отида в Камбрез.

От гърба му сякаш падна огромен товар. Беше взел решение и повече нямаше да има нужда да обременява ума си. Когато си тръгнаше оттук, щеше да излезе от долината и да се отправи към владенията на Елкуина сред равнината с големите камъни. Дори това неестествено място му изглеждаше привлекателно след този странен ден, прекаран в долината.

— Остава въпросът за моето възнаграждение — каза Аталия. Зелените ѝ очи светеха.

— И какво може да бъде то? — попита Леовигилд.

Аталия стана от мястото си и сякаш доплува в ръцете му. Дори през дрехите си младежът почувства топлината на голото ѝ тяло, по-топло, отколкото беше естествено за която и да било обикновена жена.

— Обещах ти — каза задъхано тя, — че не ще съжالياш за таксата, която трябва да ми платиш. — И бавно го притегли в колибата си.

Беше мразовита сутрин и Зигеър беше на пост. Както беше правил често през последните няколко седмици, той следеше особено

внимателно каменния кръг в равнината с напразната надежда, че ще види Елкуина да се връща от мястото, където така тайнствено беше изчезнала. Зигеър се беше опитал да убеди другарите си да предприемат поход срещу Тотила, да убият краля и да хванат магьосника му Илма. Както повечето от тях Зигеър беше сигурен, че изчезването на Елкуина е дело на магьосника, и вярваше, че Илма може да бъде склонен да им върне кралицата. Неколцина изявиха желание да участват в такъв поход, но повечето се страхуваха както от Тотила, така и от Илма и усилията на Зигеър останаха безрезултатни.

Той наблюдаваше с интерес една самотна фигура на малък кон да се приближава от запад. През този сезон малко хора пътуваха. Дали беше пратеник, или пък странстващ бард, дошъл да пее срещу храна и подслон? Когато мъжът дойде по-близо, Зигеър видя, че е красив младеж, облечен в скъпи дрехи.

— Кой си ти? — извика Зигеър.

Младият мъж вдигна глава и му се усмихна.

— Аз съм Леовигилд, някога принц на тунгианците, сега изгнаник. Кой командва сега тук при отсъствието на кралица Елкуина? Имам някои новини, които може би ще представляват интерес за нейния народ.

Крал Тотила беше отегчен. Животът през зимата представляваше уморителен низ от ядене, спане и игри — все усилия да се изтърпят дългите тъмни часове до завръщането на пролетта. Тогава отново ще настъпят вълнуващите времена на битки, на ловуване и яздене, които са по-подходящи развлечения за човек с благородна кръв. Редките ловни излети помагаха, но сега големият празник от средата на зимата беше минал и дивечът беше оредял. Ако неговите гончии не изкараха случайно някой непредпазлив елен или глиган, трябваше да се задоволят с пушено месо и сушена риба, докато пролетта върне дивеча от зимните му бърлоги.

Можеше да бъде и по-лошо. Тотила беше преживявал зими, през които той и бойците му трябваше да поминуват само със сирене и овесена каша, също като робите. От тази мисъл потрепери. Една достойна смърт в бой беше по-добра от такъв живот. Беше слушал за големите крале на Юга, където царяла вечна пролет, където винаги

имало искрящо вино вместо кисела бира, престояла прекалено дълго в бъчвата. Такъв живот трябва да води един крал и той възнамеряваше така да живее след като уреди отношенията си със съседите. Тогава щеше да премести границите на кралството си на юг и да изгради столица близо до заморанската граница.

Това обаче щеше да стане в бъдеще. А проблемът сега бе как да завладее земите на тези съседи. От известно време Тотила беше започнал да се допитва до магьосника Илма. Не беше сигурен, че това е добро, но какво друго можеше да стори? Един крал се нуждае от съветник, защото истинското призвание на краля е да бъде военачалник.

Сякаш като по сигнал Илма притича в залата. Няколко бойци вдигнаха глави от таблите и погледнаха с безразличие минаващия магьосник. Неговата физиономия се появяваше много често, а през зимата мъжете развиваха способността да обмислят ходовете си в играта със страхотна съсредоточеност и търпение.

— Донесох ти новини, господарю — каза Илма.

— Мога малко да се отклоня от играта — отвърна Тотила. — Вярвам, че се отнася за Елкуина. Да не си дошъл да ми кажеш, че прехвалените ти съюзници в света на духовете са ми я довели?

— Не, кралю. Както ти казах, времето в света на духовете не е същото като тук. Докато при нас са минали много дълги седмици, там е минал може би само един ден.

Магьосникът се смути от този разпит. Казаното от него по принцип беше вярно, но Илма знаеше, че в света на духовете нещата много се бяха объркали. Не знаеше обаче поради каква причина плановете му се бяха провалили и не беше сигурен още колко дълго ще може да накара Тотила да чака. Сега обаче имаше с какво да пооправи нещата.

— Новините се отнасят за нашите съседи, тунгианците и камбрийците.

— Разказвай! — Интересът на Тотила нарасна. Той разсеяно взе шлема си и го запремята в ръце, възхищавайки се на майсторската украса. Подобно на всички северни бойци Тотила обичаше фината метална изработка.

— Научих, че крал Одок е прогонил наследника си, младия Леовигилд. Той е напуснал кралския дворец преди няколко дни и

никой не знае къде е отишъл.

Тотила се засмя. Краткият смях прозвуча като кучешки лай.

— Това, означава, че се е отървал от целия си род. Тази глупава свиня Одок ускорява собствената си гибел. Без наследник с кралска кръв, когато го убия, тунгианците с още по-голяма готовност ще ме признаят за свой крал.

— Ти също нямаш наследник, кралю — отбеляза тихо магьосникът.

Тотила го погледна изпод свъсените си вежди.

— Ще имам веднага щом ми доведеш Елкуина. Освен това аз съм по-млад от Одок и никой мъж не се съмнява в моята способност да създам наследник. Пък съм и всепризнат военачалник. И съм с кралска кръв. Така че народите на Елкуина и на Одок не могат да имат никакви възражения да бъда техен върховен господар. След като се оженя за Елкуина, която произхожда от древен род, нашият син ще удовлетвори всичките изисквания на всички заинтересовани. Не е ли така, магьоснико?

— Така е, кралю. Аз нося новини също и за камбрийците. След като моите съюзници отвлякоха Елкуина, те са се затворили в крепостта си в равнината на гигантските камъни. Научих, че Одок планира да се възползува от липсата на водач и до няколко дни да ги атакува.

— Зимно сражение! — извика възторжено Тотила. — Кой би помислил, че старият Одок ще прояви такава смелост? На него повече му прилича да дреме през зимата в пиянски унес. — Тотила се отдаде на размишления върху различните възможности, които предлагаша тези смайващи новини. — Но, да, разбирам замислите на Одок. Той е изгонил своя наследник. Сега трябва бързо да докаже колко добър военачалник е, за да не го убият собствените му хора и да повикат Леовигилд да се върне и да им стане крал. Мен не смее да нападне, но камбрийците са съблазнителна хапка.

Илма кимна одобрително. За пореден път се увери, че изборът му да направи Тотила могъщ крал е правилен. Този човек имаше бърз ум, здрава ръка и силна воля.

— Всъщност и двете кралства са толкова съблазнителни, че ще отида да ги завладея — каза Тотила. — Ще покоря наведнъж и двата народа. Не трябва да изпускам такава възможност. Бойци! — Той

изрева последната дума толкова силно, че мертеците по тавана се разлюляха. — Вземайте си нещата и отивайте да свикате всички! Пригответе се за зимно сражение!

Силен одобрителен възглас посрещна тези думи. Още един северен народ се заприготвя за война.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРЕСЛЕДВАЧЪТ

— Сигурен ли си, че знаеш къде отиваме, старче? — попита Конан. Вървеше пред спътниците си, взирайки се за физически врагове, докато Рерин беше наострил сетивата си за магическа опасност.

— Дотолкова, доколкото човек изобщо може да бъде сигурен на това място, а това всъщност означава никак. Някъде по пътя пред нас има порта и през нея можем да се върнем в нашия свят близо до мястото, от което влязохме. Друго нищо не знам.

Вървяха през гора с ниски дървета и почти никакви храсти. От време на време се виждаха големи крилати същества, извисяващи се над върховете на дърветата, но съществата на земята бяха в по-голямата си част малки и плашливи и избягваха хора.

— Моля се на Имир по-скоро да пристигнем там — каза Елкуина.

Сега тя носеше туниката и панталоните на Конан, които беше преправила да отговарят на ръста ѝ. Кимериецът запази за себе си наметалото от вълча кожа и гамашите. При относително мекия климат тук тези заместители на облекло бяха достатъчни.

През този ден не бяха яли, а предния ден си бяха поделили месото от малко животно, убито от Конан. Но като северняци те бяха свикнали да прекарват дълго време без храна.

— Кълна се в черния трон на Ерлик, че скоро ще намерим дивеч — каза Конан, а стомахът му шумно изкъркори.

— Почакай — прекъсна го Рерин.

— Какво има? — попита Конан.

— Усещам... не съм много сигурен, но нещо като че ли идва насам и е заредено с магията на този свят.

— Що за същество е? — попита Елкуина.

— Не мога да кажа. Такова нещо съм виждал някога в спиритически транс. Не е като съществата в замъка, нито като

демоните, които те довякоха тук. Повече от това не мога да кажа.

— Надявам се да не е пак някой от онези скорпиони — каза Конан. — Един ни стига.

— Не — отвърна Рерин, — мисля, че не е, но... — Той погледна нагоре, зад Конан. — Вижте!

Конан и Елкуина проследиха показалеца му. Далеч пред тях на висок хребет зад дърветата видяха човек на кон. Когато конникът се обърна и погледна надолу към тях, дългото му наметало се изду от вятъра. Лицето му беше закрито от блестящ сребърен шлем, а от отворите за очите излизаше зловеща червена светлина. За оръжията му не можеха да кажат нищо от такова голямо разстояние, но от вида му личеше, че е боец. Конан си спомни, че демонът, когото беше питал за Елкуина, му беше казал: „Идва преследвач“.

— По-голям е от обикновен човек на кон, ако изобщо е човек — каза Конан. — Според мен това не е добро за нас.

— Мислиш ли, че е човек? — попита Елкуина Рерин.

— Не мисля, че тук има истински човешки същества — отвърна Рерин, — с изключение на нас и може би на робите, докарани от света на хората. Но какво е това същество, не знам.

Без никакво предупреждение съществото обърна коня си, препусна през хребета и миг по-късно се изгуби от погледа им.

— Не ми харесва този ездач — призна Елкуина.

Конан вдигна рамене.

— Нищо не мога да кажа в този проклет плътен въздух. Прилича на великан, но може и да е някакъв мираж, дължащ се на светлината или на въздуха.

Почти беше сигурен, че не е мираж, но не виждаше никакъв смисъл да споделя своите тревоги с другарите си. Ако съществото беше опасно, в което той не се съмняваше, щяха да имат достатъчно време да се тревожат, когато ги нападнеше.

Продължиха да вървят през гората, която постепенно оредя и премина в хълмиста местност с малки долчинки, ливади с оскъдна растителност и ниски дървета. Много приличаше на местността, където двамата с Рерин бяха влезли в Страната на демоните. Тук Конан се чувстваше по-спокоен, а и видимостта беше малко по-добра. Нямахше от какво много да се страхува дори на място като това, щом

като се виждаше достатъчно ясно и имаше време да се приготви за отблъскване на атаката на врага.

Ноцуваха в едно сечище и пекоха месо на пушлив огън — през деня Конан беше убил едно животно — далечно подобие на сърна, с копие, направено от права фиданка.

— Утре сутрин ще стигнем при портата — каза Рерин. — Сега усещам разстоянието до нея много по-ясно. Не е далеч.

— Какво ще кажеш за ездача, когото видяхме днес? — попита Конан. — Чувстваш ли и сега присъствието му?

Рерин се съсредоточи, после отговори:

— Не мога да кажа със сигурност. Всяка магия има определена аура и тя може да бъде открита от онзи, който е обучен в това изкуство. Някои аури обаче са по-силни, а една по-слаба може да бъде скрита от по-силната така, както светлината от една свещ може да бъде скрита от слънцето. Тук има много магически аури и е трудно да се разграничат една от друга. Сигналът, изпращан от портата, е много силен и непогрешим. Ездачът... — той вдигна рамене — ... неговата аура не е толкова силна, макар да е много застрашителна.

— Конан — обади се Елкуина, — мислиш ли, че можеш да победиш този свръхестествен ездач?

— Ако е смъртен, мога да го убия. А той сигурно не е безсмъртен.

— Откъде можеш да си сигурен в това? — попита тя.

— От шлема, който носи — отговори невъзмутимо Конан. — Безсмъртните не се нуждаят от доспехи. Той носи шлем, защото не иска черепът му да бъде разсечен.

— Надявам се да си прав — каза Рерин. — Усещам, че във всеки случай утре ще разберем.

На следващия ден поеха през висока равнина с големи каменни струпвания и разпръснати ниски дървета. Въздухът все още беше плътен и през него се виждаше като през вода, всички форми и сенки леко трептяха. Веднъж отдалеч, като че ли чува тропот на големи копита. Вървяха внимателно, защото врагът можеше да ги нападне преди да успеят да стигнат до портата.

— Натам! — извика Рерин, когато се изкачиха на малко хълмче. В далечината пред тях, в една вдлъбнатина се виждаше каменна порта

като онази, през която бяха дошли. Тръгнаха натам бързо, но предпазливо, готови за всякакви изненади.

— Колко време ще ти трябва? — попита Конан, когато стигнаха до каменната порта.

— Един час, може би два, не повече — отвърна Рерин и извади от торбичката си билки, които беше събрал по пътя, парчета камък, кости от животни и други такива неща. — Елкуина, помогни ми да събера дърва и да наклада огън. Трябва да работя бързо, но не искам да рискувам и да претупам заклинанието. Ако пропусна дори една-единствена дума или жест, трябва да го започна отначало.

— Има ли нещо, което мога да направя, за да ти помогна? — попита Конан. Не обичаше да участва в правенето на магии, но се налагаше да преодолее отвращението си, за да си спасят кожата.

— Нищо друго, освен да пазиш. Ако преследвачът пристигне, не трябва да му позволиш да ме прекъсне.

— Ще се опитам да го държа далеч от теб — увери го Конан и се усмихна кисело. — Хайде, хващай се за работа, а аз ще отида на билото на онази могила отсреща да бдя.

Конан се изкачи на могилата. От върха не можеше да види нищо освен околността. Кой беше ездачът и колко силен можеше да е? Конан съжаляваше за изгубената ризница. Макар рядко да разчиташе на ризница, знаеше, че при близък бой допълнителната защита често е решаваща. Имаше сабя и шлем, но нямаше щит. От друга страна, беше се сражавал и много по-зле въоръжен, и все още беше жив. Той седна и зачака.

На мястото, където седяха Рерин и Елкуина, се издигна пушек, чу се монотонно напяване. С всеки момент цветовете на пушека се променяха и изгледът отвъд портата се преместваше и трептеше. Веднъж гласът на стария магьосник достигаше до ушите на кимериеца като писклив вой, друг път — като дълбок тътен. Това дразнеше Конан и той почти изпита облекчение, когато чу тропота на големи конски подкови.

Както беше седнал с кръстосани крака, Конан се изправи и извади сабята си. Докато чакаше пристигането на ездача, опипа с палец острието.

Откъм гората се появи приличащо на човек същество, възседнало нещо, подобно на кон. Когато дойдоха по-близо, Конан

видя, че и ездачът, и другото същество не са нито човек, нито кон. Изглеждаха покрити с блестящи доспехи, макар че голяма част от съществото с човешка форма беше скрито под широк плащ. Приличащото на кон същество вървеше бавно, но вървежът му не беше съвсем като на животно. Очите му изпусаха червена светлина, както и очите на ездача, надничаци през отворите на гладкия безлик шлем.

— Спри! — извика Конан. — Кажу какво има! И не се опитвай да попречиш на онези хора. — Той кимна към другарите си, без да сваля поглед от ездача.

— Аз съм преследвач. — Гласът звучеше глухо. — Дойдох да ви върна при моя господар.

— И кой е този твой господар, ако ми позволиш да попитам? — попита Конан. Всъщност той не се интересуваше от отговора, но всяка секунда, през която щеше да държи съществото заангажирано, беше време, спечелено за Рерин, за да може да завърши магията си.

— Аз служа на властелина на Страната на демоните. Дошъл съм да ви заведа при него.

— Ако желяем да посетим твоя господар — отвърна Конан, — сега нямаше да сме тук. Нито пък ти щеше да си по дирите ни. И ако ти е мил животът, не се опитвай да ни пречиш.

Без никакво предупреждение преследвачът връхлетя. Конан едва не падна. Обикновеният кон преди да скочи леко се изтегля назад, забивайки копитата на задните си крака в земята. Конят на ездача не направи такова нещо. И четирите му копита се забиха като едно и животното скочи с шеметна бързина. Ездачът не направи никакво движение да извади оръжие, но изведнъж в дясната му ръка се появи сабя и дългото тясно острие се насочи към Конан преди стреснатият кимериец да може да реагира.

Конан отстъпи настрана от свистящото острие и то само отсече парче вълча кожа от ръкава на туниката му. Кимериецът инстинктивно замахна наляво, за да отсече крака на ездача. Острието издрънча на кухо в доспехите и Конан отхвъркна няколко крачки настрана. Не само че не бе успял да осакати ездача, но под сабята му не се оказа нищо, което дори да *почувства* като крак.

Силно озадачен Конан изчака следващия ход на съществото. Той рядко се биеше отбранително, но знаеше, че е неразумно да атакува

неприятеля, докато не научи поне малко за неговите силни и слаби страни.

Съществото отново нападна. Ездачът бе полегнал върху шията на коня и бе насочил сабята напред да набоде Конан като пиле на шиш. Този път Конан беше готов за мълниеносната му атака и отскочи вляво, за да нанесе силен удар от лявата страна на врага, но още преди да вдигне сабята си, в лявата ръка на ездача се появи още една сабя, насочена право към очите му. С последни сили Конан замахна и я отклони, но нападателят все пак успя да го закачи по лявото рамо.

— Кром! — извика Конан. — Отде дойде тази сабя? — И викна към Рерин и Елкуина, които, изглежда, бяха свършили с обредите. — Докато ще се бавите?

— Няколко секунди — отвърна Рерин. — Магията е направена, но за да почне да действа, трябва малко време.

— Опитай се да стане по-бързо — подкани го Конан. — Това същество е най-страшният противник, който съм срещал.

Съществото отново нападнаше и Конан се обърна да го посрещне. Знаеше, че не е човешко същество и че може би е по-разумно да бяга, вместо да се бие, но беше длъжен, докато диша и в жилите му тече кръв, да държи този преследвач далеч от кралицата.

Съществото нападна с широко разперени ръце, стиснали блестящи саби, готови да секат. Конан спря, вдигнал сабята над дясното си рамо. Ако не можеше да отскочи, щеше да опита да разсече главата на коня. Никога не беше виждал броня, която да не може да разсече при удар с всичка сила.

Когато ездачът беше на не повече от десет крачки, от челото на животното изскочи дълъг рог и започна да се върти с такава бързина, че назъбената като трион стомана се виждаше като сребърна мъгла. Конан вдигна един голям камък и го хвърли срещу ездача. Улучи отворите за очите и за момент конят спря и сабите трепнаха. Конан се хвърли напред, праметна се през глава, точно когато въртящият се „рог“ беше на една педя от гърдите му, извъртя се и намушка ездача в раменната става. Съществото леко трепна, макар че острието не можа да пробие стоманената броня.

Конан хвана плаща му и го дръпна назад, надявайки се да смъкне врага си от седлото. Плащът се откъсна от закопчалките и Конан едва сега видя с какво се бие. Гладкият шлем покриваше низ от гъвкави

пръстени около врата, също такива пръстени покриваха раменете и ръцете. Низ от по-широки, свързани помежду си пръстени защитаваше гърдите и корема, а сложна връзка закриваше мястото, където човешкият торс се съединяваше с тялото на „коня“. По същия начин беше направен и „конят“ — от стоманени ленти и плочи. Това не бяха човек и животно, това бе едно цяло същество. Дотук неговите оръжия бяха успели единствено да оставят драскотини върху него.

Докато съществото се готвеше за поредната си атака, Конан търсеше да открие някакво слабо място по него. Съединенията на бронята му изглеждаха толкова плътни, че през тях не можеше да се провере дори игла, но все трябваше да има някакъв достъп до вътрешностите му. Единствената възможност, която можа да измисли, бяха отворите за гледане. Зад тях може и да нямаше очи, но Конан беше готов да се обзаложи, че те ще са по-малко непроницаеми от стоманата, покриваща преследвача.

Когато съществото тръгна към Конан, той се беше подготвил. Сега вече предугаждаше действията на нападателя и когато рогът изсвистя, отстъпи настрана и отби дясната сабя. После сграбчи съгледвача за кръста, скочи зад него и в същото време пусна сабята и измъкна камата.

И тъкмо понечи да стисне съществото по-здраво и да забие върха на камата си в отворите за очите, от гърба на металния получовек изскочиха остри като бръснач остриета. Конан моментално се хлъзна към задницата на коня, но само след секунда и оттам изникнаха остриета, но много по-дълги. Конан скочи на земята и вдигна сабята си. Кога ли щеше да свърши този кошмар?

— Идвай! — извика Рерин. — Портата се отвори!

Конан се затича. По средата на каменната порта въздухът трептеше и вреше, и си менеше цвета. Елкуина го подканяше да върви напред и той не посмя да се обърне дори за миг, за да види къде е преследвачът, а бутна Рерин и Елкуина да минат през портала, после се обърна с лице към преследвача. Не можеше да остави гърбовете им незащитени.

Преследвачът все още беше достатъчно далече и Конан можа да направи заднишком няколко крачки под трегера.

Най-напред изпита зашеметяващо чувство на дезориентация, после на студ и изведнъж разбра, че е до глезените в сняг. Въздухът

беше студен и по-рядък. Конан продължи да се отдалечава заднишком от портата, после рискува, огледа набързо наоколо и видя, че са в равнината с камъните на великаните, заобиколени от хората на Елкуина. Откъм крепостта идваха още хора.

— Назад! — извика Конан. — Стойте настрана от портата!

Преследвачът изскочи от портата и от множеството се изтръгна вик на страх и ужас. За момент съществото спря объркано, после бавно завъртя глава, сякаш търсеше да открие жертвата си сред толкова смъртна плът. Конан отчаяно оглеждаше тълпата. Й изведнъж съзря необходимото му оръжие — наблизо стоеше мъж с дълго два човешки боя копие, от онези, които пехотинците използваша срещу конници.

— Рикар! — извика Конан. — Дай ми копието си!

Без да сваля стреснатите си очи от преследвача, мъжът подхвърли копието на Конан, той го хвана и бързо огледа острието. Беше дълго и тясно, точно каквото му трябваше.

Преследвачът беше извърнал глава при гласа на Конан и сега заравяше стоманените си копита в снега, готвейки се за атака. Този път от хълбоците на коня изскочиха широки, криви стоманени остриета, а между предните крака се появиха два реда навързани шипове. Движенията му не изглеждаха нито толкова бързи, нито толкова сигурни, както преди малко.

Всички изтръпнаха от ужас, когато явно непобедимото чудовище се нахвърли върху Конан. Как може един обикновен човек от плът и кръв да се изправи пред такова ужасно същество? Всички очакваха кимериецът да бъде смлян за един миг.

Конан стисна копието. Щеше да направи опит, а след това щеше да бъде или победител, или мъртвец. Извъртя острието хоризонтално, за да може да проникне през тесните отвори за очите, и замахна.

Острието безпогрешно влезе в левия отвор, издрънча през нещо, после устремът на преследвача отхвърли Конан назад. Кимериецът стисна по-здраво дръжката на копието. Какво щеше да стане, ако дори да убиеше съществото, то се стовареше върху му с острите като бръснач ножове по тялото?

Искри и пушек избухнаха от повредения отвор и странна миризма, като при падане на гръм, изпълни въздуха. Преследвачът залиташе и се мятеше бясно, люлеейки увисналия на копието Конан, но здравият ясен издържа. Изведнъж от отвора лумна син пламък, от

съединенията на бронята излезе пушек. Ездачът се отпусна, конят замря на едно място, потрепери и после притихна.

Конан пусна копието. Тялото на преследвача стоеше неподвижно, сякаш лъщящият метал беше замръзнал. Съществуването беше мъртво, ако изобщо някога е било истински живо.

— Какво беше то? — попита учудено Елкуина. Бойците също се приближиха към тях. Другите също се приближаваха.

— Видяхме от камъните да излизат светлини, господарке — каза Зигеър, — и дойдохме да видим дали не се връщате. Сега да се прибираме в крепостта. Тук на открито всички сме изложени на опасност.

— Опасност? — възкликна Елкуина. След смъртта на преследвача не можеше да си представи нищо, което би могло да ги застрашава.

— Враговете ни са тръгнали срещу нас — каза Зигеър. — Хайде да се приберем зад стените, където ще можем да ги посрещнем както трябва.

— Вижте! — извика някой.

Всички погледнаха към металния преследвач. Върху него с неземна бързина се разпростираше червена ръжда и той започна да пука и да скърца. Една ръка падна, после паднаха конските крака, а след това цялото същество се сгромоляса, разцепи се и отвътре се изсипаха зъбни колела, лостове, шайби и други неща, които никой не можеше да назове по име. Те също започнаха да ръждясват или да се разпадат.

— Не беше на мястото си — обясни Рерин.

— Радвам се да те видя спасена, кралице. — Конан и Рерин вдигнаха очи от купчината ръжда и видяха красив млад мъж с жълта коса и брада. — Аз съм Леовигилд, племенник на крал Одок.

Елкуина го погледна сърдито, но интересът ѝ беше очевиден.

— Нима моята крепост вече е завзета от враговете, та наследникът на Одок е между хората ми?

— Вече не съм негов наследник — каза младежът. — И се кълна, че не съм ваш враг. Хайде да се върнем в крепостта, където ще можеш да се облечеш в по-подходящи дрехи, и да обсъдим подробно и на спокойствие тези въпроси.

Елкуина кимна величествено на младия мъж и се отправи към двореца. Останалите ги последваха. Най-напред вървеше Конан. Чувстваше, че славата от победата му над чудовището е засенчена от новите политически промени. Рерин отиде при него и погледна останките на преследвача, превърнали се в малка купчинка червеникава пепел.

— Хайде, Конан. Вътре ще е топло и ще има храна. Ако си мечтал за вечна слава, трябваше да си осигуриш бард, който да стои тук по време на битката.

— Толкова малко ли цени тя моите услуги? — попита Конан. — На това нежно момче ще са му нужни години преди да стане що-годе боец.

— Бойците идват и си отиват — каза Рерин. — А Елкуина е кралица и трябва да мисли за добруването на народа си. Всъщност аз обсъждах с нея възможността да изберем теб за неин съпруг...

— Ха! — прекъсна го Конан. — Щом се запролети, се качвам на първия кораб, който тръгва на юг. Ако искам кралство, сам ще си завладея.

— Тогава може би това, което става, е много добро. Той е с кралска кръв, както и тя. Двамата заедно могат да спасят своите народи.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

КРЪВ ВЪРХУ СНЕГА

Конан седеше замислен над чашата с бира, докато кралицата на камбрийците и прогоненият наследник на тунгианците се съвещаваха. Колкото и да не му се щеше да признае, момчето говореше умно и решително, макар и не по вкуса му предпазливо. Конан забеляза, че хората на Елкуина се отнасят към тунгианеца с уважение — нещо, което не бе очаквал от толкова силно привързани към народа си хора като камбрийците. Разбира се, към кралските особи навсякъде се отнасяха по-различно, отколкото към по-низшите класи. Кралете и кралиците всъщност трябваше да се женят за чужденци, за да не се развали царската им кръв.

— Елкуина, ние ще се изправим пред два врага — обясняваше Леовигилд. — Първо, тунгианците, водени от моя чичо. Второ, и далеч по-опасно, Тотила и торманците. Тотила е убиец и с възрастта малко е пощурял и не позволява на хората си да станат по-човечни като спрат да воюват. Камбрийците не са многобройни. Вие бихте могли да задържите един от враговете си тук, зад стената, но двамата?

— Трябва ли да се стигне дотам? — попита Зигеър. — Може би торманците и тунгианците ще се бият помежду си, вместо да нападнат нас.

— И двамата крале искат да имат кралица — каза Елкуина. — Искат мен. Те скоро ще научат, че съм се завърнала, и ще побързат да пристигнат. Спорът помежду си ще уреждат след като се справят с нас.

— Така е — съгласи се Леовигилд. — Мисля, че зная как ще стане това: Тотила ще предложи на Одок временен съюз. Тогава двете армии ще те атакуват, и щом победят, ще се сблъскат за теб, за земите и народа ти. Моят чичо е толкова глупав, че вероятно ще се съгласи на първоначалния съюз. Но Тотила не е глупав — иначе нямаше да може да изгради кралство от нищо. В някой момент по време на боя той ще убие Одок. После тунгианците, останали без крал — нали аз съм в

изгнание или дори мъртъв, ще бъдат принудени да се обърнат към единствения военачалник: Тотила.

Последваха кимания и възхищение от това логично разсъждение.

— Говориш много мъдро за толкова млад човек — каза Рерин. — Сега трябва да изготвим плановете си. Как можем да предотвратим това бедствие?

— Да избързаме и да нападнем Одок — предложи Зигеър. — С него и с тунгианците му ще се справим по-лесно, отколкото с торманците. Ще ги победим и след това ще се приберем зад стените, за да срещнем торманците.

— Дори и да победим тунгианците — каза Елкуина, — ще бъдем много изтощени. Освен това Тотила може да нападне крепостта преди бойците ни да са се върнали.

Конан се усмихна. Никой дори не предложи решението, което за една кралица от Юга би било съвсем очевидно: да се омъжи за по-слабия от двамата, който след това може спокойно да бъде убит по време на сън. На север обаче една кралица би могла да извърши такова нещо единствено като крайно средство за отмъщение. Тъй като Елкуина нямаше нищо лично против когото и да е от двамата крале, тя дори не би помислила за това.

— Не съм достатъчно опитен да давам съвети по въпросите на тактиката — каза Леовигилд. — Освен това, макар и в изгнание, не мога да вдигна оръжие срещу моя народ, въпреки че ще съм повече от щастлив да се бия с торманците. Един от нас обаче не изслушахме. Кимериецът е не само голям боец, но е служил и в много армии в далечни страни. Предполагам, че може да вижда някои възможности, за които ние не се сещаме. Конан, ще ни кажеш ли мнението си?

Конан избърса уста с опакото на ръката си. На север един изтъкнат боец се цени както за силната си ръка, така и за умните си съвети. Още едно различие между северните войски и южните армии.

— В открит бой шансът ни срещу която и да е от двете армии е много малък, а срещу двете никакъв. По това всички сме единодушни. Аз знам начин, по който можем сериозно да отслабим тези армии преди да се стигне до бой или обсада. Той изисква умение и дързост. Най-напред трябва да повикате всичките си гончии.

— Моите гончии? — зачуди се Елкуина. — Защо?

— Защото те познават тази земя много по-добре от който и да е боец. Одок и Тотила ще дойдат с големи армии, движещи се без ред и уморени поради снега. Ние ще разположим гончиите близко до горските пътища, за да ни съобщават за тяхното придвижване. Вместо да излезем накуп, ние ще се разделим на голям брой малки групи, всичките на коне. Трябва да ги изненадаме и да ги ударим още по време на придвижването, да убием колкото можем, другите да накараме да побягнат, за да ги ударим след това на друго място. В минутата, в която се съберат, за да направят стена от щитовете, ще се върнем в лагера си, за да ударим единия или другия враг на следващия ден. Дори и да не убием много, те ще бъдат наполовина или дори повече победени още преди да пристигнат тук. И най-смелите бойци губят предимството си, когато се сблъскат с непозната тактика.

— Някой чувал ли е за такъв начин на воюване? — изрази съмнение Зигеър.

— Сигурно е, че Одок и Тотила никога не са чували — каза Леовигилд. — Мисля, че Конан ни посочи единствената възможност за успех.

— Тази тактика можем да използваме много пъти срещу Одок — предупреди Конан, — но само веднъж или може би два пъти срещу Тотила.

— Защо? — попита Елкуина.

— Заради онези проклетите свраки! — изръмжа Конан. — Тотила бързо ще разбере какво става, а Илма ще изпрати птиците да ни търсят. Кой може да се скрие от летящи разузнавачи?

— Можем да се крием в най-гъстите храсти до настъпване на времето за атака — предложи Леовигилд.

— Ще открият следите ни по снега — каза Конан.

— Мисля, че мога да помогна — обади се Рерин.

— Говори — подкани го Елкуина. — Необходима ни е всяка помощ, която можем да получим.

— Никога не съм могъл да се боря с Илма или неговите свраки-помощнички — призна старецът. — Неговата магьосническа мощ е по-голяма от моята. Аз обаче знам една магия, с която мога да причиня краткотраен, но силен снеговалеж. След като заемем позиция и се приготвим да чакаме настъпващите торманци, снеговалежът ще ни скрие от погледа на птиците.

Конан се усмихна и отпи дълга глътка от бирата си.

— Старче — каза той, — ти може би ще ни помогнеш да спечелим тази война.

Повечето гончии на кралицата бяха ниски, набити мъже, облечени в кожа и груби домашно тъкани дрехи. Бяха мургави, за разлика от камбрийците, и Конан разбра, че те живеят по тези места от много време преди идването на русокосите хора. Столетия те се бяха изхранвали с дивеч от горите, а сега насочваха най-добрите животни към ловците-аристократи и заради това се радваха на много по-големи привилегии от обикновените граждани и можеше да се очаква да бъдат лоялни към своята кралица.

— Някои от вас — започна Конан — ще водят групи, които да подготвят места за лагеруване. Други ще следят двете армии, тръгнали към нас. — В студения въздух дъхът му се превръщаше на пара. — Трети ще водят робите, които ще носят фураж за конете. Когато се движите, пазете се да не ви видят, но се дръжте близко до билата и хребетите. По този начин армиите няма да могат да открият следите ви. Те ще се придържат към пътищата в низините, където се ходи по лесно. Вие ще действате на малки групи като някои непрекъснато ще следят врага, а други ще се връщат да докладват за него. Ако ви подгонят, бягайте. Не се опитвайте да се биете — това е работа на бойците. Сега идете при Зигеър. Той ще определи задачата на всеки.

Гончиите се оттеглиха, а Конан се зае с далеч по-трудна задача: разполагаше с не повече от един ден, най-много два, да научи бойците да се бият на кон и беше благодарен, че трябва да ги научи единствено как да удрят и да бягат. Ако трябваше да научат и нещо по-сложно, щяха да са му необходими месеци. Сабите им бяха много къси, за да могат да си служат с тях ефективно от гърба на коня, затова ги учеше да използват дългите си копия. Онези, които бяха с щитове, ги скъсяваха, за да могат да ги ползват по-удобно върху гърба на коня.

Сложиха сламени чучела на колове извън крепостта и мъжете препускаха в кръг и се упражняваха да забиват копията си в тях. Всички шумно се смееха, когато някой сбъркаше, мушкаше с всичка сила с копието покрай чучелото и се катурваше от коня.

— Това не е игра! — викаше Конан раздразнено. — Това е война! Престанете да мушкате толкова силно! Единственият резултат от това е загубване на равновесие. Не е необходимо да заковете противника за земята; просто вкарайте три пръста стомана в тялото му. Забийте я по-дълбоко и ще останете без копие. Седете свободно на седлото и се стягайте само при мушкане. Тези коне не са военни и не трябва да ги обърквате. — Отново един боец падна от седлото и отново избухна несдържан смях. Конан въздъхна възмутено.

Вечерта, когато хора и коне се върнаха изтощени зад стените, Елкуина отведе Конан настрана и го попита направо:

— Ще ги бъде ли?

— Подобряват се — отговори той безпристрастно, — а и врагът никога не се е бил с конници. Това е голямо предимство. С тази тактика целим да отслабим врага, не да го победим.

— Е, това е единственото, на което мога да се надявам. Може би с теб, Рерин и Леовигилд ще успеем да се справим.

— Ще имаме ли голяма полза от момчето? — попита Конан, раздразнен от нейния подчертан интерес към младежа.

Тя го погледна хладно.

— Разбира се. Когато Одок умре, тунгианците ще приемат да му служат предано, без да смятат това за унижение. Тогава ще можем да се съюзим с тях срещу торманците.

— И ще приемат една кралска сватба, последвана от обединението на двата народа? — допълни Конан.

— Разбира се — отговори Елкуина. — Между кралски семейства тези неща така се уреждат. Ако убием Тотила, торманците също могат да решат да се съюзят с нас. Той също няма наследник.

— Значи така! — възкликна Конан, обърна се на пети и гордо се отдалечи.

— Конан — извика Елкуина.

Конан се обърна. Елкуина стоеше до тежката каменна стена — малка, но величествена. Той се приготви да изтърпи още едно кралско мъмрене, но този път тя заговори любезно:

— Една кралица не може да чертае бъдещето си като жена, следваща копнежите на сърцето си, а като владетел, който върши всичко за доброто на народа си. Бих желала това да не е така. — Без да

каже нито дума повече, тя се обърна и се прибра в двореца. Конан остана да гледа подир нея.

Тази нощ в двореца имаше голямо пиршество, но без много бира. Преди зазоряване щяха да извършат първия набег срещу врага. Конан се беше надявал да използва утрешния ден за по-нататъшно обучение, преди да се разделят на групи, но може би нямаше да има време. От друга страна, се радваше, че предстои битка. Това отвличаше ума му от Елкуина.

По-младите мъже разговаряха нервно за предстоящото сражение. Спечелена или загубена, тази битка щеше да се помни, па макар и само заради необичайността си. По-старите бяха по-малко приказливи. Мнозина от тях силно се съмняваха в чуждоземната тактика. Как могат хората да се бият както трябва, ако не чувстват земята под краката си? Никой от тях обаче не изглеждаше унил или тъжен. Северняците винаги очакваха битките с радостно настървение.

Конан отхапа парче месо. Бойците не бяха тренирана и обучена армия, но той не харесваше особено истинските армии. Беше водил в бой значително по-лошо подготвени хора. Тези бяха смели и предани, колкото и примитивен да беше начинът им на воюване. Той почувства докосване до рамото си, вдигна глава и видя до него да стои Леовигилд.

— Конан — започна младият мъж, — мисля, че ти си спасител на нашите хора. Твоите услуги няма да останат невъзнаградени. Щом това свърши, ти би могъл да станеш голям земевладелец с много земи, със селяни и роби, които да ги обработват. А когато седна на кралския трон, няма да допусна да ме смяташ за неблагодарен крал.

Конан хвана ръката на Леовигилд, придърпа го да седне на пейката, наведе се над ухото му и заговори бавно и спокойно:

— Три неща ще ти кажа, момче... — Конан вдигна мазния си от месото пръст. — Първо, аз служа на Елкуина, не на теб. Тя е тази, която трябва да ме награди. Второ... — той изправи втори пръст до първия, — никога не поздравявай един човек за победа, която още не е постигнал. Боговете не харесват това и наказват такава дързост. Трето... — трети пръст се присъедини към първите два, — с настъпването на пролетта ще отплувам на юг. На кораб е трудно да се вземе много земя, затова предпочитам да получа наградата си в злато, ако Кром и Имир ни дарят с победа.

За изненада на Конан Леовигилд широко се усмихна при тези негови думи.

— Наистина кимерийците са така неумолими и мрачни, както се говори в легендата. Благодаря ти за мъдрите слова. За наградата ще говорим по-късно. Засега ти си най-големият боец на Севера, а аз съм най-безпаричният изгнаник, който има щастието да се бие редом с теб. Нека победата да бъде там, където желаят боговете.

Конан леко се усмихна. Въпреки всичко момчето му се нравеше.

— Според мен — каза той, — скоро върху снега ще има кръв.

Конан огледа малката си армия. Бяха получили един допълнителен ценен ден да се упражняват в лагера и това беше много полезно, защото им позволи да усвоят уменията да останат скрити между дърветата, а след това по даден сигнал да нападнат. Хората бяха разделени на шест ескадрона, по три за всяка вражеска армия. На Конан му отне цял ден да ги научи да съгласуват действията си — искаше да е сигурен, че ще ударят едновременно началото, центъра и края на вражеските армии. Не беше много сигурен обаче, че всички ще напуснат боя при подаване на сигнал. Но нямаше никакъв избор. Най-добрият момент за една по-малка армия да нападне по-голяма беше да стори това, когато по-голямата е в походен строй.

Докато слизаха от конете край лагерните огньовете, за да се приготвят за нощувка, Конан си помисли, че хората вече са така обучени, както би искал. И в същия миг видя откъм края на гората да идва група гончии. Те дотичаха до него и един от тях, разрошен младеж, стиснал копие за лов на мечки, докладва:

— Намерихме торманците, кимериецо. Когато тръгнахме, бяха на осем часа път оттук. Сега трябва да се стягат за нощуване и при техния бавен ход са може би на шест часа от нас.

— Имат ли разузнавачи? — попита Конан.

Младежът поклати глава.

— Не. Всичките са заедно и само неколцина са на коне. Видяхме крал Тотила. Познахме го по наметалото от човешки скалпове.

— Добре — каза Конан. — Утре преди зори ти ще заведеш едната от нашите групи на подходящо за атака място.

След един час пристигнала други гончии и докладваха, че са видели тунгианци. Ако всичко вървеше добре, двете армии на Елкуина щяха да нападнат от засада около пладне на следващия ден.

Споразумяха се Конан да води армията, която ще атакува тунгианците, Леовигилд да предвожда другата армия, срещу торманците. Това смути Конан, който знаеше, че Тотила и неговите торманци са по-опасни, и затова искаше да предвожда нападението срещу него. Бойците обаче настояха армията, която не се води от кимериеца, да се командва от човек с кралска кръв, а Леовигилд не можеше да се бие срещу своя народ, тунгианците. Въпреки репутацията на Конан бойците в армията на Леовигилд се смятаха за щастливци, защото щяха да имат възможност да покажат силата и предаността си пред човека, който вероятно не след дълго щеше да им стане крал.

Зимното слънце още не се беше показало, когато станаха. Преди да се разделят Конан отведе настрана Зигеър, който трябваше да язди до Леовигилд като негов заместник, отговорен за даване на сигнал за атака.

— Зигеър, не допускай Леовигилд да влезе в единоборство с Тотила. От онова, което съм чувал за този човек, един двубой ще означава смърт за неопитното момче.

Зигеър замълча за момент.

— Ще направя всичко, каквото мога, и ще го съветвам, но може ли някой да възпре един сърцат млад мъж да спечели слава, когато му се удаде такъв случай? Той ще иска да покаже на Елкуина, че е толкова смел, колкото и умен.

Конан го удари по рамото.

— Просто направи каквото можеш. В края на краищата Леовигилд ще трябва да се сблъска със същите опасности, както и всеки от нас. — После се обърна към дружината си и извика: — На конете! Потегляме! — И преди да пришпори дребния си северен жребец, погледна Леовигилд и вдигна ръка за поздрав. — Успешна гонитба, принце!

Леовигилд отвърна на поздрава и викна:

— Пак ще се срещнем, кимериецо. В двореца на Елкуина или на Имир.

Чу се кратък тропот на копита, вдигна се вихрушка от разровен сняг и двете армии се разделиха. Едната пое на запад, другата — на юг.

Конан стоеше до коня си и затискаше муцуната му, за да не изцвили. Той и хората му се бяха скрили сред дърветата, но имаха добър обзор върху пътя долу. Тунгианците вече бяха минали покрай първите два ескадрона. Командваната от Конан група щеше да удари челото на колоната. Кимериецът хвана сабята, която висеше на кръста му.

Беше преровил целия арсенал на Елкуина, за да намери достатъчно дълга сабя, с която да може да се бие от седлото на коня, и най-последно беше намерил една, на вид аквилонийска, най-вероятно подарък от един владетел на друг. Изглежда, никога не беше използвана, тъй като не отговаряше на местния начин на воюване.

Конан прецени, че тунгианците са достатъчно близко, и тихо изкомандва.

— На конете!

Мъжете махнаха кърпите от главите и копитата на конете и се заусмихваха доволни. Наведоха копията си, а Конан измъкна сабята от ножницата и кимна на Хагбард, който стоеше до него. Хагбард вдигна до устата си ловджийски рог. Прозвуча продължителен сигнал. Със силен рев бойците пришпориха конете надолу по дългия склон.

Тунгианците гледаха учудено малцината конници, който се носеха срещу тях. Това не можеше да е нападение. И защо тези хора бяха на коне? Защо не слезеха от конете, за да се бият? Къде бяха обичайните самохвалства и подигравки, които винаги предшестваха битките? Сетне конниците връхлетяха и не им остана никакво време за размисъл.

Конан се наведе напред и удари със сабята над края на един щит. Човекът не беше очаквал такъв удар и не успя да вдигне щита достатъчно високо. Стоманената сабя разсече бронзовия шлем, човекът падна и изпод разцепения метал шурна кръв. Конан се огледа и видя, че неговите хора се справят добре — мушкаха с копията си над щитовете. Неколцина се бяха поддали на изкушението да хвърлят копията си по врага, което той изрично бе забранил, и сега нямаха с какво друго да се бият, освен със саби.

Един мъж понечи да го прободe с копието си и той го отби, а после удари нападаителя със сабята си по рамото. Човекът падна и запоклина. Конан забеляза голяма група, заобиколила дебел сивобрад мъж с фини доспехи. Това трябваше да е Одок и неговата охрана. Кимериецът се опита да си пробие път до него, но конят му не беше свикнал на шумотевеицата на боя и не искаше да се подчини.

— Хагбард! — извика Конан. — Свири!

Хагбард вдигна рога. Повечето мъже напуснаха битката и препуснаха към дърветата, но Конан изчака малко да види как се подчиняват на сигнала. Както и беше предполагал, неколцина продължиха да се бият с необузdana ярост и много скоро бяха надвити и убити. Той дори видя как един от неговите хора скочи от коня си върху един вражески боец и се бори с него на земята, докато не го съсякоха буквално на парчета.

В гората конниците се подредиха. Конан набързо ги преброи и установи, че са загубили десет души. Беше очаквал загубите да са по-големи. В бъдеще щяха да бъдат по-малки, защото невъздържаните и глупаците вече бяха мъртви.

— Ще опитаме ли още един път, Конан? — извика един мъж, изпод чийто шлем течеше струйка кръв.

— Днес не — отвърна Конан. — Късно е за друга атака, а и конете ни са много възбудени. Ще си намерим добър лагер и ще ги ударим утре рано, после още един или два пъти преди смрачаване.

Тази нощ мъжете седяха около лагерните огньове и весело разговаряха, сякаш бяха постигнали голяма победа, а не бяха извършили само малко нападение, при което убитите и ранени врагове бяха не повече от двайсет души. Конан тъжно се усмихна. Следващата нощ нямаше да бъдат толкова весели. Тогава вече щяха да са научили, че този вид бой е продължителна, трудна и опасна работа, носеща малко слава.

— Какво мислиш, Конан? — попита Хагбард. — Добре ли се бихме днес?

— Да — отговори Конан. — Почти всички се бихте по-добре, отколкото очаквах.

Хагбард се усмихна.

— Тунгианците се скупчиха като овце. Не можах да ни спрат.

— Днес бяха изненадани. Утре сутрин ще бъдат по-малко изненадани. А след това ще бъде само въпрос на време, кога ще намерят начин как да се бият срещу нас и да разберат колко лесно е скрити зад стена от щитове да се справят с ездачи, особено ако те не са на специално обучени коне.

— Наистина ли е толкова лесно? — попита Хагбард унило.

Конан кимна отсечено.

— По навик днес тунгианците удряха по ездачите. Но съвсем скоро ще се досетят, че е много по-лесно да убиват конете. Когато копиеносците започнат да нанасят удари по конете, а другите да се бият с останалите без коне ездачи, ще трябва да се връщаме в крепостта.

Тотила проклинаше силния снеговалеж. Конниците го бяха нападали два пъти предния ден и веднъж през днешния. Свраките прелетяха над главата му и кацнаха на раменете на Илма.

— Видели ли са нещо? — попита Тотила.

— Нищо, кралю — отвърна Илма. — Снежната завеса е много плътна. — Той се поколеба. — В този снеговалеж виждам някаква магия. Произходът му не е естествен.

Тотила се замисли. След първото нападение предния ден конниците бяха атакували само посред снеговалежи като този.

— Всички да се съберат! — заповяда той. — Направете стена от щитове! Конниците скоро отново ще нападнат.

Бойците бързо се наредиха в кръг и опряха щитовете си един до друг. Бяха мрачни, но очакваха с нетърпение боя. Досега конниците атакуваха и след това бягаха, без да им дадат възможност да излеят гнева си, но този път кралят ги подготвяше за бой преди да са видели или чули омразните конници. Торманците стиснаха оръжията си и зачакаха.

Леовигилд също чакаше нервно в края на гората. Минаващите долу мъже се чуваха, но не можеха да се видят. Когато старият магьосник му предложи плана си, той не се беше сетил за това. Снегът

заслепяваше не само птиците на Илма, но и конниците. Леовигилд се обърна към Рерин и каза:

— Не ми харесва това. Ние имаме предимство, когато можем да виждаме врага. Идеята ти може би не е чак толкова добра.

— Това беше единствената ни надежда — отговори магьосникът. — И тя ни даде възможност да извършим две засади, без да ни открият. — Рерин погледна падащия сняг. — Най-добре е да тръгвате. Снегът скоро ще спре.

— Колоната спря — каза Зигеър, който седеше на коня си до Леовигилд.

Леовигилд помисли един момент.

— Тотила не е глупак. Ние го нападнахме два пъти в сняг. Сега, щом започне да вали, той ще очаква да го атакуваме. — Младежът достигна бързо до решение. — Зигеър, иди и доведи другите два ескадрона. Ако торманците вече не са в походен строй, ще е безполезно да ги нападаме с три малки групи. По-добре да изберем едно място в стената от щитове и там да насочим всичките си сили.

— Конан каза да не влизаме в голяма битка — отбеляза Рерин колебливо.

— Конан не е тук — отвърна Леовигилд. — Сега аз командвам.

— Гледай си магиите, Рерин, и остави битката на бойците — посъветва го Зигеър, обърна коня си и замина. Многобройните вдлъбнатини и резки от удари по ризницата на Леовигилд свидетелстваха за неговото желание да участва в най-лютите схватки. За камбрийците това беше достатъчно, за да се доверят на неговото решение.

— Не се тревожи, Рерин — успокои го Леовигилд усмихнат. — Мисля, че ако Конан беше тук, би ни посъветвал да се придържаме точно към такава тактика.

Преди снеговалежът да започне да отслабва трите ескадрона се събраха около Леовигилд.

— Долу торманците са изградили стена от щитове — каза той. — Този път не трябва да се разделяме, а да ударим като едно цяло в една част на стената. Онези, които не одобряват това, могат да не вършат нищо, а само да наблюдават. Не се опитвайте да търсите враг, с когото да влизате в двубой, а помагайте на другарите си да разкъсат стената.

Само по този начин можем да им нанесем някакви щети. Щом дам заповед и чуete рога, прекратявайте боя и се връщайте в гората.

— Къде да ги ударим? — попита Зигеър.

— Там, където е Тотила — отговори Леовигилд. — Вече всички сте го виждали. Когато го открия, ще препусна към него. Ако можем да убием Тотила, ще спечелим войната с един удар. Напред!

Със свиреп рев всички тръгнаха след Леовигилд. Само Рерин остана да чака разтревожен.

— Идват! — извика Тотила, усмихна се кръвожадно и извади сабята си. — Сега да видим как ще се бият срещу хора, които са се подготвили! — Бойците му извикаха в знак на одобрение.

Конниците стигнаха на един хвърлей копие от стената от щитове, завиха под прав ъгъл и продължиха покрай нея. Тотила знаеше, че търсят него, но не направи никакъв опит да се скрие. Шлемът и наметалото му бяха известни из целия Север, а и той гореше от нетърпение да премери сили с най-добрите им хора.

В предните редици на атакуващите Тотила видя един красив русокос млад мъж, когото беше забелязал по-рано поради неговата храброст. Не се съмняваше, че това е младият Леовигилд, прогоненият от Одок принц. Чудеше се къде ли може да е чернокосият наемник, с когото желаше да премери сили. От друга страна, убийството на наследника на Одок щеше да е чудесен политически ход.

Леовигилд видя Тотила в предната редица. Да, кралят на торманците не беше човек, който да се крие сред телохранителите си като Одок. Стоеше гордо и безстрашно и Леовигилд изведнъж забрави съветите на Конан, Рерин и Зигеър, насочи копие си срещу него и препусна напред. И точно преди да се сблъска със стената от щитове, чу Тотила да вика на хората си: „Останете по местата си и удряйте конете! Без тях те са безпомощни!“

Леовигилд стигна на едно копие разстояние от човека с великолепия шлем и наметало от човешка коса и удари силно, но Тотила изби копие от ръцете му с унизителна лекота. Ако спазваше съветите на Конан, Леовигилд трябваше да се оттегли, за да даде възможност на друг боец да атакува Тотила, но вместо това той извади сабята си и замахна към богато украсения шлем на краля на

торманците. Тотила повдигна щита си и с лекота блокира удара, а Леовигилд ядосан скочи на земята и нападна Тотила в близък бой. Тотила го посрещна с ужасна усмивка. Ударите му се сипеха така бързо, че Леовигилд почти нямаше време да ги отблъсва, камо ли пък сам той да удари.

Отчаян, Леовигилд замахна ниско към коленете на Тотила. С учудваща подвижност за такъв едър мъж Тотила прескочи сабята, а Леовигилд политна напред с ниско свален щит. Първият удар на Тотила беше върху шлема на младия човек. Вторият разцепи твърдия бронз на ризницата му.

Тотила тъкмо беше вдигнал сабя да нанесе смъртоносния удар, когато пристигна група камбрийски конници и с копията си го изтика назад. Най-едрият от камбрийците се наведе от седлото, хвана младежа за ризницата и го метна на седлото си, после вдигна до устата си ловджийски рог и го наду. Конницата на камбрийците се оттегли, оставяйки зад себе си снежна вихрушка.

Тотила прие похвалата на хората си за боя с младия Леовигилд, после огледа убитите врагове. Бяха най-малко дузина.

— Колко загубихме ние? — попита той.

— Десетина — отговори един прошарен боец, който превързваше ранената си ръка.

— Този път спечелихме — каза Тотила доволно. — Значи, когато времето е ясно, птиците на Илма ще ни предупреждават за тяхното идване. Има ли силен снеговалеж и птиците не могат да летят, ще знаем, че трябва да ги очакваме! Вече няма причина да се страхуваме от тях, така че да тръгваме към крепостта на Елкуина и да приключим с тази война!

С радостни викове торманците последваха своя крал.

Конан и хората му бяха на лагер по пътя за дома, когато ги настигнаха останалите камбрийци. Един гончия дотича до огъня, за да му предаде новините, и кимериецът стана да го посрещне. После видя отпуснатото тяло върху седлото на Зигеър и разбра, че новините не са добри. Помогна да свалят младежа и видя раните на главата и гърдите. Набитото му око позна, че са получени в пеши бой от по-едър мъж.

Конан погледна Зигеър и Рерин и попита:

— Тотила, нали?

Зигеър кимна и заразказва на Конан за случилото се през деня, а Рерин извади билките си и започна да се грижи за раните на младия мъж. Когато камбриецът свърши, Конан поклати глава.

— Да събере цялата армия, за да атакувате стената от щитове, е било умен ход — каза Конан. — Но да слезе от коня, за да се бие сам... особено срещу човек като Тотила... е било глупаво.

— Какво би направил ти, ако беше с кралска кръв? — попита Зигеър. — Леовигилд видя Тотила застанал пред хората си като истински крал. Щеше ли той да запази кралската си чест, ако не се беше бил с Тотила при равни условия?

Бойците около тях закимаха одобрително. Те желяеха да имат за крал боец и ако Леовигилд беше готов да рискува живота си, за да се издигне до техния идеал, не можеха да не го уважават за тази му постъпка.

Конан се усмихна криво.

— Северняци. Какви твърдоглави глупаци сте всички вие. Е, аз също съм северняк. — Конан погледна проснатото тяло на Леовигилд. — Той ще ви бъде добър крал, ако оживее.

— Раните му са тежки — каза Рерин, — но аз мога да го излекувам, ако успеем да го пренесем до крепостта. В колибата си ще мога да направя за него много повече, отколкото тук.

Конан събра една група гончии и им нареди да направят носилка, после каза на Рерин:

— Те ще го пренесат на ръце през тези гори много по-бързо, отколкото с носилка, теглена от кон. Ние ще продължим на коне и ще ви охраняваме в тил.

— А вие какво постигнахте срещу Одок? — попита Зигеър.

— Убихме много — отвърна Конан. — Ударихме ги пет пъти, преди да се сетят да направят стена от щитове и да атакуват конете с копия. Но Одок стоеше ограден от охраната си и няхме възможност да го убием.

— Лошо — каза Зигеър. — Все пак може би сме понамалили доста силите им и когато се стигне до обсада, ще успеем да ги победим.

Конан кимна, но не каза нищо.

Елкуина видя, че носят ранен, и сърцето ѝ се сви. Откакто мъжете бяха отишли на война, тя прекарваше почти по цял ден на стената над портата, очаквайки новини за онова, което става в гората. Най-големите ѝ страхове бяха да не докарат Конан или Леовигилд мъртви. Знаеше, че са ѝ нужни и двамата, за да оцелее народът ѝ, а беше сигурна, че раненият е единият от тях. Ако бе така, кой би предпочела да е? Елкуина отхвърли този въпрос от главата си, нареди да отворят портата и отиде да посрещне групата.

Когато видя, че от превръзките се подава бледото лице на Леовигилд, от гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка. Елкуина и сама не знаеше на какво се радва повече — дали защото това не бе Конан, или защото Леовигилд бе останал жив.

— Трябва да го занесем в моята колиба — обади се Рерин от седлото.

Елкуина заповяда на робите да вдигнат Леовигилд, а старият магьосник непохватно слезе от коня.

Докато се грижеше за раните на Леовигилд, Рерин докладваше на Елкуина.

— Имахме успех — каза той в заключение. — Но не смятам, че сме ги отслабили така много, както се надяваше Конан.

— И сега бедният Леовигилд е извън строя — каза тя.

— Неговите достойнства не са на боец — отвърна Рерин, — а на предводител. С това той се справи добре. Дори онези, които се съмняваха в момчето, се увериха в това; като го видяха как се би с торманците и прие предизвикателството на Тотила за единоборство. Сега те ще се бият за него така самоотвержено, както биха се били, ако той е на предната линия заедно с тях.

— Мислиш ли, че ще бъде добър крал?

— Превъзходен — увери я Рерин.

— Тогава ще стане крал — кимна Елкуина.

Конан и останалите пристигнаха по залез слънце, слязоха уморени от конете и ги предадоха на робите. Ранените отидоха при магьосника. Елкуина излезе от двореца, пресече двора и попита Конан:

— Колко загубихме?

— Двайсет убити и още толкова ранени, но малцина от тях тежко. Загубите на врага са три пъти по-големи. Повечето жертви

дадохме в първото нападение. Във второто и третото хората ни знаеха по-добре какво вършат. След това врагът се научи как да се отбранява.

— Имаше ли полза?

— Може би. Скоро ще разберем. Във всеки случай сега сме в по-добро положение, отколкото преди два дни. Как е момчето?

— Говори с по-голямо уважение към бъдещия крал на камбрийците! Рерин каза, че скоро ще се възстанови, макар че ще трябва да минат много седмици преди да бъде напълно във форма.

— Радвам се да чуя, че ще се оправи, и че езикът ти все още е така остър.

За първи път тя му се усмихна.

— Не е добре да се позволява на един наемник да става толкова фамилиарен със своята кралица, макар да е чернококс чуждоземец, който мечтае да се отпрати на юг към горещите страни и сладкото вино. Ела, Леовигилд каза да отидеш при него веднага щом пристигнеш.

— Вече придобива кралски навици, а? — Конан си даде вид, че негодува, но всъщност се радваше да научи, че момчето ще остане живо.

Влязоха в залата, където беше приготвена обилна вечеря за завърналите се бойци. Зад завесата намериха Леовигилд на легло от меки кожи. Главата и гърдите му бяха увити с големи превръзки, а лицето му беше бледо, но щом видя Конан, той успя да се усмихне.

— Страхувам се, че не се справих добре, кимериецо. Надявам се твоите успехи са по-големи.

— Ти си кръгъл глупак, щом си влязъл в двубой с Тотила — каза Конан и си спечели един смразяващ поглед от Елкуина. — Като се изключи това, добре си се справил. Хората ти няма да съжаляват, че си ги повел в боя. Ще имаш и няколко големи белези, които да свидетелстват за това.

— Мислиш ли, че хората ме смятат за по-малко мъжествен, задето не можах да убия Тотила?

— Ако някой каже такова нещо — изсъска Елкуина, — ще го одера жив и...

— Не — прекъсна я Конан, — само глупак би очаквал един млад мъж още в първата си битка да убие човек като Тотила, независимо

колко благородна е кръвта му. Ти си се бил добре, Леовигилд, щом скалпът ти не украсява неговото наметало.

Влезе Рерин да провери състоянието на пациента си.

— Не трябва да го изморявате. Той има нужда от почивка.

Конан се усмихна хитро.

— Лечителите навсякъде са едни и същи. Утре ще говорим повече, Леовигилд. Бих се радвал да си до мен във всяка битка. — Той понечи да излезе, но спря, защото Леовигилд възкликна:

— Конан, ти можеш да убиеш Тотила. Ти си единственият човек, който може да направи това. — Очите на младежа горяха. — Беше като бой с планина.

Лицето на Конан стана зловещо.

— Вярвай ми, Тотила няма да украси наметката си със скалпа ми.

След угощението, по време на което всеки мъж имаше възможност да се хвали с подвизите си в последната битка, Конан седна да наточи сабята си. До него дойде Рерин.

— Как е, старче? — вдигна глава Конан.

Рерин седна на пейката до кимериеца и поклати глава.

— Много съм загрижен. Ще трябва да спечелим три битки.

Конан вдигна сабята си и погледна ръба от едната страна.

— Защо три?

— Ще има битка на армии, битка на крале и битка на магьосници. За да оцелеем, трябва да спечелим всичките.

Конан обърна сабята и прекара бруса по другата страна на острието.

— Мислиш ли, че няма да можем?

— Най-големите ми страхове са за магьосническия двубой. Владея професията си, както ти владееш своята, в което можа лично да се убедиш, но Илма общува със сили, с които не смея да се свързвам. Накрая те сигурно ще го унищожат, но преди да бъде смазан от пагубните последици на своите стремежи, той може да си послужи със сили много по-големи от онези, които използвам аз.

Конан пхна сабята в ножницата и я закачи на куката.

— Няма нищо по-лошо за една армия от приказките за поражение преди започване на битката. По този начин ти предварително си победен. Ако вече си загубил вяра в собствените си сили, на Илма не му трябва нищо повече.

— Това може да е вярно за бойците, но аз мога лесно да направя оценка както на моята сила, така и на неговата, без да проявявам нито излишен оптимизъм, нито неоправдано отчаяние. Точно сега предимството е на негова страна.

— Добре, стига по този въпрос. Боят ще започне утре или може би вдругиден. През това време как можем да подредим нещата в наша полза?

Рерин леко се усмихна.

— Личи си, че не си обикновен боец.

Конан вдигна рога си и отпи голяма глътка бира.

— Когато се стигне до бой, предпочитам да срещна врага очи в очи и сабя срещу сабя. Магията е друго нещо. Не я обичам и ако трябва да я изтърпя, искам да получа всички предимства, които може да ми даде. А сега кажи какво е твоето предложение? Не си дошъл тук да водим празни приказки, нали!

— Така е. Мислиш ли, че можеш да победиш Тотила?

Конан вдигна рамене.

— Още не съм срещал човек, който да ми се опре. Това обаче не означава нищо. По общо мнение Тотила е голям боец. Когато се срещнем, ще разберем кой от двамата ни е по-силен.

— Одок не влиза в сметките — каза Рерин. — На чия страна ще се бият тунгианците зависи от това кой ще убие Одок, ние или Тотила. Те вероятно ще се присъединят към неговия убиец, тъй като ще останат без крал. Решаващият фактор ще бъде Илма, а точно сега той е в лоши отношения с Тотила.

— Как така? — попита Конан.

— Въпреки цялата си мощ Илма не успя на няколко пъти. Неговите ходещи мъртъвци не можаха да ни победят; демоните-похитители не успяха да заведат Елкуина при Тотила; дори моите жалки снеговалежи попречиха на свраките му да им помогнат по време на похода. Но сега той ще направи всичко, за да възстанови добрите си отношения с Тотила. В тези му отчаяни усилия може би ще открием неговото фатално слабо място.

— Продължавай — подкани го Конан.

Магьосникът и кимериецът продължиха да разговарят до късно през нощта.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПТИЦИТЕ-ДЕМОНИ

Една част от голямата зала беше преградена със завеса като лечебница за тежко ранените в последната битка. Със стоицизма на Севера те приемаха спокойно раните си, макар мнозина от тях да знаеха, че няма да доживеят да видят приближаващата пролет. Леовигилд изпитваше толкова силни болки, че дори му беше трудно да диша, но се чувстваше щастлив, че е сред такива силни мъже, и правеше всичко, за да покаже, че не страда.

Тъкмо играеше на ашици с един мъж, загубил окото си и два пръста, когато тежкият гоблен с избродирани подвизи на боец, умрял преди двеста години, се отмести и влязоха Елкуина, Рерин и Конан, заедно с няколко бойци.

— Надявам се, че се подобряваш, Леовигилд — каза Елкуина.

— Рядко съм се чувствал по-добре и се надявам в скоро време да вдигна сабя за защита на народа ти — отвърна той храбро, но не можа да заблуди никого.

Елкуина се усмихна. Беше толкова хубава, че Аталиа изчезна от паметта му. Фантастичният ден и нощта, които беше прекарал в малката долина, сега изглеждаха несъществени и избледнели, както сънят избледнява след събуждане.

— Няма да потърся помощта на твоята сабя, докато не оздравееш напълно — каза Елкуина. — Но смятам, че можеш да участваш в обсъждането на един много дързък план.

— За мен е чест, че толкова цениш съветите ми, Елкуина — отговори той и успя да се усмихне леко на Конан. — И съм сигурен, че ако се подготвя смел план, в дъното му стои чернокосият скитник.

Конан безцеремонно стъпи на края на постелята на Леовигилд, наведе се и опря ръце на коляното си.

— До гуша ни дойде от магьосника на Тотила. Рерин обаче смята, че знае начин да го премахнем.

— Това е чудесно — каза Леовигилд. — Но как може един обикновен боец да се справи с човек, който използва тъмни сили?

— Рерин — каза Елкуина. — Разкажи на Леовигилд и на тези бойци онова, което сподели с мен тази вечер.

Старият магьосник приглади сивата си брада.

— Вече научих много за Илма, много повече, отколкото някога съм желал. Неговите магии са много, много по-различни от моите. Аз се стремя да използвам свойствата на растенията, камъните и животните в нашата страна, за да помогна на моята кралица, за доброто на всички нас. Използвам заклинанията си, за да получа помощта на боговете и духовете на гората и потоците. Ако им се оказва нужното уважение, тези свръхестествени същества не са враждебни към хората и чрез моите магии мога да ги придумам да ни помогнат като смекчат студа и снеговете на зимата, като направят горите да бъдат пълни с дивеч за ловците и реките да гъмжат от риба за мрежите на рибарите. С тяхна помощ говедата, овцете, свинете и конете са здрави и плодови. Други благосклонни духове ми помагат да спирам болестите и да лекувам ранени, като тези герои, които лежат тук. — Той махна с ръка към окървавените превързани мъже, налягали по сламениците на пода.

— Хипербореецът Илма е друг вид магьосник. — Изражението му стана тържествено и зло. — Той не се стреми да помага на хората да оцеляват сред опасностите на природата. Той търси власт за самия себе си, обаче разбира, че знанието и умението не могат да му дадат толкова нещо. Истинската власт хората спечелват с оръжията на бойците и точно поради тази причина той се е прилепил към крал Тотила — добър военачалник, който трябва да признае заслугите на Илма за своя възход. Малките богове и духове не могат да дадат на Илма такава сила, каквато желае. Преди време, много отдавна, Илма е подписал ужасен договор. Той общува с големи сили от светове отвъд нашия. До неотдавна бях зървал тези светове единствено по време на транс. Съществата от тези светове могат да дадат на смъртния човек голяма сила, но срещу ужасна цена — срещу неговия ум и неговата душа. Когато се подпише такава сделка, се извършва размяна: магьосникът от този свят дава част от самия себе си, най-важната част, и душата му остава прокълнатата завинаги. В замяна получава за помощници един или повече духове, които могат много да увеличат

неговите възможности и да действат като посредници при отношенията му с другите светове.

— Свраките! — възкликна Леовигилд.

— Точно така — потвърди тържествено Рерин. — Разбира се, те не са истински свраки. Те са демони от друг свят, но в този свят демоните не могат да имат истинската си форма, нито пък биха искали това, защото една от задачите на тези помощници е да дебнат и да донасят наученото на своя господар и за тях е най-добре да не бият на очи. От онова, което проучих, разбрах, че най-предпочитаните форми, които приемат тези помощници, са на птици или прилепи. Това им дава големи възможности, тъй като те могат да летят по цялото небе и да съобщават на господаря си всичко, което той иска да знае. От всички птици най-любими са птиците, които се хранят с мърша — свраки, врани и гарвани, защото никой не им обръща внимание. Соколът или орелът винаги привличат вниманието. Чучулига или лястовица ще възбудят подозрение през зимата, а бухалите не се появяват през деня. Но птиците, които се хранят с мърша, се срещат навсякъде.

Конан прекъсна дългите обяснения на Рерин.

— Тази вечер отивам на лов за свраки.

— Ако Илма бъде лишен от свраките-помощнички — обясни Рерин, — ще загуби много от силата си.

— Конан трябва да вземе със себе си бойци — каза Елкуина. — Срещата с тези свраки крие голяма опасност. Не бива да отиде сам.

— Ами да отидем — обади се Зигеър, но в гласа му прозвуча колебание. Очевидно лично той нямаше голямо желание да участва в такова рисковано начинание.

— Не — каза Конан. — Ако беше бой с хора, колкото повече, толкова по-добре, но аз отивам срещу две птици и един магьосник. В такава борба броят на хората не е предимство. Освен това всичко ще се извърши през нощта, а никой тук освен мен няма опит в нощен бой.

— Нали се бихме срещу мъртъвците през нощта — каза Зигеър. — Вярно, че накладохме огънове, за да виждаме къде да насочваме оръжията си. Кой са тези хора, които биха могли да се бият през нощта, ако не могат да различат приятели от врагове и никой не може да види делата на храбреците?

— Пиктите^[1] — каза Конан и се усмихна тъжно.

— Пиктите? — повтори Леовигилд. — Тези пък кои са?

— Народ, който обича да се бие по всяко време на денонощието — отговори кимериецът. — Те притежават рядкото умение да се бият през нощта. Има и други, които също се бият добре на тъмно... афгалийците, химелианските планинци, пигмеите от южен Куш... но пиктите са най-добри. Бил съм се с тях и съм живял сред тях.

— Истинските мъже не се бият така — подхвърли високомерно Зигеър.

— Глупости — отвърна тихо Елкуина. — Нали все някой трябва да свърши тази работа. Конан може да го направи. А и това е чест за него.

— Желая ти успех, Конан — каза Леовигилд. — Ако някой може да убие помощничките на магьосника, това си ти.

Сребристият сърп на луната се беше издигнал над хълмовете на изток. Конан стоеше на стената. Край него се бе събрала малка група, учудена от странния му вид. Кимериецът беше облечен в черни вълчи кожи, лицето и ръцете му бяха почернени със смес от восък и сажди. Катарамите и халките на колана му бяха увити в черен плат, за да не се виждат и да се приглуши всеки звук. Една кожена лента на челото придържаше дългата му коса.

— Време е — каза Конан.

— Отче Имир, бди над него — промълви Рерин.

Конан се усмихна нерадостно.

— Кром е моят Бог. Казват, че той и Имир не са в добри отношения. Когато влизам в бой обаче, се уповавам на дясната си ръка.

— Според гончиите торманците са близо — каза Елкуина. — Но както предположи ти, се движат бавно. Успех, кимериецо, и бъди внимателен. Това е само атака за отслабване на Илма. Истинската битка тепърва предстои и тогава ще имам нужда от сабята ти.

— Не се страхувай, Елкуина — отвърна Конан. — Няма да те лиша от услугите си преждевременно. — После стъпи на ръба на стената, прилекна и скочи навън, пренебрегвайки въжето, провесено от един стълб. Имаше опасност Тотила да е изпратил разузнавачи да следят портата, затова бяха решили Конан да тръгне от противоположната стена.

Приземи се леко, със свити колене и запазвайки идеално равновесие. Слабата лунна светлина беше превърнала снежната покривка на полето в наметало от сребърна тъкан. Изправените камъни едва се виждаха в далечината.

Гончиите бяха съобщили, че армията на Тотила настъпва от изток и Конан тръгна в тази посока, налагайки си бързо темпо, което можеше да поддържа цяла нощ. Само след няколко минути беше в гората и затича сред боровите с такава увереност, сякаш беше в равнината. Очите му виждаха в дрезгавината като очи на бухал.

Тича четири часа и дори не се задъха, но продължи по-бавно — знаеше, че хората на Тотила не са много далеч. Миризмата на пушек в неподвижния въздух му подсказа, че е приближил целта, и го отведе към гаснещите огньовете на торманците.

Конан преброи огньовете и получи приблизителна представа за силата на врага. Армията беше по-голяма, отколкото бе очаквал. Тотила сигурно бе силен и способен човек, за да може да свика посред зима толкова много хора.

Конан проучи покрайнините на лагера, търсейки да открие охраната и местонахождението на главатарите. Както беше очаквал, нямаше никакви часови. Една закоравяла банда разбойници като тази на Тотила смяташе тези предпазни мерки за признак на слабост и изнеженост. Конан обиколи целия лагер, но не видя нито навес, нито шатра. Очевидно Тотила спеше на земята, увит в наметалото си, както спяха войниците му. Значи ръководеше хората си с личен пример. Още едно нещо, което трябваше да се помни.

Тази нощ обаче целта на Конан не беше Тотила. Някъде наблизко трябваше да е магьосникът Илма и той беше готов да се закълне, че Илма не спи на земята, завит в наметалото си като обикновените бойци. Нямаше вятър, усещаше се само слаб полъх, доловим единствено от изострените сетива на кимериеца. Той вдигна нос и го подуши, после седна със затворени очи, опрял гръб в едно дърво. За всеки случаен наблюдател имаше вид на заспал. Но не спеше, а подреждаше възприеманите впечатления със съсредоточеността и вниманието на опитен заморански разузнавач.

Имаше малко звуци за изследване, но във въздуха се усещаше силна миризма на пушек. По-голямата част от тази миризма идваше от тлеещите въглени на огньовете на бойците и имаше обичайния остър

дъх на бор. Скоро обаче Конан долови и друга миризма — на пушек, но не само от бор. В него се долавяха и други миризми, които той не познаваше, може би на билки и дървесна кора. Точно този огън търсеше той.

Конан стана и тръгна по следата на миризмата, която го заведе отвъд лагера до малка падина между ниски хълмове. Сега чу и звуци, странно тракане и грачене. Склонът бе обрасъл с храсти и кимериецът се насочи към тях, легна по корем и премина останалата част от пътя пълзешком под надвисналите им клони. След няколко дълги минути стигна до източника на звуците и на странния пушек.

Видя шатра от кожи на северен елен, пред която седеше мъж, облечен в също такива кожи, с еленови рога на главата. Мъжът напяваше тихо и размахваше дрънкалка над малък огън, който гореше с неестествен многоцветен пламък. Конан се озърна за източника на граченето и шума и скоро го откри.

На няколко крачки от огъня бяха кацнали свраките. Беше ги виждал да летят над крепостта на Елкуина, но тогава те се бяха държали като обикновени птици. Сега действията им предизвикаха у него необичаен ужас. Свраките грачеха и издаваха други, по-трудни за назоваване звуци в синхрон с напяването на Илма, а главите им се полюшваха ритмично. От време на време птиците пристъпваха надясно или наляво, сякаш изпълняваха някакъв примитивен танц. Движеха се съвсем неестествено, в такт, сякаш управлявани от нечия воля.

Какво дяволско заклинание правеше хипербореецът? Сигурно някоя магия, с която да укрепи ръката на Тотила и да подкопае защитата на Елкуина. А може би дори срещу неговия собствен живот. Изкушението да се втурне на поляната и да съсече магьосника по средата на заклинанието беше голямо. Рерин обаче го беше предупредил срещу такъв безразсъден акт. „Илма — беше казал той — е магьосник, който има работа с тъмни сили и положително си е осигурил защита. Магьосниците, ползващи помощта на демоните, не може да не се страхуват от обикновените смъртни хора, срещу които използват магиите си. Те са най-уязвими по време на правене на заклинание — задача, която изисква пълно съсредоточаване. Също като другите хора те са уязвими и по време на сън. Но уязвими не означава беззащитни.“ Размишленията му престанаха, когато видя над

огъня да се появява някакво неясно нематериално тяло. Какво можеше да е то?

Докато Илма напяваше, а птиците грачеха, фигурата видимо се втвърди, макар да продължаваше да виси над многоцветните пламъци, сякаш нямаше тегло. Приличаше на човек. Лицето не можеше да се различи, но явно беше млад мъж с дълга руса коса. „Прилича на Леовигилд“ — помисли си Конан. Нима магьосникът шпионираше младежа? Не можеше да е така, защото фантомът не беше превързан и беше облечен в дрехи, каквито се носеха при лов или бой.

Изведнъж Илма прекъсна напяването и махна с ръка. Духът избледня, огънят изгуби неестествените си цветове, а Илма каза нещо на птиците. Конан не можа да разпознае езика, но долови в думите нотки на триумф. Досети се, че магьосникът изпробва някаква магия, която ще използва по-късно, и че е постигнал желания резултат. Свраките поклатиха глави, като че ли в знак на потвърждение.

Кръвта на Конан замръзна, когато една от птиците се обърна: очите ѝ светеха по-ярко от въглените в огъня. Погледът ѝ беше насочен право към него. Един миг двете птици гледаха към него, сякаш очите им проникваха през храстите и мрака.

— Кой се осмелява да ме следи? — изсъска магьосникът.

Без да се колебае, Конан се изправи, закрачи към полянката пред колибата и с мълниеносно движение измъкна сабята си от ножницата. Магьосникът побягна назад и размаха ръце в тайнствен жест.

Но сабята на Конан не беше насочена към хиперборееца. Тя проблесна в светлината от огъня като неясно петно и вместо него удари една от свраките. Кимериецът очакваше птицата моментално да се превърне в маса от кръв и пера и се смая от твърдия удар, който премина като вълна от китката до рамото му. Сякаш беше ударил камък.

Дръпна сабята и се завъртя да удари другата птица, но тя се беше отместила и се беше превърнала в някакво странно, неземно същество. Конан наблюдаваше ужасен как Илма започна бързо да напява и покритите с пера крила станаха огромни. После перата се превърнаха в блестящи люспи. Краката също се удължиха, заприличаха на човешки крайници, но запазиха птичите пръсти с бронзови нокти, извити като куки.

Конан разбра, че вижда истинското тяло на съществото — отвратителна комбинация от човек, птица и влечуго, една глава повисоко от самия него, със зейнала, пълна с остри зъби човка, от която изскочи черен змийски език. Езикът се поклащаше и гърчеше, сякаш имаше свой собствен живот. Единствено горящите, изпълнени с омраза очи бяха същите като преди малко и смразяваха Конан с вкаменяващия си поглед. Съществото се пресегна към него с ноктестите си лапи.

Това извади Конан от обхваналата го парализа и той нападна. Хвърли се между протегнатите нокти и удари със сабята раменната става на лявото криво. Рерин беше казал, че когато живеят в света на хората, тези същества се подчиняват на някои закони на този свят. А това означаваше, че могат да бъдат ранени и убити. Чу се хрущене като при разсичане на месо и неприятно миришеца течност изпръска Конан. Той измъкна острието и нанесе светкавичен удар върху другото рамо, после, точно когато сабята му се плъзна по неестествено твърдата плът, усети силен удар през лицето. Залитна назад замаян, без да разбира откъде е дошъл ударът, после видя дебелия език, който се мяташе ту на една, ту на друга страна, изцапан със собствената му кръв.

Илма продължаваше подлудяващото напяване, а птицата-демон, макар крилете ѝ да бяха увиснали на наранените рамене, виеше непрекъснато и то така силно, че писъкът пронизваше ушите му. Изведнъж съществото скочи срещу Конан и протегна острието си нокти, като сокол, спускащ се върху жертвата си. Конан вдигна сабята срещу корема на съществото и почувства как острието потъва в него точно когато ноктите се впиха в гърдите му и птицата го събори на земята. Конан натисна, завъртя сабята и тя потъна дълбоко в тялото на демона.

Птицата-демон се надвеси над него, човката ѝ се разтвори широко, змийският език изскочи. Конан почувства как рамото му се вцепени, чу съскане и усети отвратителна смрад, като от горяща коса. Езикът се отдръпна назад и спря над лицето му. От кръглата уста, обримчена с малки, неравни зъби, се процеждаше мръсна течност. Конан знаеше, че го спасяват само дебелиите кожи, с които е облечен. Защото докосването на тази уста до плът означаваше смърт.

Той измъкна отчаяно сабята от корема на съществото. Не можеше да замахне достатъчно силно, но когато зейналата човка дойде по-близо, натика острието между челюстите и го обърна вертикално.

Птицата-демон инстинктивно захапа и острието отрязва смъртоносния език, който падна на земята и започна да се гърчи.

Птицата-демон запищя в предсмъртни мъки и хватката ѝ се отпусна. Кимериецът се освободи и изпълзя по-далеч от съществото, което се гърчеше на земята, а „кръвта“ излизаше на тласъци от срязаната уста. Постепенно силите на съществото го напуснаха, то започна да губи формата си и се разтопи в сива слуз, която се втечни и попи в земята.

Изведнъж нещо връхлетя върху Конан изотзад. Той се хвърли на земята и се претърколи, после скочи и се обърна, готов да посрещне новата опасност.

Другата птица-демон! В отчаяната си битка я беше забравил. Птицата беше сериозно ранена, а ѝ преобразуването ѝ бе незавършено. Дясната ѝ страна бе съсечена и провисналото крило още беше с лъскава перушина като на земна птица. Съществото изсъска и се впусна в атака.

Конан бе изтощен и задъхан от току-що проведенния бой и не искаше да влиза в двубой с яките нокти и смъртоносния змийски език на съществото. Докато отстъпваше, чу продължаващото напъване на хипербореца. Държейки с върха на сабята си съществото на разстояние, Конан рискува и за миг погледна към магьосника. Илма стоеше на няколко крачки зад него, затворил очи, съсредоточен. Довършваше заклинанието си.

Конан продължи да отстъпва, стъпките му го отвеждаха към Илма. Когато прецени, че разстоянието е подходящо, той светкавично се завъртя и замахна към магьосника, описвайки пълен кръг, така че отново да застане с лице към птицата-демон. Движението му беше толкова бързо, че съществото не можа да се възползва от моментното му обръщане с гръб към него.

Неочакваният удар не нарани сериозно магьосника. Разстоянието беше прекалено голямо, така че само върхът на сабята направи плитък разрез по бузата му. Но съсредоточаването му беше нарушено. Напъването спря, очите на магьосника се разшириха от учудване, ръката му се вдигна до срязаната буза.

Неподдържана от заклинанието, птицата-демон се отпусна изнемощяла. Точно това беше предимството, от което се нуждаеше Конан. Той моментално се спусна напред, атакувайки съществото с

бързи, силни удари, които то сега не можеше да избегне, тъй като беше много слабо. Удряше по врата, раменете, краката, а същевременно пицеше и губеше сили. Когато падна напред, Конан се метна настрана, а след това отново скочи на крака и започна да сече гърба му, докато то не се превърна в треперееща нетелесна маса, която започна да променя цвета си.

Кимериецът отстъпи назад и се огледа за Илма. Гърдите му се повдигаха като ковашко духало от усилието на жестоката битка. Щеше да бъде добре, ако можеше да довърши започнатото и да убие и хипербореца. Без птиците магьосникът беше изгубил телесната си защита. Но Илма не се виждаше никъде. Конан огледа снега за следи, но не ги откри, изруга, почисти измърсената си сабя и я пъкна в ножницата.

Искаше да бъде далеч оттук преди изгрев слънце, така че тръгна към крепостта. Сега магьосникът беше отслабен — беше изгубил далеч виждащите си очи. Рерин беше казал, че Илма трябва да отиде до някакво проклето място и да извърши продължителни ритуали, преди да може да получи нови помощници. Но най-доброто от всичко беше, че магьосникът се бе оказал уязвим за сабите и копията на хората.

[1] Келтски народ, населявал части на Северна Англия. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

СРЕЩА НА КРАЛЕ

Тотила се изпъна на седлото, обърна се напред и погледна дългата колона бойци, виеща се по горския път. Бяха в добро настроение, защото онези стършели на коне не ги бяха нападали от вчера. Той предполагаше, че докато не стигнат до крепостта на Елкуина, няма да ги видят. Това беше тактика на отслабване, от която камбрийците се бяха отказали, щом торманците успяха да намерят начин да се защитят. Откъде се бяха научили да се бият така? Тотила подозираше, че зад това стои новият наемник на Елкуина. Колкото повече неща научаваше за този човек, толкова повече желаше да премери сили с него.

Илма яздеше до своя крал.

— Моите птици ми съобщиха, че камбрийците са се скрили в крепостта на Елкуина като овце в кошара.

Тотила се обърна към него и го изгледа недоброжелателно.

— От твоите проклетни птици досега не видяхме голяма полза.

Илма вдигна рамене, прикривайки вътрешните си съмнения.

— Щастлива случайност. Кой би очаквал от един толкова слаб магьосник като Рерин да прояви такова въображение? Във всеки случай те ми донесоха една вест, която ще бъде много интересна за теб.

— Говори! — заповяда нетърпеливо Тотила.

— На около мильа оттук този път се слива с един друг, който идва от юг. По този път се придвижват крал Одок и неговите тунгианци. Ще стигнем до това място по едно и също време с тях.

Тотила погали брадата си и се усмихна.

— Одок, а? Крайно време е да си поговоря с тази тунгианска свиня.

— В този момент един съюз с него може би...

— Ти си гледай магиите — прекъсна го Тотила грубо. — Остави държавническите дела на мен. — Продължиха да яздят мълчаливо.

Когато слънцето се издигна високо, кралят на торманците огледа безоблачното небе.

— Къде са твоите свраки, магьоснико? Днес не съм ги виждал.

— Аз... ги изпратих по работа, господарю. Много е важна, отнася се до военна хитрост, която много ще ти помогне да завладееш крепостта на Елкуина. — Той не смееше да признае поредния си провал. Кралят трябваше да го смята така силен, както винаги. Илма благодари на своите тъмни богове, че беше подготвил новата си магия преди да загуби помощничките си.

— Има ли това нещо общо с шумовете, които са се чували от лагера ти нощес? — попита кралят. — Хората ми се оплакаха тази сутрин. Казаха, че били разбудени от адски шумове, сякаш се биели гигантски змии, глигани и орли.

— На простите хора — каза Илма високомерно — не им е работа да се бъркат в моите магьоснически дела, колкото и шумни да са те.

Торманците стигнаха първи до мястото, където се събираха двата пътя. Тотила заповяда на бойците да се разположат край пътя и да почиват, като ги предупреди, че скоро ще имат посетители, така че да държат оръжията си готови. Не мина и час и тунгианците се зададоха по южния път. Отдалеч личеше, че са уморени.

Когато Одок съгледа насядалата на земята армия, дъхът му спря. Засада от камбрийците? Но тези хора не правеха нищо да се скрият. После видя едрият мъж с наметало от многоцветна човешка коса и шлем с украшение на орел и ядосано изруга. Беше се надявал останалите без водач камбрийци да станат лесна плячка, но Тотила с всичките си бойци разваляше плановете му и той не можеше да направи нищо друго, освен да си даде вид, че е доволен да продължат заедно.

— Изглежда, ние не сме единствените, решили да проведат зимна атака срещу камбрийците — рече Одок. Успя да го каже спокойно, макар че изпод шлема му се стичаха капки пот. Хората му свъсиха вежди, ръцете им стиснаха по-здраво оръжията.

Когато тунгианците се приближиха, Тотила излезе напред. Хората му останаха на земята. Това донякъде успокои Одок, но той се почувства стар и слаб, когато огромният крал на торманците дойде при него и почти смачка ръката му с мощното си ръкостискане.

— Привет, кралю Одок! Толкова рядко те виждам! — Той обгърна с ръка Одок и разкърши рамене, та и двете армии да видят колко е по-висок, по-млад и по-богато облечен от тунгианския крал.

— И аз те поздравявам, Тотила — отвърна Одок, грижливо пропускайки титлата крал. — Прав ли съм да смятам, че и двамата сме тръгнали към една и съща цел?

— Възможно е. Хайде да отидем настрана и да обсъдим този въпрос насаме, както подобава на двама крале.

На Одок не му се искаше да се отдалечава от кралските си телохранители, но не се реши да покаже, че се страхува от Тотила.

— Останете тук — каза им той, давайки си вид, че е спокоен. — С този главатар трябва да се посъветваме по някои важни въпроси.

Двамата мъже отидоха настрана до едно малко хълмче.

— Моят магьосник ми съобщи — започна Тотила, — че Елкуина вече се е завърнала след тайнственото си изчезване.

— Радвам се да го чуя — каза Одок изненадано. — Сега мога да я попитам защо закъсня толкова с отговора на молбата ми.

— И аз имах намерение да ѝ задам същия въпрос. Но може би освен това ти желаеш да научиш на послушание своенравния си племенник?

Одок се ядоса, но се постара да не го показва. Този човек компенсираше липсата на кралска кръв със съветите на проклетия Илма. Защо хипербореецът не беше дошъл при истински крал като Одок?

— Наистина момчето ми създаде много неприятности. В името на скъпия ми брат го отгледах като собствен син, но този неблагодарник има безразсъдството да подготви заговор срещу мен. — Одок успя да се усмихне. — Радвай се, че не си женен и нямаш наследник.

— Възнамерявам в скоро време да оправя това положение. В края на краищата срамота е да се остави една кралица като Елкуина неомъжена, когато и трите кралства са без наследник. Сега, ако двамата с теб се скараме и се стигне до бой, кой ще спечели? Единствено камбрийците, защото който и от двама ни да победи, ще бъде много слаб, за да предприеме поход срещу тях тази година.

— Един съюз срещу камбрийците има смисъл — каза Одок и кимна одобрително, сякаш се бе надявал, че Тотила ще предложи

точно това. — Остава въпросът за нашите сходни цели. Този съюз няма да ни е от полза, ако се спречкаме за Елкуина и за нейните земи и народа ѝ.

— Тези въпроси могат лесно да се уредят — рече Тотила сговорчиво. — И това трябва да стане преди да продължим по-нататък. За земите и народа лесно ще се споразумеем. Просто ще ги разделим наполовина, на север и на юг по река Гернах, която минава близко до центъра на Камбрез. Северната част на мен, южната на теб.

Одок се замисли за момент.

— За мен това е приемливо. Но как ще решим въпроса с Елкуина? Всеки от нас се нуждае от жена, а не виждам начин да я разделим, така както сторихме това със земите ѝ.

— Както подразбирам — каза Тотила ехидно, — ти преследваш две цели: искаш да вземеш Елкуина, но искаш също да се отървеш от Леовигилд. Сигурен съм, че на твоите хора няма да им хареса, ако го убиеш със собствената си ръка.

— Разбира се, мога да убия това паленце — промърмори Одок. — Но ти си прав, че ще бъде неразумно. Сигурно ще се намерят хора, които да ме нарекат убиец на престолонаследник, макар че аз просто ще трябва да се защита.

— Аз мога да го убия безнаказано — каза Тотила; без да споменава, че според него младият мъж вече е мъртъв. — Предлагам ти живота на Леовигилд срещу Елкуина. Не смяташ ли това за справедливо? В края на краищата ще взема само половината от нейната зестра.

Одок поглади брадата си, давайки си вид, че размишлява задълбочено.

— Аз все пак се нуждаю от наследник, нали ме разбираш.

Неочаквано Тотила изгуби търпение.

— За какво ти е тази глава, човече! Мисли! Има много благородни дами с дъщери за женене, които ще бъдат щастливи да имат крал за зет. Или пък намери някое селянче и го обяви за син на твоя отдавна изгубен брат. Това не е като да се грижиш за него, докато възмъжее. С такъв ход можеш да си спечелиш още петнайсет, че и повече години спокойно царуване.

— Говориш умно, приятелю — каза Одок доста изплашен. — Нека се споразумеем така: ще обединим силите си срещу камбрийците.

Когато боят свърши, ако си убил Леовигилд, ти ще вземеш Елкуина и северната половина от кралството ѝ. Аз ще имам южната половина. После ще се разделим като приятели и ще се отправим по домовете си.

Тотила подаде ръка и Одок я стисна. Никой от двамата нямаше ни най-малко намерение да спазва това споразумение, когато то престане да отговаря на собствените му интереси. Прегърнати през рамене двамата крале се върнаха усмихнати при хората си.

— Одок наистина ли е толкова голям глупак? — попита Илма недоверчиво.

Кралят и магьосникът седяха в малка шатра от намаслени кожи на половин ден път от крепостта на Елкуина. Беше нощ и мъжете почиваха, събирайки сили за следващия ден. Илма беше наклал малък огън без дим между тях и докато се съвещаваха, пламъците хвърляха зловещи сенки върху лицата им.

— Да, той е глупак, но не чак толкова голям, за да вярва в споразумението. Той е просто изплашен стар човек, чиито най-добри дни отдавна са минали. Одок иска да запази кралския си трон през малкото оставащи му години и не знае от кого да се страхува повече — от Леовигилд или от мен. Не харесва съюза, който му наложих, но няма друг избор.

— Ще му разрешиш ли да се прибере мирно у дома след свършване на битката? — попита Илма.

— Зависи как ще изглеждат нещата тогава. Ако неговите хора са понесли много загуби, а ние малко, ще го убия. Ако ние сме сериозно отслабени, може би ще трябва да изчакаме още една или две години. Несъмнено трябва да завладеем земите му, но защо трябва да изчерпвам всичките си сили в една втора битка, ако нещата могат да бъдат уредени по-лесно? В края на краищата аз имам големи планове и премахването на моите северни съперници е само малка част от тях. Когато тръгна да покорявам Юга, не искам да бъда слаб.

— Както винаги си прав, господарю — поласка го Илма. — Но няма ли нещата да се опростят, ако Одок бъде убит в предстоящата битка?

Тотила се замисли.

— Може би. Но ако бъде убит от камбрийците. Ако го убия аз, хората му няма да тръгнат с мен.

— Да предположим, че го убие Леовигилд?

— Какво? — Тотила беше озадачен. — Леовигилд? Че аз почти го съсякох на две. Досега сигурно е умрял от раните, които му нанесох.

— Тунгианците не знаят това. Аз мога да направя фантом и да му придам външност като на младия Леовигилд. Тунгианците ще видят как Леовигилд убива Одок, после ти ще можеш да се справиш с фантома, който ще умре като умира всеки истински човек.

Тотила се усмихна доволно.

— Можеш ли наистина да направиш това? Тогава тунгианците ще сметат за чест възможността да ме подкрепят, тъй като аз ще съм отмъстил за убития им крал.

— Точно така — съгласи се Илма.

Тотила доволно се удари по коляното.

— Тогава така ще постъпим! Никога не съм убивал един и същи човек два пъти. Интересно.

Одок и неговите военачалници седяха около огъня и навъсено гледаха в пламъците. Бяха очаквали с нетърпение боя с камбрийците, но появата на торманците бе охладила бойната им страст. Един високопоставен боец с много сиви кичури в кафявата си брада се обърна към краля:

— Ние дойдохме, за да вземем земите на Елкуина, но няма да можем да го направим, ако и Тотила е тук. Според мен най-добре да се върнем у дома и да изчакаме по-добро време.

Чу се тих шепот на одобрение, но един друг боец възрази:

— Не! Ще дадем ли основание да се говори, че тунгианците тръгнаха до пътя на войната, но се върнали с подвити опашки като бити кучета, без да нанесат дори един удар? Не мога да понеса такъв позор!

Мнозина изреваха, че са съгласни с него.

— И така ще кажат всички истински мъже! — извика Одок, който желаше преди всичко да не се връща и да не дава възможност на хората си да прекарат останалата част от зимата в размисли върху пълния неуспех, до който ги е довел техният крал. — Ако тази година

вземем само половината от земите на Елкуина, какво от това? Останалата част ще можем да вземем следващата година. Сега просто камбрийците и торманците са ни прекалено много, за да ги победим наведнъж. Идната година нещата могат да бъдат различни. Най-напред можем да превземем останалата част от земята на камбрийците, след това да се обърнем на запад и да завладеем кралството на Тотила. Но засега трябва да приемем този съюз. След като спечелим тази битка, той с нищо няма да ни обвързва.

Този път повечето от мъжете изразиха одобрение. Въпреки всичките си недостатъци този план поне щеше да им даде възможност да се бият и да се завърнат у дома с чест. Никой от тях не желаше да се върне при жените и старците без кръв по копието си.

Одок се усмихна на хората си, прикривайки облекчението си. Единственото, което искаше сега, беше малко земя, възстановяване на славата си на военачалник и трупа на Леовигилд. Всичките тези неща можеше да има през утрешния ден.

— Ето ги — извика Конан.

Стоеше до Елкуина. Всички годни да се бият камбрийци се бяха накачили на платформата от вътрешната страна на стената. На равни разстояния покрай стената имаше натрупани груби, набързо направени копия и купища камъни с големина от юмрук до човешка глава. Този вид отбранително оръжие беше чужд за камбрийците, но Конан настояваше, че това е единственият им шанс пред лицето на числено превъзхождащия ги враг. Те вече знаеха, че на думите му по тези въпроси може да се вярва.

— Много са — каза Елкуина, опитвайки се в гласа ѝ да не прозвучи тревога.

Краят на гората отвъд равнината на гигантските камъни беше почернял от бойци; слънцето хвърляше бронзови отблясъци по шлемовете и ризниците им. Мъжете почти не се виждаха зад широките си, кръгли щитове. Бяха се построили на две отделни групи, почти еднакви по големина.

— Може да са се съюзили — каза Зигеър и се усмихна, — но си личи, че не се обичат.

Откъм равнината долетяха удари на брадви.

— Подготвят се — каза Конан. — Сега правят стълби, за да се качат на стената.

— Ще успеят ли? — попита Елкуина.

— След време ще успеят — отговори Конан. — Това укрепление е в равнина, без ров, само с ограда от колове. Една опитна армия може да го превземе съвсем лесно. Но тъй като тези мъже вероятно никога не са нападали стена, освен да крадат пилета от съседските дворове, ще се забавят един-два дни.

— Това време ще бъде ли достатъчно? — попита тя.

— Ако всичко върви добре. Отсреща в равнината има много бойци, но от тях единствено двама души са опасни: Илма и Тотила. Аз трябва да се преборя с Тотила. Рерин каза, че може да се справи с Илма.

— Моля се на Имир да е така. — Тя придърпа коженото наметало по-плътно до тялото си, но не поради студа.

Един час по-късно неприятелската армия беше при стената. Конан заповяда всички освен бойците да се оттеглят от нея. Тъй като врагът нямаше обсадни машини, непосредствената опасност от някое копие, прехвърлено през стената, беше малка. Според Конан всеки, който не умее да хвърля копие, заслужаваше да бъде набучен на шиш.

— Бъдете готови — извика Конан. — Не започвайте да хвърляте копия, докато не сте сигурни, че ще улучите. Няма защо да бързате. Те ще станат лесна цел, когато дойдат до основите на стената.

Около него останаха само бойците. Всички горяха от нетърпение да започнат боя. В южните армии половината от работата на Конан би била да накара мъжете да се бият. Тук трябваше зорко да следи бойците да не отворят портата и, според обичая, да се впуснат в ръкопашен бой.

Съюзниците настъпиха с кръсъци. Някои носеха дълги стълби. От начина, по който ги държаха, Конан разбра, че тези хора никога не са щурмували стена. Скоро обаче щяха да се научат, така както се бяха научили да се бият срещу конници. Конан огледа нестройните редици на враговете. Не видя много дълги копия, като онова, което бе използвал срещу преследвача, и това го поуспокои. При такава ниска стена с дълги копия те биха могли да изतिकат защитниците от стената и най-безстрашните да се покатерят върху нея, после и останалите... и

със защитата на стената, а следователно и с обсадата, щеше да бъде свършено.

Когато нападателите стигнаха до основите, върху тях се посипаха копия и камъни. Те вдигнаха над главите си щитовете и завикаха на защитниците да слязат долу и да се бият като мъже. Отговорът беше нов дъжд от оръжия. Стълбите бавно започнаха да се издигат. Отначало защитниците ги изблъскаха, но усилията на нападателите станаха по-решителни и скоро няколко по-смели мъже предприеха опит да се покатерят на стената.

Конан видя над стената да се подава щит, последван от шлем, украсен с птица. Първият му удар отметна щита, вторият разсече шлема. Мъжът падна, събаряйки от стълбата и боеца зад себе си, но случайно или нарочно носачите на стълбата бяха постъпили както трябва и бяха закрепили върха значително под ръба на стената, така че защитниците трябваше да се наведат напред, за да достигнат стълбата и да я бутнат. Дъжд от копия накара Конан да се дръпне назад.

Друг мъж се изкачи до върха на стълбата без щит, размахвайки с две ръце брадва. Въртеше тежкото оръжие с такава бързина, че Конан трябваше да държи щита между себе си и свистящото острие. Кимериецът изчака брадвата да се забави за миг, за да може да замахне, после пристъпи напред, заби шипа на щита си в лицето на човека и веднага след това посече дясната му страна. Под бронзовата ризница изхрущяха ребра и нападателят падна с писък. Конан грабна едно копие и пъкна дръжката под края на стълбата, използвайки ръба на стената като опорна точка на лост, натисна с всичка сила и избута стълбата назад, въпреки че по нея се изкачваха трима души.

По същия начин отблъснаха и другите стълби. Отдолу мъжете хвърляха камъни и копия, но доста безуспешно. Някои от защитниците с подигравки хващаха камъните още във въздуха и ги запокитваха надолу.

Прозвуча тръба.

Конан погледна към тръбача и видя трима души, застанали на върха на ниска могила. Единият беше нисък, пълен, със сива брада. Другият носеше кожи и рога от северен елен. Третият привлече вниманието на Конан. Залязващото слънце се отразяваше с многоцветни лъчи от великолепия му шлем. На широките му рамене висеше дълго шарено наметало. Одок, Илма и Тотила. Конан, който

вече бе срещал магьосника, изведнъж разбра, че Одок изобщо не е нисък, а просто изглежда така, застанал до великанския крал на торманците. Значи това беше човекът, с когото трябваше да се бие.

Очевидно Тотила беше надул рога. Нападателяте започнаха да се отдръпват, крещейки възмутено срещу такъв нечовешки начин на воюване. Защитниците на върха на стената викаха възторжено и отправяха подигравки към оттеглящия се враг.

— Бихме ги! Бягат като пребити кучета! — крещеше Зигеър.

— Запази радостта си за утре вечер — предупреди го Конан. — Този път ги спряхме. Следващия път те ще знаят по-добре как да ни атакуват. При третото нападение няма да можем да ги спрем, освен ако някакви нови обстоятелства не ни дойдат на помощ.

— Ти си адски мрачен, кимериецо — каза Зигеър.

— Аз ще бъда най-щастливият от всички след като спечелим битката — отвърна Конан.

— Тотила идва! — извика някой от защитниците.

Едрият крал вървеше през равнината с големи крачки. Одок ситнеше до него. Илма не се виждаше никъде. Конан против волята си се усмихна с възхищение. Тотила може и да нямаше благородническо потекло, но беше толкова царствен, колкото всеки монарх, когото Конан беше виждал да прави преглед на армията си, облечен в пурпур и злато. Тотила смело дойде до стената, пренебрегвайки опасността да бъде улучен с камък или копие. Одок, който не желаше да се опозори пред хората си, застана до него.

— Кралице Елкуина! — извика Тотила.

— Тя няма нужда от хора като теб — отвърна Зигеър и плю през стената.

Тотила не обърна никакво внимание на боеца, сякаш той изобщо не съществуваше.

— Кралице Елкуина, искам да си поговорим! — Тотила стоеше на мястото си спокойно, сякаш беше готов да чака до края на живота си. Чу се шумолене на поли — Елкуина се качваше на стената.

— Господарке! — извика смаян Зигеър. — Не се унижавай да говориш с тази измет. Сега ние имаме надмощие.

Другите шумно го подкрепиха.

— Изслушай онова, което иска да ти каже, Елкуина — посъветва я Конан. — То може да няма никаква връзка с отношенията между вас,

но може да ни каже много нещо за състоянието на нещата долу. — Той кимна към струпаната вражеска армия. Сега, след прекратяването на атаката, мъжете отново се бяха разделили на две групи.

— Ах, моя скъпа Елкуина — извика Тотила. — Колко добре, че дойде. Недоразуменията между нашите народи много ме огорчават, както огорчават и моя побратим, краля на тунгианците Одок. А тези въпроси могат лесно да бъдат уредени. В миналото ти не намери за нужно да отговориш на моята молба за ръката ти. Сега те моля да преразгледаш мнението си. В края на краищата, след като се оженим, ти ще бъдеш кралица не само на камбрийците, но и на торманците.

— И какво ще получи от това твоят побратим крал? — попита гордо Елкуина.

— Къде е скъпият ми племенник Леовигилд? — попита Одок. — Изгубих го, откакто прибързано и необмислено избяга от моята крепост. Защо не е на стената с теб? Или се крие изплашен от справедливия гняв на чичо си?

— Какво те кара да мислиш, че твоят племенник е тук, тунгианска бъчво с говежда лой?

При тези думи хората на Елкуина се засмяха гръмогласно, а торманците съвсем малко по-тихо. Дори някои от тунгианците с труд удържаха усмивките си. Другите гледаха засрамено не заради това, че техният крал е обиден, а защото се бе представил толкова лошо. Конан не пропусна нищо от тези неща.

— Заминавайте си, и двамата! — заповяда Елкуина. — Аз няма да се омъжа нито за свиня, нито за бандит.

Тотила се обърна и тръгна назад с достойнство; всяко полюляване на наметалото му напомняше колко много бойци и вождове е убил. Одок припкаше подир него, а камбрийците му се присмиваха.

Елкуина застана близо до Конан и заговори така, че единствено той да може да чува.

— Много жалко, че Тотила е такъв звяр. Той ще се отнася към хората ми като към роби. Иначе с или без аристократичен произход, бих се омъжила за него.

Конан се усмихна.

— Нали веднъж каза, че една кралица е длъжна да избира съпруга си по политически съображения. Да, той е истински мъж; това

му признавам.

— Сега ти го видя отблизо. Все още ли мислиш, че ще можеш да го победиш?

Конан я погледна обидено.

— Казах, че е истински мъж, но аз съм по-добър от него.

— Що за бой е това? — мърмореше Одок. — Да се катерим по стени като хлапета! — Той плю в огъня от отвращение. — Защо не излязат да се бият с нас?

— Защото сме два пъти повече от тях — отвърна някой от неговите хора не без основание.

— Нима това е оправдание за истинските мъже? — изръмжа Одок. — Особено съм разочарован от моя племенник. Във вените му тече същата кръв, каквато тече и в моите. Човек би очаквал да прояви по-голяма смелост. Може би някакъв роб се е промъкнал в леглото на брат ми, докато той е крадял добитък, и е заченал това момче. Леовигилд позори кралския ни род.

— Аз говорих с някои от хората на Тотила — каза колебливо един млад боец. — Някои от тях твърдят, че познават Леовигилд по външен вид и са го видели да ръководи засадите с коне срещу торманците.

— Наистина ли? — възкликна Одок. — Тогавя защо не го виждаме днес? Да не би да се страхува да се срещне с чичо си?

— Те ми казаха — продължи младият боец, — че се е бил с Тотила и кралят го е повалил. Предполагам, че е ранен лошо.

Това озадачи Одок. Нима беше приел вече изпълнено условие? Наистина ли Тотила е толкова хитър, че да играе в тази игра с фигура, която вече е взел? Тази мисъл го разгневи, защото не искаше неговите хора да мислят, че е бил измамен.

— Тотила трябва да е заклал някой друг млад глупак. Моят племенник никога не би имал куража да излезе на двубой с такъв великан.

Малко преди огънят да догори, Тотила дойде лично да види своя съюзник, пристъпи горделиво в кървавата светлина и застана до Одок.

— Привет, Одок. Днес не постигнахме голям успех, но започнахме късно. Утре още преди залез слънце крепостта на Елкуина

ще бъде в наши ръце.

— И Елкуина ще бъде твоя — измърмори Одок.

— Така се уговорихме — отвърна Тотила. — Ти, разбира се, ще имаш...

— Зная какво се уговорихме — прекъсна го нервно Одок. — Ела, седни при мен и пийни малко бира.

Двамата крале седяха и си подаваха рога с бира, разговаряйки за маловажни неща. Всъщност се преструваха на съюзници и дори приятели за пред струпаните тунгианци. Разговорът им беше прекъснат от една висока, стройна фигура, която излезе от околните сенки.

— Здравей, чичо.

Дъхът на Одок секна, лицето му поруменя.

— Леовигилд! Ти се осмеляваш! Ти... ти...

Одок се помъчи да стане и безуспешно посегна към дръжката на сабята си. Тотила беше зад него. Тунгианците стояха онемели от неочакваната гледка. Никой не помръдваше.

Усмивайки се дружелюбно, младият мъж заби копието си дълбоко в корема на краля. Одок невярващо погледна стърчащото от корема му копие и отвори уста да изпищи, но от нея излезе само струя тъмна кръв. Одок падна настрана и умря.

С викове тунгианците наскочаха, но Тотила беше по-бърз — той светкавично измъкна сабята си и стовари тежкото острие върху черепа на убиеца на Одок. Стоящите наблизо тунгианци бяха опръскани с кръв, мозък и зъби. Те се пулеха стъписани от изненада пред двата трупа на земята — трупа на своя крал и трупа на неговия наследник. Тотила така беше разбил черепа на младежа, че чертите на лицето бяха неузнаваеми.

— Момчето сигурно е полудяло, за да стори такова ужасно нещо. Е... — Тотила обгърна с поглед бойците, — изглежда, че и вашият крал, и неговият наследник са мъртви. Ще изгорим телата им при изгрев слънце с всичките почести, които се полагат на един крал и един благородник. Но вие — вие искате ли да продължите този бой до края под мое предводителство? — Той съзнателно избегна засега да използва думата *крал*.

— Ние сме се клели пред Одок — отвърна един старейшина, — не пред теб.

— Тази ваша клетва ви задължаваше да отмъстите за неговата смърт, нали? — отбеляза иронично Тотила. — Но не го сторихте. Не дължите ли нещо на отмъстителю, който посече убиеца на вашия крал?

Тунгианците наведоха засрамени глави. Събитията се развиваха с невероятна бързина. Най-лесно беше да постъпят според обичая.

— Да, наистина дължим — каза същият старейшина.

— Тогава последвайте ме, докато свършим тази война. След това можем да седнем и да обсъдим бъдещето на вашия народ. — Тотила почисти кръвта, костите и косата, полепнали по сабята му, пъкна я в ножницата, обърна се и тръгна към хората си. Наметалото от човешка коса се развяваше подир него.

— Това означава ли, че сега торманецът е наш крал? — попита някой.

— Трябва да обсъдим този въпрос — отвърна старейшината, загледан в двата едри трупа на земята. — Какво е накарало момчето да стори това? Ако беше изчакал, Одок нямаше да живее много дълго. Тогава щяхме да го извикаме да се върне и да ни стане крал. Ние всички обичахме Леовигилд.

— Може би — каза един боец, облечен в кожа от лос, — е бил обхванат от срам и гняв от този съюз с торманците. Това може да го е лишило от разум.

— Не можем да знаем какво точно е станало — каза старейшината, — но сме изправени пред сериозен проблем: Одок и Леовигилд бяха последните от кралския род. Сега нямаме крал. А утре Тотила ще плени Елкуина.

За известно време всички мълчаха. Но човекът непосредствено отвъд осветеното от огъня място беше чул достатъчно. Конан, облечен в черните вълчи кожи и с лице почернено със сажди, пропълзя назад през оскъдните храсти на равнината към крепостта на Елкуина ловко като пикт. Когато се отдалечи достатъчно от враговете, кимериецът стана, пробяга до основата на стената, където беше спуснато въже, и бързо като катерица се изтегли горе. Много от камбрийците спяха по местата си върху защитната стена, за да не ги изненада врагът в тъмнината.

Конан отиде направо при Рерин. Старият магьосник правеше някакво заклинание пред огъня, но когато Конан влезе, вдигна глава.

— Прав си — съобщи Конан. — Тази нощ Илма направи своя ход.

— Знаех го! Рано вечерта усетих магиите му.

Конан накратко описа събитията, които беше видял, и приказките, които беше чул във вражеския лагер.

— Чудех се само как ще го направи — каза Рерин замислено. — Щеше да бъде трудно да се извърши в бой. Тотила е разцепил главата на фалшивия Леовигилд, защото той скоро щеше да престане да прилича на истинския. И така, тунгианците сега нямат крал.

— Не — поправи го Конан. — Имат крал, само че не знаят за него.

Двамата мъже се засмяха.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА ВОЙНА НА ТРИ НАРОДА

На сутринта Тотила се приготвяше за предстоящия бой. Беше изпълнен с дълбокото задоволство на човек, който е планирал добре всичко и вижда как плановете му се осъществяват. Препаса колана със сабята и излезе от шатрата.

— Готови ли са кладите? — попита Тотила един от хората си и той посочи към равнината, където близо до камъните на великаните се издигаха две големи камари дърва. — Тогава да отидем и да изгорим тези трупове — каза нетърпеливо Тотила. — Днес ни предстои още работа: да спечелим една битка и да извършим кралска сватба.

Тунгианците вече се бяха струпали около кладите, над които се бяха трудили цяла нощ. Торманците се разтакаваха наоколо, стояха подпрени на копията си и не показваха никакво уважение към мъртвите. Според техния обичай падналите се изгаряха час след свършване на битката или биваха връщани у дома, ако разстоянието позволяваше това.

По пътя към кладите към Тотила се присъедини Илма.

— Не се ли потрудох добре, кралю?

— Много добре, наистина — съгласи се Тотила и се усмихна великодушно на своя магьосник. — До вчера почти бях готов да те убия, толкова много бях разочарован от теб. Но сега, изглежда, всичко върви към най-добро.

— За моя крал желая само най-доброто — увери го Илма. Напоследък беше изгубил високомерието си под влияние на някаква лоша звезда. Но можеха ли последните му дела да не дадат желания резултат? Нямаше начин това да стане.

Без никакво предисловие Тотила взе една факла и я хвърли върху по-голямата от кладите.

— С това давам последен покой на духа на моя побратим, Одок, крал на тунгианците.

После отиде при по-малката клада. Между тунгианците се чу мърморене. Погребалният обред на един крал трябваше да трае часове. Постъпката на Тотила беше непристойна.

Но ги очакваше още по-голяма изненада.

— Камбрийците идват! — извика някой.

Всички се обърнаха към крепостта и зяпнаха от изумление. Цялата армия на камбрийците пресичаше равнината. В предната редица вървеше Елкуина.

— Светотатство! — каза Тотила повече изненадано, отколкото гневно. — Сигурен съм, че дори и най-отчаяните хора не биха осквернили едно погребение!

— Те държат копията си наведени надолу — отбеляза старейшината на тунгианците. — И водят Елкуина. Може би искат да отдадат последна почит.

Широка усмивка се изписа на лицето на Тотила.

— Не. Те идват да се предадат. Защо иначе ще идва и самата Елкуина? Трябва да се приготвим да я приемем както подобава. — Той тръгна към пристигащата армия, а Илма го последва. — Привет, Елкуина — извика Тотила, когато камбрийците наближиха. — Радвам се да видя, че здравият разум е надделял и ти си решила да туриш край на тази война и да спреш по-нататъшните кръвопролития.

— Какво имаш предвид, Тотила? — попита Елкуина. — Аз дойдох да почета това двойно погребение. Кралете трябва да участват в такива ритуали.

— Особено когато едната от кладите е моя! — извика някой.

Онемял Тотила наблюдаваше как тълпата се раздели и се появиха четирима роби с носилка на ръце. На нея лежеше Леовигилд — блед, превързан, но жив. Тунгианците се опулиха от недоумение, после се развеселиха и се спуснаха към младежа, а той посочи с пръст Илма.

— Този магьосник направи фантом, който прие моя образ! Фантомът уби Одок, не аз!

Без да се колебае, Тотила се завъртя, извади сабята си и преди Илма да успее дори да мигне, кралското оръжие се вряза в рамото му и спря чак когато достигна до кръста. Тотила стъпи върху умирация магьосник, изтегли сабята си от трупа и се обърна към Елкуина.

— Така наказвам подобно престъпление! Уверявам те, Елкуина, че не знаех за това. Мислех, че откъщавам за смъртта на Одок. — Той

посочи трупа на магьосника. — Но сега наистина отмъстих.

Елкуина леко изкриви устни.

— Ти наистина си човек на бързите решения, но този път това няма да те спаси. Хората няма дълго да вървят подир коварство и предателство.

Сякаш в потвърждение на тези думи тунгианците се отдръпнаха от торманците и се наредиха до камбрийците.

Тотила свали от лицето си маската на дружелюбност и се озъби.

— Те ще вървят подир един истински крал, ако няма други живи!
— И пристъпи към Елкуина и Леовигилд, но внезапно пред него се изправи един чернокос мъж с щит и извадена сабя.

— Време е да се запознаем — каза Конан.

— Вярно е — съгласи се Тотила. — Прекалено дълго наметалото ми е без черен скалп. Ако ми отделиш малко време, ще заслужиш мястото си върху него.

Той свали прочутата си дреха и я подхвърли на един от хората си. Друг мъж му донесе щита. Всички се разстъпиха, за да направят място. Предстоеше рядко зрелище.

Кралят и кимериецът се въртяха в кръг, добре прикрити зад щитовете си. Тотила атакува пръв, подскачайки, за да нанесе хоризонтален удар по главата на Конан. Вместо да блокира удара с щита си, кимериецът се наведе и замахна към кръста на Тотила, но ударът беше съзнателно къс и мина пред щита му. Бърз като мълния Конан промени посоката и нанесе удар отляво върху незащитената от щита страна. Вместо да прикрие тялото си, Тотила промени посоката на собствения си замах и блокира сабята на Конан, която беше само на един пръст от кръста му.

При тази кратка размяна на удари се чу се мощен възглас, награда за майсторския бой на мъжете и израз на възхищение от невероятната сила на ръцете и китките, необходима да се обърне посоката на две толкова тежки саби по средата на замаха. Други мъже сигурно щяха да се отдалечат един от друг за следващата атака, но тези двамата продължаваха със смайваща бързина размяна на удари към краката, бедрата, раменете и главите. От време на време сабя извънвяваше по ризница, шлем или щит, но биещите се бяха толкова изкусни, че се отдръпваха в последния миг и ударите никога не падаха

под прав ъгъл, а винаги се отплесваха от броните, оставяйки само малки повреди.

Изглеждаше невъзможно смъртни хора да могат да издържат на такъв бой, но двамата мъже не проявяваха никакви признаци на умора. Щитовете им бяха изподрани, ризниците подбити и с вдлъбнатини, слънцето се беше вдигнало високо на небето, но те продължаваха да се нападат с неуморната ярост на мъжкари, защитаващи харемите си. Никой от двамата нямаше да намали атаките си, докато не просне другия на земята.

Накрая все пак си пролича, че са уморени. При толкова равни сили никой не можеше да победи. Атаките им започнаха да стават неточни, защитата загуби бързината си. Пот се лееше от двамата мъже, дишането им стана тежко, по ръцете и краката и на двамата кървяха рани.

Най-сетне те се отдалечиха един от друг. За зрителите това изглеждаше като кратък отдих, предхождащ нова продължителна схватка, но двамата противници знаеха по-добре какво щеше да последва. И двамата бяха еднакво изморени, щитовете им тежаха като каменни. Още един удар, може би два, най-много три и битката ще бъде решена.

— Благодаря ти за великолепия бой, кимериецо — каза Тотила. — Каквото и да се случи, този бой ще се запомни.

— Поздравявам те, Тотила — отвърна тежко задъхан Конан. — Трябвало е да си останеш боец, а не да се стремиш да станеш крал.

— Човек е длъжен да тръгне по пътя на кралете, когато знае, че челото му е белязано със знака на величието. Хайде да свършваме.

Тотила отново вдигна щита си. Над ръба се показваха единствено очите му. Той извика и пристъпи напред. Конан мълчаливо атакува, но се подхлъзна в локва кръв и едва се задържа да не падне. Тотила използва този момент, за да нанесе страхотен удар отгоре, при което смъкна малко щита си. Това беше достатъчно за Конан.

За първи път той използва върха. Възстановявайки равновесието от престореното подхлъзване, той изхвърли напред ръката си и натисна с цялата тежест на тялото си. Върхът влезе в крещящата уста на Тотила, изхрущя през зъбите, небцето и черепа и се показа на цели две педи зад чудесния шлем. Конан измъкна сабята. За

момент огромното тяло на Тотила се задържа на крака, после рухна като отсечен дънер.

Конан се обърна към торманците.

— Кой иска да последва своя крал в царството на мрака?

Торманските бойци, допреди час толкова уверени, се бяха смълчали. Бяха без крал, в чужда страна, сред по-многоброен противник. Накрая един старейшина отиде при Елкуина.

— Господарке, нашият крал не беше от знатно потекло и не остави наследник. Ако камбрийците и тунгианците се обединят, торманците също ще станат ваши хора, стига да се отнасяте с нас като с равни.

Елкуина погледна към Леовигилд и той леко кимна. Тя се обърна към старейшината.

— Така да бъде. — Клетвата за вярност към един крал беше нещо много просто на север. — Хвърлете тази мърша на кладата с фалшивия Леовигилд. Тотила не беше истински крал.

— Не! — изрева Конан. — Направете му кладата по-висока от кладата на Одок! Той беше истински крал. Ако трябва, лично аз ще я издигна. Кълна се във всемогъщия Кром!

Елкуина го погледна, после каза:

— Постъпете, както каза Конан кимериецът. Изгорете го заедно със сабята и шлема му. И с наметалото.

Търговецът Дооз вдигна поглед от списъците, по които сверяваше стоките от разтоварващия се кораб, и видя позната фигура да крачи право към брега. Дългата развяваща се от вятъра черна коса не можеше да се сбърка дори и отдалеко.

— Конан! — извика той и размаха ръце, после остави списъците и се спусна да посрещне боеца. Когато го приближи, видя, че Конан вече не носи неговите бронзови доспехи и е запасал дълга аквилонийска сабя. На ръцете му блестяха няколко златни гривни, украсени със скъпоценности.

— Привет, Дооз — извика Конан. — Кога ще отплува този кораб на юг?

— Утре, щом натовари стоките ми. Как мина? Харесаха ли ти тукашните земи?

Конан продължи да крачи към магазина и Дооз тръгна подир него.

— Беше добра зима и не така скучна, както се опасявах. Корабът докара ли добро южно вино?

— Най-доброто туранско. Но разкажи за приключенията си. Трябва да си свършил страхотна работа, за да спечелиш толкова злато.

Конан не отговори веднага, а спря пред вратата, после се усмихна.

— Налей да пийнем по малко вино и ще ти разкажа. Няма обаче кой знае какво за разказване. Прекарвал съм и много по-вълнуващи зими.

Двамата мъже влязоха в сградата.

Издание:

Джон Мадокс Робъртс

Конан наемника

Американска, I издание

Превод: Георги Стоянов

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов

Компютърна обработка: ИК „Бард“ ООД, Линче Шопова

Формат 84/108/32

Печатни коли 14

Conan the Champion

John Maddox Roberts

A Tom Doherty Associates Book

© 1984, 1987 by Conan Properties, Inc.

© Георги Стоянов, превод, 1995

© „Megachrom“ — Петър Христов, оформление на корица, 1996

© ИК „Бард“, 1996

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.